

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Dark Light of Day

T.M. FRAZIER

GÜNÜN
KARANLIK
IŞIĞI
T.M. FRAZIER

Çeviri Kitaplar

Telegram

TEŞEKKÜRLER

İLK VE ÖNCELİKLE Tess Thompson'a **TEŞEKKÜR** EDERİM, sen olmasaydın bu çılgın hayalimin peşinden gitmeye asla cesaret edemezdim. Bu kitap sensiz var olamazdı.

Bir kızın isteyebileceği en iyi yazar arkadaş grubuna, Savaş Oyunları ekibine, Jesse James Freeman, Marni Mann, Steven Luna ve Tess Thompson'a teşekkür ederim. Desteğiniz ve cesaretlendirmeniz benim için dünyalara bedeldi.

Katherine Sears, Heather Ludviksson, Jesse James Freeman ve tüm Booktrope Yayıncılık ekibine, bu kitap tamamlanmadan çok önce çalışmama inandıkları için teşekkür ederim. Hâlâ kendimi çimdikliyorum.

En iyi editör Steven Luna'ya bana karşı her zaman sabırlı olduğu için teşekkür ederim.

Güzel kitap kapağı için Greg Simanson'a teşekkür ederim.

Kitap menajerim Jennifer Gilbert'a çok teşekkür ederim. Tam da ihtiyacım olan şeysin, tam da ihtiyacım olduğu anda.

En iyi kız kardeş ve erken okuyucu Cindy Davis'e teşekkür ederim. Her zaman bundan sonra ne olacağını bilmek istediğin için teşekkür ederim.

Sizin için çalışırken bu kitabı yazmama izin verdikleri için aileme, Anne ve Paul Hansen'e teşekkür ederim. İkinizi de çok ama çok seviyorum.

Ranae ve Chuck Frazier'a, beni ilk günden beri hayatlarınızın ve ailenizin bir parçası olarak kabul ettikleri ve bu hayali teşvik ettikleri için teşekkür ederim.

Karla Nellenbach'a harika bir sondaj tahtası, düzeltmen ve politik olarak yanlış bir karmaşa olduğu için teşekkür ederim. Bunu söylememi annen söyledi.

Harika babam Alvin Hansen'e teşekkür ederim. Bir keresinde bana, ben mutlu olduğum sürece senin de benim için mutlu olacağını söylemiştin. Popop, çok mutluyum!

Dr. William Gregory Sawyer'a bana hikaye anlatıcılığı ve topluluk önünde konuşma arasındaki ilişkiyi öğrettiği için teşekkür ederim. Benim yazarlık sesim sizin sınıfınızda yaratıldı.

Gelmiş geçmiş en iyi country sanatçılarına soundtrack rotasyonumu sağladıkları için teşekkür ederim. Bu kitabı yazarken her gün sizi dinledim. Özellikle çok yetenekli Brantley Gilbert, Colt Ford, Florida Georgia Line ve Tyler Farr'a teşekkür ederim.

Arkadaşlarıma, güzel nedimelerime ve tüm bu kitap yazma süreci boyunca ihmal ettiğim kızlara teşekkür ederim. Sizi seviyorum Kelly Rivadulla, Kristin Rosinus, Kristy Hayden, Holly Waligora, Lauren Bailey ve Cheryl Cummins.

Son olarak, hayatımdaki en önemli kişiye, kocam Logan'a teşekkür ederim. Bana eşin olmamı teklif ettiğin ve sana kitap yazmak istediğimi söylediğimde gülmediğin için teşekkür ederim. Bir dostta aradığım her şey sende var. Yığılmış bulaşıklar, ihmal edilmiş çamaşırlar ve bu kitabı bitirmek için dizüstü bilgisayarına takılı geçirdiğim bitmek bilmeyen geceler için çok üzgünüm. Beni evden dışarı çıkardığın tüm randevu geceleri için, yazabilmem için bana harika akşam yemekleri hazırladığın için, sürekli cesaretlendirdiğin ve moral verdiğin için ve her zaman benimle ne kadar gurur duyduğunu söylediğin için teşekkür ederim. Bu hayali gerçekleştirebileceğime olan sarsılmaz inancın için teşekkür ederim. Benimle ne kadar gurur duyarsan duy, ben seninle her zaman daha fazla gurur duyacağım. "Seni seviyorum" demek bile bunu anlatmaya yetmez.

İçindekiler

KAPAK	
BAŞLIK	
SAYFASI	
TEŞEKKÜRLER İTHAF	
ÖNSÖZ	
BİRİNCİ BÖLÜM	İKİNCİ
BÖLÜM ÜÇÜNCÜ	
BÖLÜM DÖRDÜNCÜ	
BÖLÜM BEŞİNCİ	
BÖLÜM ALTINCI	
BÖLÜM YEDİNCİ	
BÖLÜM SEKİZİNCİ	
BÖLÜM DOKUZUNCU	
BÖLÜM ONUNCU	
BÖLÜM ON BİRİNCİ	
BÖLÜM ON İKİNCİ	
BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ	
BÖLÜM ON DÖRDÜNCÜ	
BÖLÜM ON BEŞİNCİ	
BÖLÜM ON ALTINCI	
BÖLÜM ON YEDİNCİ	
BÖLÜM ON SEKİZİNCİ	
BÖLÜM ON	
DOKUZUNCU BÖLÜM	
YIRMI BÖLÜM	YIRMI
BİR	
BÖLÜM YIRMI İKİ	
BÖLÜM YIRMI ÜÇ	BÖLÜM
YIRMI DÖRT	BÖLÜM
YIRMI BEŞ	BÖLÜM
YIRMI	YIRMI
ALTI	BÖLÜM
YIRMI	YEDİ
BÖLÜM	YIRMI
SEKİZ	
SONSÖZ	
BOOKTROPE'TAN DAHA FAZLA HARIKA OKUMA	

PROLOGUE

Jake

Başımdaki ağrı yoğunlaştı, kalbimin yavaş atışıyla aynı anda zonkluyordu. Bulanık görüşüm gözlerimi her kırpışımında çiftten teke dönüşüyordu. Ağrının yayıldığı yerden başımın arkasını hissettim; sıcak, yapışkan kırmızı parmaklarımı kapladı. Fayansın soğuk kumları ince tişörtümden hissediliyordu.

Yerde yattığım yerden başımı kaldırıp, hayatım boyunca tanıdığım ya da en azından tanıdığımı *sandığım* bir adamın delirmiş, kan çanağına dönmüş gözlerine baktım. Anında ayıldım, sis dağıldı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Saldırmaya hazırды, öldürmeye hazırды. Boynundaki kalın damarlar şişkinleşmişti; aldığı her gergin nefeste nabız gibi attıklarını görebiliyordum. Onun ötesini, başının üzerindeki baltayı gördüm. Hiç tereddüt etmeden, kafatasımı ortadan ikiye bölmek için aşağı indirdi. Bıçak alnımı parçalamadan hemen önce, kendimi onun güçlü pençesinden kurtardım ve baltadan -ve sonsuz karanlıktan- birkaç santimle kaçarak yan tarafıma yuvarlandım.

Titrek bacaklarımın üzerinde durdum, ciğerlerime hava çekmeye çalışırken bir sonraki saldırıya karşı kendimi desteklemek için döndüm. Birkaç dakika önce bir canavar olan adamın yere yığıldığını, Meksika fayansına yüzüstü düştüğünü görünce afalladım. Elini açtı ve baltayı elinden bıraktı. Omuzları titriyordu.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Baba?" diye sordum. Acısını dindirmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım ve karşılığında o da acısını en derinden hissetmem için elinden geleni yapmıştı.

"Defol git buradan!" diye kükredi hıçkırıklar arasında yere doğru. "Baba, sana yardım etmeme izin ver," diye yalvardım, baltayı onun ulaşamayacağı bir yere tekmeledim.

"Bu evden defol git ve bir daha *asla* geri dönme!" Doğrulup dizlerinin üzerine oturdu ve yavaşça başını kaldırıp bana baktı. Ağzının kenarlarından salya akıyordu. Gözleri nemden parlıyordu. O konuşurken burnuma alkol kokusu geliyordu. Babamı daha önce de kötü bir şekilde görmüştüm ama bu tamamen başka bir şeydi. "Seni bir daha bu evde görmek istemiyorum."

"Baba, izin ver sana yardım edeyim," diye ısrar ettim. Tam da bunu yapabilirdim: onu rehabilitasyona sokabilirdim, yas danışmanlığı alabilirdim - hayatının bittiği hissinden kurtulması için ne gerekiyorsa yapabilirdim.

Eğildim ve kalkmasına yardım etmek için onu kolundan tuttum. "Sakın bana dokunma!" Elimden kurtulmaya çalıştı. "Sensin... sen olmalıydın. Gitmelerinin sebebi sensin." Sözleri canımı acıtmıştı ama bunları ilk kez duymuyordum. İki haftadır kusmuğunu temizliyor ve sarhoş öfkesinin yolundan uzak durmaya çalışıyordum. "Keşke sen olsaydın," dedi, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

"Baba, sen sarhoşsun. Ciddi olamazsın."

"Evet, biliyorum. Az önce seni öldürmeye çalıştım Jake ve dürüst olmak gerekirse, keşke öldürseydim." Gözlerimin içine baktı ve o anda kontrolü tamamen ele almış görünüyordu. "O sen olmalıydın. Sen ölmeliydin. Onlar değil. Sadece bunu düzeltmek, seni onlarla takas etmek istedim. Olması gerektiği gibi yapmak." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Artık benim için ölüsün, evlat."

İçimde bir şeyler koptu.

Hayatımın ileriye dönük olarak farklı olacağını bildiğim bir an seçmem gerekseydi - farklı olacağımı bildiğim bir an - bu o an olurdu.

İşte tam o anda ruhumda cinayet işleyebileceğimi biliyordum.

Baltayı aldım, dik durdum ve devrilmiş yaşam alanının etrafından dolanarak ona doğru ilerledim.

oda mobilyası. Baltayı başımın üzerine kaldırdım ve iki elimle kavradım. Babamın gözlerindeki korku ve şaşkınlık ifadesi hoşuma gitmişti. Tadını çıkardım. O korkuyu hatırlamak, kafamda tekrar tekrar canlandırmak istiyordum. Yoldan çekilmeye bile çalışmadı. Sertçe savurdum ama bıçağı göğsüne saplamama bir santimden az kala durdurdum.

Yüzündeki dehşet ifadesi beni hiçbir şekilde etkilemedi. Onu düzeltmekten bıkmıştım. "Bu sefer durduğumu *asla* unutma. Çünkü seni bir daha görürsem, o lanet kalbini yerinden sökerim ihtiyar." Baltayı yere attım ve yüzüne tükürdüm, benim onun için olduğum kadar onun da benim için bir *hiç* olduğunu anlamasını sağladım. Onu yerde titrer halde bıraktım ve ön kapıyı açıp geceye adım atmadan önce ona dönüp bakmak için bile duraksamadım.

Bisikletime binmek için garaj yolunun gölgelerine doğru yürümeden önce ön verandada bir sigara yaktım. Çantamı hazırlamaya zahmet etmedim.

Artık o evde ihtiyacım olan ya da istediğim hiçbir şey yoktu.

Motosikleti çalıştırıp kükremesine izin verdiğimde, motorumun gürültüsünün hemen ötesinde babamın feryadını duyduğuma yemin edebilirdim. Ama artık çok geçti.

Geri dönme noktasını çoktan geçmiştim. Birden fazla şekilde.

Bu dört yıl önceydi.

En son bir can almamın üzerinden altı gün geçmişti ve şimdi motorumla birlikte en nefret ettiğim yere geri dönüyordum.

Artık çalışmamı sağlayan şey para bile değildi. Eğer işi yapan ben olmasaydım, başkası olurdu. Belki de kendimce, zavallı bir serseriye daha uygun olduğum bir hayattan kurtardığımı düşünüyordum.

Büyüklik hayallerim yoktu. Diğer erkekler hızlı ve pahalı arabalar için yanıp tutuşurken, ben bisikletimin özgürlüğünü tercih ediyordum. Bir ev satın almak kök salmak anlamına geliyordu ki bu istediğim son şeydi, bu yüzden hiçbir yerde işi tamamlamak için gereken süreden daha uzun yaşamadım. Sıkılmaktan da nefret ederdim, bu yüzden önemli bir cinayetden sonra ortalıkta görünmemem gerektiğinde, biraz ot ya da biraz esrar satardım - beni boşta bırakmayacak kadar.

Boş eller şeytanın işini yapar, Jake, derdi annem. Çok az şey biliyordu.

Ellerim hiç boş durmadı. Son birkaç yıl bana bir şey öğrettiyse, o da şeytanın işinin tam da onlar için yaratılmış olduğudur.

Bir zamanlar evim dediğim yere dönmek gibi bir planım yoktu, babamın dükkânının baş tamircisi ve memleketimden ara sıra görüştüğüm tek kişi olan Reggie arayıp babamın şişeye bir sonraki dalışının sonuncusu olabileceğini söylediğinde bile. Babam yatağını cehennemde yapmıştı ve yatağının kül, kumuk ve boş Jameson şişeleriyle dolu olduğundan oldukça eminim. Ama Reggie bana büyüdüğüm evin -annemin içinde ölene kadar sevdiği evin- vergi tahsildarına kaptırılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söylediğinde, içimden bir ses gidip onu kurtarmamı söyledi. Onun için değil.

Onun için.

Beni seven tek kadına yardım etmem gerekiyordu. O zamana kadar onun için yaptığım tek şey, erken bir mezara girmesine yardımcı olmaktı.

Florida'nın güneybatı kıyısındaki küçük bir ada olan memleketim Coral Pines'ta

Kaldırma kitlelerine ve büyük lastiklere tapılıyordu ve krom silah rafları vitraydan geçen Pazar sabahı güneş ışığından daha parlaktı. New York ve Chicago gibi şehirlere beton ormanlar deniyorsa, Coral Pines'a da rahatlıkla bir sahil hapishanesi ya da tropik bir tımarhane denebilir. Ya da benim favorim: kokuşmuş bir balık cehennemi.

Turistler, cahiller ve hayaletlerden başka bir şey yoktu. Hangisinden daha çok nefret ettiğimden emin değildim.

O bok çukuru adadan ayrıldıktan sonra benimsediğim serseri yaşam tarzı bana gayet uygundu. Kasabadan kasabaya at sürdüm, asla bir depo benzinin izin verdiğinden daha uzun süre kalmadım ve geçici posta kutuları ve takip edilemeyen cep telefonları aracılığıyla bana gelen işleri yaptım. Hiçbir zaman önemli ilişkiler kuracak kadar uzun süre bir yere yerleşmedim.

Tam istediğim gibi oldu.

Kimseye gerçek adımları nadiren söyledim, bu da evime hiç benzemiyordu. Coral Pines'taki herkes kim olduğumu biliyordu, çünkü oradaki herkes birbirini tanıyordu - hayat hikayelerini, annelerinin kızlık soyadını, çoğu insanın dolaplarının derinliklerinde saklamak için çok uğraştığı tüm kanlı aile ayrıntılarını. Coral Pines'da sırlar saklanmazdı.

Gerçi artık saklamaya değer birkaç şeyim vardı.

Çocukken berbat bir çocuk olan Jake Dunn'ı tanıyor olabilirlerdi ama artık benim kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Neler yapabileceğimden bahsetmiyorum bile.

Matlacha Geçidi sizi Coral Pines'a götüren ya da Coral Pines'tan getiren iki şeritli bir köprüydü. Adaya giriş ve çıkış için tek yoldu ve Dünya'yı işgal ettiğim yirmi iki yıl boyunca inşaat halindeydi. Yıllar sonra ilk kez protesto ederek üzerinden geçtiğim gün de durum hâlâ böyleydi. Bisikletimi bir su duvarının içinden itiyormuşum gibi sürerken yoğun sıcaklık üzerime çöktü. Bu Allah'ın belası yerden ayrıldığım gün üzerimde hissettiğim tedirginliğin her zerresi, tanıdık tuzlu rüzgarla birlikte geri geldi.

Ağabeyimin dört yıl önceki cenaze törenine dair anılar da orada bekliyordu. Cenazeden sonra annemi, üzerinde kiliseye giderken giydiği kısa kollu siyah elbisesi olduğu halde, küvette yüzükoyun yatmış, yanında bir testere ve kafasının büyük bir kısmı pembe duş fayanslarına dağılmış halde bulmayı beklemiyordum. Geride dağınıklık bırakmak istememişti. Bıraktığı notta öyle demişti ama annem babamın rafından en dağınık olanını seçtiğini anlayacak kadar silahlardan anlamıyordu.

Babam kardeşimin cenazesinde tam bir felaket yaşamıştı. Annemin cenazesi için iki kasaba ötedeki psikiyatri hastanesindeydi. Her zaman beni suçladı - sadece Mason'ın ölümü için değil, annemin ölümü için de. O sabah Mason'la birlikte teknede olmam gerektiğini ve Coral Pines Nehri'nde yüzmeye başlamasının benim suçum olduğunu defalarca söyledi. Babamın benden nefret etmesinin asıl nedeni, o gün ölenin asla mükemmel, A alan, burs kazanan, beyzbol kaptanı ve uzman balıkçı oğlu olmaması gerektiğini düşünmesiydi. Ot satıcısı, kız peşinde koşan, kavga çıkaran, okuldan kaçan dejenere oğlu olmalıydı.

Ben olmalıydım.

Bazı açılardan ona katılıyordum. Mason yerine ben olsaydım, annem hâlâ hayatta olurdu. Babam kendini ucuz viskide boğmaya çalışıyor olmazdı ve yaşayanlar diyarında dolaşan birkaç kişi daha olurdu. Hiçbir şey katmadım ve her şeyi aldım. Ama adil olmak gerekirse, beni her fırsatta parçalayan butanrısız dünyadan da hiçbir şey beklemiyordum.

Hiçbir şey beklemiyordum, ta ki tavırlı bir kızilla tanıştığım geceye

kadar. Abby Ford'la tanıştığım gece, hayatım sonsuza dek değişti.

ABBY

BİRİNCİ BÖLÜM

Mezuniyet günü sahnede yürüdüğümde ve seyrek kalabalığın sadece hevesli olmayan yavaş alkışlarıyla karşılaştığımda **BİR ŞEYLERİN YANLIŞ OLDUĞUNU ANLADIM**. Ayakta alkışlanmayı beklemiyordum. Sınıf arkadaşlarımla pek iyi geçindiğim söylenemez. Gerçek arkadaşlarımın sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Ya da elim yok aslında. Nan'in her zamanki bağırış çağırışlarını duymayı bekliyordum ama hiçbir yerde bulamadım.

Neredeydi o?

Müdür yardımcımız Bayan Morgan, ağır metal kapıların arkasından çarparak kapanmasına izin vererek oditoryuma girdiğinde kafamda bir alarm çaldı. Topuklu ayakkabıları parlak sarı zeminde hızlı hızlı şaklıyordu. Parmağıyla bana doğru bir hareket yaparak beni yerimden kaldırdı. Beni sessizlik içinde müdürün odasına götürürken bakışları yere odaklanmıştı.

Ofise girdiğimde, dağınık masanın arkasında müdürün kendisi yerine Şerif Fletcher oturuyordu.

Lanet olsun.

Son zamanlarda yaptığım ve ziyaretini onurlandıracak her şeyin hızlı bir zihinsel envanterini çıkardım. Altın rengi mezuniyet cüppemin altındaki şortumun arka cebinde on sentlik bir çanta vardı, ancak şerifin ot politikası temelde *varsa, geçirin* olduğundan, aşırı endişelenmedim. Yine de okul arazisinde bulundurmamak bazı çifte standartlı politikaların ya da yasaların uygulanmasına neden olabilirdi. Burada yaşadığım süre boyunca Coral Pines'ta tek bir marihuana tutuklaması olmamıştı. Bu yüzden parmaklıklar ardına atılan ilk kişi olmak sadece benim şansım olurdu. Ayrıca beyzbol sahasının çitleri ve sahibinin haberi olmadan ödünç aldığım dört tekerlekli bir araçla ilgili talihsiz bir olay yaşamıştım ama şerifin hasara neden olanın ben olduğumu bilmesinin hiçbir yolu olmadığından emindim.

"Şerif?" Rahat davranmaya çalıştım ama tek kelimelik selamım soru gibi geldi. Gevşek tavırları ve yasaları gevşek yorumlamasına rağmen bu adama katlanamıyordum. Ailesi Coral Pines'ın sahibi sayılırdı, bu yüzden Şerif Fletcher'ın polis eğitimini telefonla aldığından emindim. Fletcher ailesinin tek düzgün üyesi Owen'dı, yeterince iyi bir adamdı, eğer güzel erkek fahişeler size göreyse.

Şerifin gömleğinin üç düğmesi fazla açıktı, sanki profesyonel bir kanun adamıyla karıştırılmayacağından emin olmak ister gibiydi. Kıvrıkcık siyah göğüs kolları yakasından dışarı fırlamış ve boğazının dibine kadar uzanmıştı. "Oturun, Bayan Ford." Şişman, kıllı bir parmağıyla masanın önündeki sandalyeleri işaret etti. Bayan Morgan ellerini önünde kavuşturmuş, neredeyse bir rahibe gibi onun yanında duruyordu. Uzun, ince bedeni ve yüksek kalem eteği, şerifin bodur fiziğinin yanında onu bir zürafa gibi gösteriyordu. Kesik, düzensiz perçemleri kirpiklerinin üzerinden sarkıyor ve süt gibi tenini sıyrıyordu. Bir kızıl kafa olarak oldukça solgundum; güney Florida güneşinin ölüm ışınları bile bunu değiştiremezdi. Her nasılsa o benden bile daha solgun olmayı başarmıştı.

Oturdum ve bu her neyse yakında biteceğini umdum.

Bundan sadece dört yıl önce, başka bir eyalette, başka bir okulda, başka bir hayattaymışım gibi görünen bir zamanda, müdür beni sınıfımdan koridora çağırıp babamın aşırı dozdan öldüğü haberini vermişti. O zamana kadar iki yılı aşkın bir süredir koruyucu aile yanındaydım ve onu dört yıldır görmemiştim. Ancak yetkililer onun ölümünün beni sınıftan çıkaracak kadar önemli olduğunu düşünmüşlerdi, bu yüzden benden beklediklerini bildiğim üzüntünün bir kısmını taklit etmeyi onlara borçlu olduğumu hissettim.

Gerçekten yapmak istediğim şey, memnuniyete, her şeyin adil oluşuna gülmektir.

Bana ölüm haberini verdiklerinde hissettiğim mutluluğu anlatmaya kelimeler yetmez.

Nan her zaman Tanrı'nın insanı kendi suretinde yarattığını söylerdi. Babam söz konusu olduğunda, Tanrı ya hasta, sadist bir pislikti ya da insanların kendilerini gerçek olduğuna inandırdıkları bir yalandı.

Nan'ın yanındayken bu düşünceyi kendime sakladım.

Babamı tuvalette bulduklarında işteymiş, tuvalette oturuyormuş, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, şırınga hala yaralı kolundan sarkıyormuş. Öldüğünü duymaktan çok, gerçekten işte olduğunu duyduğuma şaşırmışım. En azından bu olduğunda, hayatında gerçekten sevdiği tek şeyle birlikteydi: iğnesiyle.

Babam gerçek bir kazanandı.

Şerif gözlerimin içine bakmadı. Bakışları başımın üzerinde bir yere odaklanmış, vermek için geldiği haberi uzatıyordu. Zaman geçtikçe, her nefesi daha çok gergin horlamalara benziyordu. Sabırsızlanmaya başladım. "Belki de bana neden burada olduğumu söyleyebilirsin," diye ağzımdan kaçırdım.

"Tatlım?" Bu kelimeyi daha önce hiç kullanmamış gibi ağzından döküldü. "En yakın akrabam kim?" Yüzümdeki kan çekildi. İlk başta ona cevap vermedim. Kelimeleri bulamadım. Görüşüm sanki ona bir kaleydoskopdan bakıyormuşum gibi dönüyordu.

Yakın akrabası mı? Ben de öyle düşünmüştüm. Benim tek akrabam Nan.

"Abby!" Bayan Morgan parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. Önümde diz çöktüğünü bile görmemiştim ama işte oradaydı. Arkasında şerif aşırı derecede terlemiş ve sinirlenmişti. "Abby," diye tekrarladı, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Nan bir kaza geçirdi." Her kelimeyi sanki İngilizce dersi veriyormuş gibi telaffuz ediyordu.

"Nasıl?" diye sordum. "Kamyonu çalışmıyor bile. Bir hurdalıkta duruyor ve Eylül'den beri bloklardan çıkmadı," dedim, sanki bu gerçek bir şekilde gerçeği değiştirecekmiş gibi.

"Araba kazası değil, tatlım." Bayan Morgan fiziksel acı çekiyor gibi görünüyordu. "Bu... bir patlamaydı."

Elimi sıktı ama dokunuşuyla irkildim ve hemen elini çektim. "Ne oluyor lan?" diye fısıldadım. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Damarlarımdaki kanın aside dönüştüğünü hissettim. Derim kemiklerimden ayrılıp yanmak üzereydi.

"Bu kadar konuşma yeter, genç bayan." Şerif Fletcher beni azarlama cüretini gösterdi. Boğazını temizledi. "Bunun sizin için zor bir durum olduğunun farkındayım ve çok üzgünüm." Evet, doğru. Öyle görünüyordu. "Bir şey sormak zorundayım: Büyükannen sana herhangi bir şey için paraya ihtiyacı olduğunu söyledi mi? Herhangi bir maddi sıkıntısı olup olmadığını biliyor musunuz?"

Başımı salladım. Hiçbir şekilde krallar gibi yaşamıyorduk ama onun sosyal güvenlik çeki ve Pazar el sanatları pazarında reçellerini satarak kazandığı para ev kredisini ödemeye ve beni besleyip giydirmeye yetiyordu. "Hayır," diye cevap verdim. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Şerif Fletcher homurdandı. "Büyükannenizin şüpheli bazı faaliyetlere karıştığına inanmak için nedenlerimiz var." Saat beş yönündeki gölgesini kaşdı. "Patlama olduğunda Koru'nun ortasındaki bir karavandaydı."

Bunun olmasına imkân yoktu. Yanılıyor olmalıydılar.

Bayan Morgan yanıma oturduğunda şerif tekrar konuşmaya başladı. Morgan yanıma oturdu. Ellerini benimkilerin üzerine koymak için bir kez daha uzandı. O yapamadan ben geri çektim.

"Şerif Fletcher karavanda *uyuşturucu pişirildiğini* düşünüyor." Sözleri de en az kendisi kadar garipti.

"Hayır, bu bir hata olmalı." Kelimelerim bir kasırganın içinde savruluyormuş gibi söylenmeye başladım. "Nan'in uyuşturucuyla hiçbir ilgisi yok. Onu hemen arayacağım... kendin görebilirsin"

Özellikle annemle babamın boktan bağımlılıkları yüzünden Nan'ın böyle bir şeye karışması mümkün değildi. Soğuk algınlığı olduğunda öksürük şurubu bile içmezdi.

Masanın üzerindeki telefona uzandım ama daha elime alamadan şerif terli pençesini ahizeye koydu "Ne yazık ki bu bir hata değil. Büyükkanneniz bu sabah bilinen bir metamfetamin laboratuvarındaki patlamada öldü." Ona bakarken ağzım açık kaldı. Başka bir şey söylemedi. Bunun yerine bana tekrar sordu: "En yakın akrabanız kim Bayan Ford? Dosyanızda yazmıyor. Ailenizin resimde olmadığını biliyorum, ama arayabileceğimiz bir teyze ya da amca var mı?"

"Hayır," dedim sessizce. Kimse yoktu. "O zaman büyük bir kardeş, ya da belki bir kuzen?"

Başımı salladım ve etrafımdaki odanın yavaş dönüşünde kendimi kaybettim. Nan neden bir metamfetamin laboratuvarında olsun ki? Bunun dışında bir sebep yoktu.

Nan'ın neden paraya ihtiyacı olduğunu anladım: Üniversite masraflarını karşılamak için. Her zaman beni göndermekten bahsederdi. Bu konuyu her açtığında onu görmezden geldim. Gelecekle ilgili planlarım hiçbir zaman hafta sonundan öteye gitmedi. Çoğunlukla sadece gülümsedim ve başımı salladım. Çoğu zaman konuyu değiştirdim. Üniversiteye gitmiyordum. Hikayenin sonu.

Görünüşe göre, Nan aksini düşünmüştü.

Ama meth işine bulaşmak mantıklı gelmiyordu.

"Sadece ben... ve o." Sesim çatallaştı. İçimde ağlıyor, çılgılık atıyor, bana normalliği tattırıp sonra da her şeyi elimden alacak kadar acımasız olan yüce güce karşı öfke duyuyordum. Dışarıda ise bir robottum.

"Kaç yaşındasınız Bayan Ford?" Şerif Fletcher sordu. Parmaklarını sabırsızca çıtlattı, sanki bu işi bir an önce bitirip Sally'nin Cumartesi balık kızartmasına gitmek için sabırsızlanıyor gibiydi.

"On yedi," dedi robot.

"Ne zaman on sekiz yaşına basacaksın, tatlım?" Bayan Morgan beni biraz rahatlatmaya çalışarak mırıldandı.

"Bir süre için değil." Aslında on ay. Tam bir yıl erken mezun olmuştum. Nan'a liseyi bırakmak istediğimi söylediğimde, bana kabul edebileceği tek seçeneği sunmuştu. "Madem bu kadar çok istiyorsun Abby," demişti bana, "acele et ve erken mezun ol."

Sanki öğleden sonra postayı almak kadar kolaymış gibi.

Zor bir işti ama başarmıştım. Nan bana kendimi Coral Pines'taki devlet lisesi yerine Ivy League'deki bir okuldan mezun oluyormuşum gibi hissettirmişti.

Şerifin arkasındaki pencerede yansımamı yakaladım. Hâlâ kepimi ve cübbemi giyiyordum. Sanki orada olması gereken mutlu ben, onun yerinde olan acınası benle alay ediyordu -Kısa bir konuşmayla dünyası altından çekilip alınmış olan ben.

Şerif Fletcher bir kez daha boğazını temizledi. "Bayan Ford, ofisimin reşit olmayan çocukların çocuk koruma hizmetlerine yerleştirilmesi için harekete geçmesi gerekiyor. Evraklar tamamlandığında ve dosyaya bir sosyal hizmet görevlisi atandığında, yasal bir yetişkin olmanız ve artık onların bakımına ihtiyaç duymamanız için sistemde sadece birkaç ay kalmanız gerekecek." Koltuğunda kıpırdandı, belli ki masanın altında mahrem yerlerini ayarlıyordu. Devam etti. "Burası küçük bir kasaba. O tür kaynaklarımız hazır değil, bu yüzden biraz zaman alacak. Şimdilik Bayan Morgan zaman zaman sizinle ilgilenmeyi kabul etti. Eğer gerçekten istiyorsan seni hemen kuzeye CPS'e gönderebiliriz ama istediğinin bu olmadığını hissediyorum, değil mi?" Bu bir ifadeydi, soru değil. Yapması gereken evrak işleri olduğu için sınırlı görünüyordu ve beni umursayan tek kişiyi

kaybettiğim için daha az endişeliydi.

Sanki ona teşekkür etmemi bekliyormuş gibi sırttı ve başını eğdi. Evet, Nan'ın öldüğü gerçeğinin üzerinden zar zor geçtiğin için teşekkürler. Bana öğleden sonra postasıyla gönderilmeme ve koruyucu aile cehennemine geri dönmeme seçeneğini nazikçe sunduğunuz için çok teşekkür ederim efendim. Onlar benim için gelmeden önce kaçırdım. O lanet sisteme asla geri dönmem.

Şerif Fletcher ayağa kalktı ve bana üzerinde Peder Thomas'ın telefon numarasının yazılı olduğu bir kart uzattı. "Peder tüm ayarlamalarınızı yapmanıza yardımcı olabilir." Sanki az önce bana araba yıkamacıda bir alana bir bedava kuponu vermiş gibi bir tavırla söyledi bunu. Kapıdan çıkarken omzunun üzerinden, "Başınız sağ olsun Bayan Ford," diye seslendi. Koridorda ısıklık çalarak gözden kaybolurken ağır adımlarının yankısı arkasından geliyordu.

Bayan Morgan beni kucaklamaya çalıştı. Bana dokunduğunda sıçradım ve hızlı bir geri adım atarak mezuniyet kepimi başımdan düşürdüm.

Gözyaşı yok, hıçkırık yok. Beni uzun zaman önce unutmuş olan hayali bir Tanrı'ya dua etmek yok. Tanıdık uyşukluğu devreye girmesi için çağırdım.

Daha önce de böyle şeyler yaşamıştım. Bariyerlerimden başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Nan ölmüştü ve bu muhtemelen benim hatamdı. Bunu biliyordum.

Dava kapanmıştır. Değıştirmeyeceğim bir şey üzerinde durmaya gerek yok.

Değil mi?

Bayan Morgan eğildi, masanın altından mezuniyet kepimi aldı ve avucunun içiyle tozunu aldı. Kepi tekrar başıma yerleştirirken benimle temas etmemeye dikkat etti. Başka bir garip *Sorunlu Gençleri Rahatlatmak 101* kucaklaşma girişiminde bulunmadı. Bunun yerine, sanki yüksek sesle sormaya cesaret edemediği sorulara cevap arıyormuş gibi dikkatle beni inceledi. "*Sana ne oldu küçük kız?*" gibi bir şeyler sorduğunu hayal ettim. *Bundan sonra nereye gideceksin?* Onun acımasına ihtiyacım yoktu.

Ne ondan ne de başkasından bir şey istemedim. Gitmek için döndüm.

"Abby!" Bayan Morgan seslendi. Ben onun menzilinden çıkamadan beni durdurdu. Dikkatle mezuniyet kepimden sarkan püsküle uzandı ve onu sağdan sola doğru hareket ettirdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Takip eden günler birbirine karıştı. Gündüz geceye. Sürekli bir alacakaranlık. Gündüz düşleri ve kâbusların bir karışımı.

Sevdiklerimizi bu dünyadan alıp götüren figüre *ölüm meleği* diyorlar, oysa o aslında ruhları öteki tarafa götürmeye geldiğinde kaputunun içinde derinlere saklanan yozlaşmış bir ayakçı. Aslında kötü bir iş değil. Muhtemelen hissetmiyor, yas tutmuyor.

Fark ettiğimden daha çok bana benziyordu.

Ona imreniyordum. Hissetmeden almak. İnsanları bir dünyadan diğerine, her zaman beklenmedik bir ölümle gelen şaşkınlık ya da şok olmadan teslim etmek.

Kaybettiklerimize neden *merhum* diyoruz? Onlar *ölmedi*. Ayrılmak kelimesi "terk etmek" anlamına gelir. Onlar gitmediler. Annesinin ev paltosunu giymiş ruhsuz bir iskelet tarafından bu hayattan kaçırıldılar ve onları sonlarına sürüklediler.

Nan bu dünyayı tekmeleyerek ve çılgılık atarak terk etmiş olmalı. Onun ruhunu cebine sokarken bana seslenmiş olmalı.

Onu kurtarmak için bana ihtiyacı vardı ama onun yerine, ölmesine ben sebep olmuş olabilirim.

Kabuslar her gece böyle devam ediyordu: Nan, karanlık suların arafında boğuluyor, bana geri dönmek için savaşıyor ve ne kadar çabalarsa çabalasın asla yaklaşmıyordu. Gecenin bir yarısı, solgun yüzlü ve ter içinde uyanırdım; hayatımda beni kendimden kurtarmak isteyen tek kişi için haykırırken boğazımdan bir çılgılık kopardı.

Nan'ın cenazesinden sonraki günlerin anıları kafamın içinde bulanık bir ağır çekimde tekrar tekrar oynuyordu. Yemek yemedim. Uyumadım. Rastgele komşular, geleneksel "biri öldü" güvecini getirmek için gelirlerdi. Kapıyı çalmadılar bile - muhtemelen cevap vermeyeceğimi bildikleri için. Sonunda, yan komşumuz Irma güveç teslimatlarını almaya ve kiliseye bırakmaya başladı. Yenmemiş yiyecekler Nan'ın avokado rengindeki eski dondurucusunun kaldıramayacağı kadar çok olmaya başlamıştı. Ön kapıdaki sürgüyü kilitlemeye başladım, ki bu küçük kasabamızda duyulmamış bir şeydi. İnsanları dışarıda bırakmaya çalışmıyordum. Kendimi içeride kilitli tutmaya çalışıyordum. Medeniyetten ne kadar uzaklaşırsam kendimi Nan'a o kadar yakın hissediyordum.

Kendimi Nan olan her şeyle çevreleyerek cezalandırma ihtiyacı hissettim. Havaya onun parfümünü sıktım. Hiç giymediği ve böyle tropik bir yerde sahip olmak için hiçbir nedeni olmayan eski tam boy tilki kürkünü giydim. Onun eski kırmızı kadife tembel koltuğunda uyukladım ve her gece - bazen de her sabah - boğazımdaki sıcaklık kanıma yayılınca ve aradığım unutkanlığa dalıncaya kadar onun en sevdiği viskiyi içtim.

Nan'ın evi *-benim* evim- evden çok yazlıktı. Solmuş pembe dış cephe kaplamasının yeni bir kat boyaya ihtiyacı vardı ve açık gri kiremitler her gün öğleden sonra yaşanan şiddetli yaz fırtınalarının izlerini taşıyordu. İki yatak odası ve sadece bir banyosu ile herhangi birinin standartlarına göre küçüktü. Sahte ahşap muşamba zeminler ve kirli beyaz dolaplar, babamın Nan için otuz yıl önce bu kulübeyi inşa etmesinden bu yana hiç güncellenmemişti.

Kısa çakıllı araba yolu yerini kırık dökük bir yola bırakıyordu ve kulübenin kendisi de bir tarafta Lee'nin Şark Mutfağı'nın, diğer tarafta Irma'nın Güzellik Salonu'nun kol mesafesinde, bir dönümün sekizde birinden daha küçük bir alana oturuyordu. Nan yeşil alanın bu kadar küçük olmasına hiç aldırmıyordu çünkü arka bahçesinde Coral Pines Nehri'nin suları vardı.

Elimde bir bardak viskiyle Nan'ın çok sevdiği kulübeye baktım. Oraya evim demeye bu kadar isteksiz olduğum zaman sadece üç yıl önce miydi? Omzumda bir çip ve bıçaklarla dolu bir çekmecedan daha keskin bir dille Nan'ın hayatına girdiğimden bu yana sadece birkaç yıl mı

geçmişti?

Onun sözleri, benim değil.

Nan beni hayatına kabul etmişti. Bana karşı her adımda sabırlı davrandı ve beni sorgusuz sualsiz, istisnasız sevdi.

Üç beden büyük bir pantolon giyen bir sosyal hizmet görevlisi, on üç yaşındaki beni hiç tanımadığım büyükannemle tanıştırmak için yürüyüş yoluna götürdüğünde, dehşetin ötesindeydim. O babamın annesiydi. Ya tıpkı onun gibiyse? Ya bana tıpkı onun gibi tutmaya hiç niyeti olmadığı sözler verdiyse? Oyuncak ve doğum günü partileri vaadinden bahsetmiyorum. Yemek ve elektriği açık tutma sözünü kastediyorum. Güvende olacağımın sözünü. Babamın serseri arkadaşları odaya her girdiğimde bana bakıyorlardı; aynı arkadaşlar horozun ne olduğunu ve onunla ne yapacağımı bilip bilmediğimi soruyorlardı. Altı yaşındayken, gülen gruba gidip kendilerini becermelerini söyledim. Daha çok güldüler ve babam daha da sinirlendi.

İki gün sonra beni mutfak sandalyesinden çözdü ve soğuk bir dilim pizzayı ayaklarımın dibine fırlattı.

Babam bu disiplin yönteminin bana berbat bir ders verdiğini düşünmüş olabilir. Gerçekte yaptığı tek şey beni soğuk ve uyuşuk hale getirmektir. O ve annem, uyuşturucu etkisi altındaki ebeveyn adaletini, devlet hapishanesinin sürekli dönen kapılarına sırayla girip çıktıkları gibi uyguluyorlardı.

Nan'ın babama hiç benzemediği ortaya çıktı. Aslında bana sahip olduğu için heyecanlıydı, ama onun da benim kadar gergin olduğunu söyleyebilirim. Temkinli ama sevecendi.

Nan o ilk gün bizi ön verandada karşılamaya çıktığında, koşup bana sarılmadı. Yüzünde zaten yazılı olan sevgiyle beni bunaltmamaya özen gösterdi. Bana tamamen beyaz olan odamı gösterdi - ya da daha iyisi, bana boş olduğunu söyledi. Kesinlikle öyleydi. Beyaz duvarlar, beyaz yorgan ve yastık, beyaz bir yazı masası ve sandalye. "Nelerden hoşlandığınızı bilmiyordum, bu yüzden odanı nasıl dekore etmek istediğini ve içinde nelerden hoşlandığınızı bana söylemene izin vermeyi düşündüm."

"Her şeyi alabilir miyim?" Ben sormuştum.

"Elbette tatlım, ne istersen." Nan her zaman uzattığı elini başıma, omzuma ya da koluma gelmeden önce geri çekmeye dikkat ederdi.

Fiziksel dokunuşa karşı isteksizliğim dosyamda olmalı.

O ilk gün Nan'dan istediğim tek şey yatak odamın kapısına bir sürgü takmasıydı. Hiç soru sormadım, tereddüt etmedim. Bir tamirci eve geldi ve bir saat içinde sürgüyü taktı. Anahtar için bana bir kolye yaptı ve boynuma takmamı söyledi. Onun yanına taşındıktan birkaç hafta sonra kilidi kullanmayı bırakmıştım ama anahtarı hiç çıkarmamıştım.

Sonra, Nan bana ev yapımı kızarmış tavuğunu patates püresi ile yedirdi. Tatlı olarak da şeftalili tart yedik. Sadece yemeği beğenip beğenmediğimi sormak için konuştu. Başımı salladım. Doğrusu, hayatımda yediğim en güzel yemektir. O ilk yemekten sonra Salı geceleri Kızarmış Tavuk Gecesi oldu.

Büyükannem benden cevap istemedi. O sadece torununu istiyordu; çabuk sinirlenen, jilet gibi dilli, bazen şiddet yanlısı torununu. Hayatım boyunca kimse beni en iyi günümde, en iyi davranışlarımla istememişti.

Büyükannem beni en kötü halimle istiyordu ve bazen tam olarak bunu elde ediyordu.

Nan'la geçirdiğim dört yılda çok yol kat etmiştim. Onsuz geçirdiğim birkaç kısa haftadan sonra, sanki hayatımda hiç olmamış gibiydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAPIDAKİ SÜREKLİ BOK zili tekrar tekrar **çaldığında**, koridordaki dolaptan pompalı tüfeği alıp önce ateş edip sonra soru sorma eğilimindeydim.

"Git buradan!" Yorganı başımın üzerine kaldırırken yastığıma doğru bağırdım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Tek bildiğim saatin erken olduğuydu ve kış uykumu henüz sonlandırmaya hazır değildim.

Kapı zilini otuz saniyelik aralıklarla iki kez çalmaktan, sabırsızlıkla asansör bekleyen biri gibi sürekli basmaya kadar değişen bir tarzı vardı.

İşte bu, diye düşündüm. Silahı alıyorum.

Yatağımdan fırladım, ön kapıyı yırtıp açtım ve *neredeyse* diğer tarafta benim gazabımla yüzleşecek olan zavallı ruh için üzülüyordum.

Lacivert takım elbiseli bir kadın kapının büyük bir kısmını kaplıyordu. Yüzünü görmek için kafamı kaldırmam gerekti. Dan Aykroyd'un kılık değiştirmiş haline benziyordu. Saçları ince ve siyahtı, aralarından gümüş akıyordu, ensesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Elinde bir dosya ve bir pano tutuyordu.

"Abby Ford?" diye sordu bana bakmadan, sadece elindeki panoya odaklanmıştı. Sesi derindi ve konuşurken göğsünde titreşiyordu.

"Ha?" diye sordum. Gözlerimdeki uykuyu sildim, öfkem yerini yorgun bir kafa karışıklığına bırakmıştı.

Kadın adam içini çekti. "Siz Abby Ford'sunuz, yanılıyor muyum?" Kaleminin ucunu tahtasına vurdu.

"Öyle mi?" Daha çok bir soru gibi geldi.

Ofladı ve başının olduğu gökyüzünde gözlerini görebilseydim, eminim onları yuvarladığını görürdüm. "Tekrar deneyelim. Üç hafta önce vefat etmeden önce Georgianne Ford'un bakımını üstlendiği küçük çocuk Abby Ford siz misiniz, değil misiniz?"

"Neredeyse on sekiz yaşındayım," diye ağzımdan kaçırdım, "yani artık gidebilirsin."

Kapıyı kapatmak için hamle yaptım ama o hiç vakit kaybetmeden ayağıyla kapıyı engelledi. "Evet, henüz on sekiz yaşında değilsin ve on yedi yaşında olman seni reşit olmayan biri yapıyor. Bu nedenle şu anda Florida eyaletinin vesayetindesin ve seni bugün koruyucu gözetim altına alacağım. On sekiz yaşına girene kadar koruyucu ailede kalacaksın." Panosundaki bir sayfayı çevirdi. "Burada görebildiğim kadarıyla dokuz ay kadar bir süre daha yok."

Koruyucu aileliğin bir olasılık olduğunu biliyordum. Sadece Şerif Fletcher'ın gerçekten evrak işlerini halledeceğini ve bu kadar çabuk ortaya çıkacaklarını beklemiyordum. Ayrıca on sekiz yaşına bu kadar yakın olduğum için kimsenin umurunda olmayacağımı ummuştum.

"İçeri girebilir miyim, Bayan Ford?" Kadın adam sordu.

"Hayır!" Kapıyı kapatmak için onun önüne geçtim. Sehpanın üzerinde görmesine gerek olmayan bazı tutuklanabilir suçlar bıraktığımdan oldukça emindim.

"Affedersiniz?" diye sordu, belli ki kendisine karşı gelinmesine alışık değildi.

"Teyzem evde yabancıları sevmez ve sen bana adını bile söylemedin." Daha ne söylediğimin farkına bile varmadan ağzımdan çıkan yalanı duydum.

"Bayan Thornton," diye cevap verdi. "Benim adım Bayan Thornton." Elindeki kalemi alıp, kapının kapanmasını engelleyen ayağına saplamak istedim.

İlk kez gözlerini evrak işlerinden ayırıp bana şöyle bir baktı. Üzerimde hâlâ uzun kollu, yüksek yakalı bir tişört ve şorttan oluşan pijamalarım vardı.

Eminim yatak başım ve gözlerimin altında koyu halkalar vardı. Kabuslar yüzünden uyumak hiç de kolay olmamıştı. Bayan Thornton muhtemelen Pazartesi öğleden sonra saat birde neden uyuduğumu merak ediyordu. "Bahsettiğiniz teyzeyle ilgili hiçbir kaydımız yok, adı nedir?"

Sinirli bir şekilde oturma odasına baktım. Gözlerim büyükannemin kanepenin üzerine örttüğü eski yorgana takıldı. Ortadaki şatafatlı yama Elvis'in Priscilla ile evlendiği günü tasvir ediyordu. Düğün pastalarını kesiyorlardı, siyah kabarık saçları neredeyse pastadan daha uzundu.

Bayan Thornton'a döndüğümde, "Priscilla," dedim. "Priscilla... Perkins." Çifte *P* ses yalanı hatırlamamı kolaylaştırırdı.

"Nerede bu Priscilla Teyze?" Bana bakarken kalın siyah gözlüklerini burnunun ucuna kadar indirdi.

"Atlanta'dan dönüyor. Buraya, yanıma taşınabilmek için eşyalarının geri kalanını almaya gitti." Göz göze gelmemek için yanından geçtim. Gözleri küçük yalan dedektörleri gibiydi; kalp atışlarım hızlanıp yavaşlarken iğnelerin zıpladığını neredeyse görebiliyordum. "Annemin kız kardeşi. Aslında onunla daha yeni tanıştım."

Ağzımdan bir şeyler kaçırmaı bırakmalıydım.

"Peki, annenizin kız kardeşi ne zaman gelecek?" Bayan Thornton neredeyse ofluyordu. Ayrıca terliyordu ve sadece biraz değil. Alnında başlayan boncuklar yüzünden aşağıya doğru hızla iniyor ve çok dar bluzunun yakasında birikiyordu. Verandada durduğu her an daha da büyüyen beyaz kumaş üzerindeki küçük sarı leke dikkatimi çekti.

"Yarın öğleden sonra," dedim elimden geldiğince kendimden emin bir şekilde. Daha lakayt görünmek için esneme numarası yaptım.

"Teyzeni tanıyan başka biri var mı? Konuşabileceğim biri?" Parmağını yakasına soktu ve yakasının üzerinde kabaran boyun rulosundan çekti. Yemin ederim buhar çıktığını gördüm. Benden başka kaçırarak bir sürü çocuğu olduğuna emindim. Benim için neden bu kadar endişelendiğini bilmiyordum.

"Elbette. Priscilla Teyze'yi herkes tanır. Gidip köşedeki dükkana ya da yolun yukarısındaki motele sorabilirsin. Hepsi onu tanır."

"Tamam, Bayan Ford," dedi Bayan Thornton. "Şöyle olacak: Yalnız yaşamadığınızdan emin olmam gerekiyor, bu yüzden bu 'Priscilla Teyze'nin,' dedi ve parmaklarıyla havayı işaret etti, "var olduğundan ve size bakabileceğinden emin olmam gerekiyor. Bu öğleden sonra onu tanıdığını iddia ettiğin kişilerle konuşmak niyetindeyim. Eğer gerçekten 'Priscilla Teyze'yi tanıyorlarsa ve varlığına kefil olabilirlerse, yarın öğleden sonra yasal vasiniz olma süreciyle ilgili olarak onunla görüşmek için geri döneceğim. Bu arada, işte kartım." Bana köşesinde Florida eyaletinin mührü olan genel bir beyaz kart uzattı. "Eğer şans eseri daha erken gelirse, lütfen beni aramasını söyleyin."

Dönüp merdivenlerden inmeye başladığında uzanıp kartını aldım.

Tekrar bana döndü. "Ya Bayan Ford? Eğer herhangi bir nedenle 'Priscilla Teyze' size bakamayacaksa, benimle gelmeniz gerekecek." Zili çaldığından beri ilk kez sesinde endişeye benzer bir şey vardı, sanki bir zamanlar işini önemsemiş ama zamanla bunu nasıl sürdüreceğini unutmuş gibiydi.

Endişe geldiği gibi aynı hızla kayboldu. "Bu sıcakta bana biraz zaman ve zahmet kazandırmak istemediğine ve hemen bir çanta hazırlamak istemediğine emin misin?"

Başımı salladım.

"Tamam o zaman. Geri döneceğim Bayan Ford," diye beni temin etti. Arabanın kapısını açtı ve kendi bedenine göre çok küçük olan gümüş rengi Prius'unun direksiyonuna geçerek köşedeki dükkân ve motelin bulunduğu yöne doğru yola koyuldu.

Lastiklerinin kaldırdığı tozlar çökmeden eve geri koştum. Dolabımı açtım ve kıyafetlerimi askılarından çıkardım, çekmeceleri açtım ve sırt çantama koyabildiğim kadar eşya koydum. Bu hayali Priscilla Teyze'yi kimsenin tanımadığını doğrulaması uzun sürmezdi. Geri dönüp beni başka bir koruyucu aileye sürüklemekten önce buradan defolup gitmeliydim.

Bakım olmadan ücretli çocuk bakımı. Bana göre koruyucu aile gerçekte buydu. Uyuşturucu alışkanlıklarını finanse ediyor ve kiraları ödüyordu.

Geri dönmemin imkanı yoktu.

Sistemdeki deneyimlerim, kedi derisi yüzen bir çocukla aynı odayı paylaşmaktan -ki uykumda beni boğacağına inanıyordum- dört ranzalı odamızın en alt ranzasında yatan, her gece öfkeyle mastürbasyon yapan ve boşaldığı zaman ailesine küfreden büyük çocuk Greg'i dinlemeye kadar çeşitlilik gösteriyordu.

Sonra Sophie vardı, koruyucu ailede edindiğim tek arkadaş. Koyu renk saçları ve iri kahverengi gözleriyle ufak tefek ve sessiz bir kızdı. Cildi her zaman doğal olarak bronzlaşmış görünürdü. Oyuncak bebeklere benziyordu, en azından onlar hakkında duyduklarıma göre. Aslında benim de hiç bebeğim olmamıştı. Sophie de benimle aynı boş ve umutsuz bakışı paylaşıyordu. Aile geçmişi ve yetiştirilme tarzı benimkinden çok da farklı değildi.

Onda benzer bir ruh olduğunu fark ettim.

Bir sabah onu kanepede çıplak buldum, gözleri cansız ve odaklanmamıştı. On iki yaşındaki küçük vücudunun her santiminde morluklar vardı. Bir zamanlar zeytuni olan teni şeffaflaşmıştı. Yüzeyin altındaki tüm mavi damarlarını görebiliyordum. Bilekleri arkadan uzun kirli bir çorapla bağlanmıştı, yanındaki kül tablasında bir iğne duruyordu. Ucundan kan damlıyor ve şeffaf camın dibinde birikiyordu. Dick ve Denise, koruyucu ailemiz, önceki akşam onu eğlence olarak kullanmışlardı. Onu sadist seks oyunlarında bir oyuncak olarak kullanmadan önce, devlet tarafından bakımı için kendilerine verilen parayla aldıkları uyuşturucularla uyuşturmuşlardı.

Muhtemelen o güne kadar öldüğünü bile bilmiyorlardı. O zamana kadar ben çoktan gitmiştim.

Bu, koruyucu aileden ilk kaçışımdı. Kesinlikle son değildi.

Ayaklarımı eski, yıpranmış kovboy çizmelerimin içine soktuktan ve sağ tekinin iç tarafında tuttuğum bıçağı kontrol ettikten sonra sırt çantamın kayışlarını omuzlarıma sabitledim ve komodinin üzerinden nazarlık bileziğini almak için Nan'ın odasına koştum. Sehpadan otumu aldım ve arka sürgülü cam kapıdan sıvıştım.

Sahile doğru koştum.

Bayan Thornton'un benden vazgeçip dikkatini daha değerli başka soysuzlara yöneltmesi muhtemelen bir süre alacaktı. O zamana kadar, en azından birkaç gün evden uzak kalmamın en iyisi olacağını düşündüm. Planım basitti: dikkat çekmemek ve görünmez olmak. Birkaç dolarım vardı ama uzun sürmeyeceğini biliyordum. Nan'ın daha az sevilen eşyalarından bazılarını satmayı planlamıştım ama bu, ortalık sakinleşene kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Kapanmadan hemen önce Bubba's Bar'a uğrayıp yerleri süpürmem ya da garsonluk yapmam için beni işe alıp almayacaklarını öğrenmeye karar verdim. Bayan Thornton'un pazartesi gecesi beni barda arayacağından şüpheliydim.

Bubba'dan sonra odak noktam birkaç gece kalabileceğim bir yer bulmak olacaktı. Bir otel

söz konusu bile olamazdı. Yazın en yoğun olduğu dönemdi ve kasabadaki tüm odaların turist akınıyla dolu olduğu kesindi. Herhangi birinde bir gece geçirmek cebimdeki yirmi doların on katından fazlasına mal olurdu. Kumsal da güvenli değildi. Gelgitler tahmin edilemezdi ve hiç beklemediğiniz bir anda karşınıza çıkabilirdi. Birden fazla kez, bira içerek kestiren bir turist Körfez'e sürüklenmişti.

Turistlerin battaniyeleri arasında sıcak kumlara uzandım ve sırt çantamı yastık olarak kullandım. Göz önünde saklanıyordum. Bir süre, kiraladıkları jet skileri durdurmaya ve rüzgâr sörfçülerini kıçlarının üstüne düşmeden manevra yapmaya çalışan insanları izledim. Anneler ve babalar gençleri için tezahürat yapıyor, sonunda işi kavradıklarını ve biraz rüzgâr yakaladıklarını izliyorlardı; bu da kontrolü kaybedip tekrar suya düşmeden önce onları sadece birkaç metre götürüyordu. Çocuklar yeni sporlarından vazgeçip yorgun, yenilmiş ve yıpranmış bedenlerini kıyıya sürüklediklerinde bile anneler ve babalar tezahürat yapmaya devam etti. Bu sadece rüzgâr sörfüydü. Neden bu kadar gururluydular? Bu tezahürat niye? Liseden mezun olmam ve o sabah kepimi ve cüppemi giyerken Nan'in yüzündeki ifadeyi görmem dışında, benimle gurur duyan hiç kimse olmamıştı.

Bir şey öğrenmek istediğimde kendim öğrendim. Küçük şeyleri bir kenara bırakın, önemli şeyler için tezahürat yapacak kimse yoktu.

Gün batımına kadar sahilde kaldım ve güneş ile ay yer değiştirdiğinde turistlerin tenlerinin soluk beyazdan ıstakoz kırmızısına dönüşmesini izledim. Arka yollardan Bubba'ya gittim ve yolda bir sigara yaktım. Arkamdaki karanlık yolda farlar belirdi. Aracın geçmesine izin vermek için kenara çekildim, böylece az önce üzerinden geçmek zorunda kaldığım keseli sıçan gibi olmamak için. Süpermen mavisini bir kamyonet yanımdan geçmek yerine yavaşladı ve yanıma yanaştı. O kadar uzundu ki başım lastiklerin üst kısmıyla aynı hizadaydı.

"Karanlık bir yolda tek başına mı?" Yukarıda Owen Fletcher'ı göremiyordum ama sesini tanıdım. "Ya çakallar tarafından saldırıya uğramak istiyorsun ya da yanıyorsun."

Başını kamyonun camından dışarı sarkıttı. Siyah beyzbol şapkası ters takılmıştı, koyu renk düzensiz saçları kenarın altından görünüyordu, beyaz tişörtünün kolları kıvrılmıştı ve bir paket Marlboro Reds - logosu ince kumaşın arasından görünüyordu - bir tanesinin içine katlanmıştı.

Owen her zaman arkadaş canlısıydı ve aynı anda aynı yerde bulunduğumuzda benimle sohbet etmeye özen gösterirdi. Ama bunu herkesle yapardı. Bunun kısmen ailesinin kim olduğundan kaynaklandığından şüpheleniyordum. Belki de onu siyasette bir kariyer için yetiştiriyorlardı. Bir ilçede sahip olunabilecek her güç pozisyonunda akrabalarınız varsa, öylece çekip gitmek ve okul hademesi olmak yaygın bir durum değildir.

Esrarımı havaya kaldırdım, böylece çakallar tarafından saldırıya uğramak istediğimi değil, yakmak istediğimi görebilecekti. Ciğerlerimin derinliklerinde tuttuğum dumanı soludum. Yanıyordu ama öksürmedim. Owen güldü. "Ben de öyle olmasını umuyordum." Kamyoneti park etti, eğildi ve yolcu kapısını açtı. "Bin kızım ve geç şu boku."

Owen'a tam olarak arkadaşım diyemezdin, ama onu konuştuklarında korku ya da öfkeyle yüzümü buruşturmama neden olmayan insanların kısa listesine koyabilirdim. En azından çok fazla değil. Gecenin yüzüncü sivrisineği kollarımın arasından kollarımı yemeye başladığında onun kamyonetine binmeye karar verdim. Bu hızla ısırmaya devam ederlerse, hiç kanımın kalmaması uzun sürmeyecekti.

Owen uzandı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Başımı sallayarak yardımını reddettim ve ata biner gibi kamyonu atlardım. Bir ayağımı lastiğin alt kenarına koydum ve diğer ayağımı da lastiğin üstünden geçirdikten sonra yanıma doğru kaydım ve kışımı koltuğun içine soktum.

"Etkileyici," dedi Owen, işe yaramaz becerimi onaylayarak. İnsanlarla temas kurmaktan yine kaçınma becerim beni daha çok etkilemişti. "Billy Rae bile buraya çıkmak için hâlâ benim yardımına ihtiyaç duyuyor. Sonra tekrar,

O koca götlüde fazladan yetmiş beş kilo var ve yerçekimi kolay kolay vazgeçmek istemiyor."

Esrarı ona uzattım ve uzun bir nefes çekip dumanı burnundan ve ağzından dışarı üfledi.

Owen kamyonu vitesine taktı ve karanlık yolda geri dönmeye başladı. Devasa lastiklerin bozuk kaldırımındaki uğultusu kamyonun kabininde yankılandı. Owen hızını artırdıkça gösterge paneli titredi ve saatin mavi ışığı bulanıklaştı.

"Cole Amca bana büyükannene ne olduğunu anlattı. Özür dilerim," dedi Owen cigarayı bana geri uzatırken. Konuşmadaki ani değişiklik beni hazırlıksız yakaladı. Owen'ın özrü gerçek gibiydi ama büyükannemden bahsetmesi midemde bir batma hissi uyandırdı. Onu dışarı ittim ve omuzlarımı silktim.

"Teşekkürler," dedim konuyu değiştirmeden önce. "Burada ne işin var senin? Peşinden koşman gereken kızlar yok mu?"

Owen güldü. "Abby, Abby." Elini kalbinin üzerine koydu ve incinmiş gibi yaptı. "Kadınların bana geldiğini biliyorsun, tersi değil. Peşinden koştuğum tek etek seninkiydi, ikinci sınıftayken ve bana -şimdi alıntı yapıyorum- 'Tipim değilsin Owen, asla da olmayacaksın' dediğini hatırlıyorum!" Benim rolümü tiz bir kadın sesiyle söyledi ama beni taklit etme çabası benimkinden çok Julia Child'ın sesine benziyordu.

"Bunu ben mi söyledim?" Söylediğimi çok iyi bildiğim halde sordum. Ona defolup gitmesini söylediğimi de hatırlıyordum ve tek yaptığı orada durup daha önce hiç azarlanmamış gibi gülmekti, sanki reddetmem onu eğlendiriyormuş gibi.

"Evet, öyle yaptın. O gün benim zavallı küçük köylü kalbimi kırdın." Alt dudağını sahte bir surat ifadesiyle dışarı çıkardı.

"Tamam. Öyle demiş olabilirim ama *sesimin* öyle çıkmadığına eminim."

"Bu doğru. Sesin çok daha alçak ve çok çok daha öfkeli." Bu kez reddettiğimi söylerken Kurabiye Canavarı'na daha yakın bir ses kullandı.

"Gördün mü, bu en iyisi oldu, çünkü işte buradayız, hala... arkadaş mıyız?" "Beni diğerleri kadar iğrendirmeyen bir insanı" tanımlayacak bir kelime bulamadığım için "arkadaş" ifadesini kullandım.

"Elbette, biz arkadaşız Abby." Owen büyük, parlak, düz dişli beyaz gülümsemesini parlattı. Kızların onun ayaklarına nasıl kapandığını görebiliyordum. En azından erkeklerle ilgilenen kızların. Ben kesinlikle onlardan biri değildim - kızlardan hoşlandığımdan falan değil. Bazen, herkes gibi bir araya gelemediğimi düşünürdüm. Diğer zamanlarda da onlar gibi bir araya getirildiğimi düşünürdüm, sadece ben parçalanıp tekrar tekrar bir araya getirilirken onlar bir bütün olarak bırakılmıştı.

Lisemdeki çoğu çocuk amigoluk, futbol, kamyonlar, balıkçılık ve rodeo ile ilgilenirdi. Hepsinden önemlisi, birbirleriyle ilgiliydiler.

Benim ilgilendiğim tek şey kendimi korumaktı.

Ama *normal* bir genç kız olsaydınız, kesinlikle Owen'ın yakışıklı bir adam olduğunu düşünürdünüz. Zümrüt yeşili gözleri o kadar parlaktı ki renkli lenslere benziyorlardı. Günlerinin çoğunu balıkçı teknesinde geçirdiği için teni bronzlaşmıştı. Dümeni çevirirken esneyen pazularının ve ön kollarının iyi gelişmiş olmasının nedeni hiç şüphesiz bütün gün balık ağı atmasıydı.

Yollar o kadar karanlıktı ki farlar bile geceyi aydınlatmak için pek bir şey yapmıyor gibiydi. Owen Coral Pines'da büyümüştü ve muhtemelen bu yolları avucunun içi gibi biliyordu. Muhtemelen o yolları hiç ışık yakmadan da kullanabilirdi.

İkimiz de birkaç fırtına daha çektik. Kirazı baş ve işaret parmaklarımın arasında söndürdüm ve sonra esrarı sırt çantamın ön fermuarına geri koydum.

"Ee, nereye gidiyorsun?" Owen sordu.

"Bubba's. İş bakmaya gidiyorum." Ayrıca, Bubba's geç saatlere kadar açık olan tek yerdi ve ben

ona henüz gidecek bir yerim olmadığını söylemek istedim.

"Sen de mi orada uyuyacaksın?" Güldü ve ayaklarımın dibindeki sırt çantasını işaret etti.

"Bir süreliğine plajdaydım... bilirsin işte havlu, güneş kremi falan," diye yalan söyledim. Owen bana şüpheyle baktı ama cevabımı kabul etti ve daha fazlasını sormadı.

"Seni oraya götürmemi ister misin?" diye sordu. "Çok uzak değil."

"Elbette." Saat daha erkendi, ama geceyi geçirecek bir yer bulmadan önce bir şeyler yiyebileceğimi düşündüm.

Owen'a baktım, yüzü mavi gösterge panelinin ışıklarıyla aydınlanmış bir şekilde yolu izliyordu. Sanırım bakışlarımı hissedebiliyordu. "Ne?" diye sordu gülümseyerek.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, bakışlarımı hâlâ ondan ayıramıyordum. Onda tanıdığım diğer çocuklardan farklı, ilgi çekici bir şeyler vardı. Tam olarak çıkaramıyordum ama bana neredeyse tanıdık geliyordu.

"Nuh uh. Bana neden öyle baktığını söylemelisin." Bubba'nın kırık dökük park yerine döndü ve kamyoneti park etti.

"Önemli bir şey değil," dedim. Owen başka bir surat ifadesi takındı ve kendimi bir kahkahayla bastırırken buldum.

"Söyle bana, Abby!" Kapısındaki otomatik kilit düğmesinden kamyoneti kilitleti. "Ne düşündüğünü bana *hemen* söylemezsen çıkmana izin vermeyeceğim."

"Peki," dedim, pes ederek. "Önce kapıların kilidini aç, *sonra* sana anlatırım."

Bir an için düşünceli bir şekilde bana baktı. "Tamam, işte." Düğmeye bastı. "Şimdi, söyle bana."

Daha kelimeler ağzından çıkmadan kapıdan fırladım ve kamyonetten dışarı koştum. Neredeyse girişe varmışım ki arkama baktım ve Owen'ın parlak, açık gülümsemesini gördüm. Kamyonu geri vitese taktı, başını salladı ve yola geri geri çıkıp gecenin karanlığında uzaklaşırken güldü.

Belki de her şeye rağmen bir arkadaşım vardı. Belki de.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BUBBA'S HER ZAMAN YOĞUNDU, ancak turistlerin adadaki tüm motel odalarını ve kiralık yazlıkları işgal ettiği aylarda tam bir tımarhane gibiydi. Bu durum çoğunlukla kar kuşlarının güneye göç ettiği kış aylarında ya da ailelerin birlikte tatil yaptığı yaz aylarındaki birkaç hafta boyunca yaşanırdı.

İkisi hakkında da hiçbir şey bilmiyordum. Tatiller ya da aileler.

Barın sonunda bir yer kaptım ve bir hamburger ile patates kızartması sipariş ettim. Yemeğimi yerken, gece için dışarı çıkan tüm renkli karakterleri gözlemledim - hem yerel halk hem de turistler. Kıvrıkcık bordo saçlı yaşlı bir kadın eşofman giyen bir adamın kucağında oturuyordu, mavi göz farı kullanımı destansıydı, kaşlarına kadar uzanıyordu. Üniversiteli gençlerden oluşan bir kalabalık bilardo masasını bira pong istasyonuna çevirmişti. Küçük dans pisti ya ritmik olarak zorlanan ya da rüzgâra karşı üç yaprak olan insanlarla doluydu. Her iki durumda da, hepsi iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Bir an için kendimi kıskançlık duygularıyla savaşıırken buldum. Ta ki köşedeki kabinde benim yaşlarımda bir çift çocuğun öpüştüğünü görene kadar.

Kıskançlık geldiği gibi hızla kayboldu.

Yemeğimi bitirdiğimde, kalış süremi uzatmak için bir kola daha sipariş ettim. Bitkin düşmüştüm ve tüm vücudum bira ile kızartılmış ve kül tablasında yuvarlanmış gibi koktuğumdan emindim. Yine de son kişi bardan çıkana kadar kaldım.

"Her şey yolunda mı Abby?" Bubba sordu. "Georgie'ye olanları duyunca çok üzüldüm, harika bir kadındı." Bubba yaşlıydı, altmışlı yaşlarının sonlarında, tuzlu ve biberli saçları vardı. Nan beni ne zaman Pazar brunch'ına getirse onunla sohbet ederlerdi. Bir keresinde ona hiç Bubba'yla çıkmayı düşünüp düşünmediğini sormuştum ama sanki bu fikir bir köpeğe kanat takmak kadar gülünçmüş gibi omuz silkmişti. Aralarında Pazar sabahı sohbetlerinden daha fazlası olabileceğinden hep şüphelenmiştim.

"Oh, evet, iyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece henüz yorulmadım. Geç saatlere kadar takılırım diye düşündüm."

Bubba başıyla onayladı ve benden sonra kapıyı kilitlemek için anahtarlarını çıkardı. "Evet, böyle yoğun geceler beni çok yorardı. Güneş doğana kadar yatağa giremezdim." Tekrar esnedi. "Belli ki o günler geride kaldı."

"Hey, Bubba, seni bir iş için rahatsız etme şansım var mı?" Sormak zorunda kaldığım için içten içe ürperdim. Tam olarak kalifiye olmadığımı biliyordum. Hiçbir şey için. Onu ikna etmek için yalnız ve parasız olduğuma dair acıklı hikâyemi rahatlıkla anlatabilirdim ama bana acımasını istemiyordum. Daha da ötesi, kendi acıklı hikâyeme ağlamama izin veremezdim, bu yüzden kesinlikle başkalarının da ağlamasını istemiyordum.

Bubba bana baktı. "Şimdi kaç yaşındasın, Abby?"

"Neredeyse on sekiz." Bu bir çeşit yalan ve bir çeşit gerçektir. "Neredeyse" tanımınıza bağlı olarak.

"Daha önce hiç hizmet ettin mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ama bu işte gerçekten iyi olacağımı düşünüyorum. Büyükannem hep eskiden kafesini nasıl işlettiğinden bahsederdi ve müşterileri nasıl idare ettiğini hep dinlerdim. Yapabilirim. Söz veriyorum." Bunun da yalan olup olmadığını bilmiyordum. İyi bir garson olup olamayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Şimdi dürüstlük zamanı değildi.

"Abby, seni barın arkasına koyarak içki lisansımı riske atamam. Sunucu olmana da izin

veremem, çünkü sezonun en yoğun dönemindeyiz ve insanlarla dolup taşıyoruz ve yeni birini eğitecek zamanım yok. Ama bak ne diyeceğim, 18 yaşına geldiğinde beni görmeye gel.

Meşgulüm ve söz veriyorum senin için bir şeyler bulmaya çalışacağım." "Evet, sorun değil," dedim, olumlu bir ton tutturmaya çalışarak.

Bubba beni ön kapıya götürdü. "Georgie senin için doğru olanı yaptı, sevgilim. O iyi bir kadındı. Bir şeye ihtiyacın olursa beni görmeye gel. Tanrı'nın insanları birbirlerine destek olmalı." 'Tanrı'nın insanları' derken benden mi yoksa sadece Nan'dan mı bahsettiğini bilmiyordum. Az önce ondan yardım istememiş miydim? Başımı salladım ve gülümsedim.

Bardan yenilmiş hissederek ayrıldım.

Hâlâ umutsuzca paraya ihtiyacım vardı. Bayan Thornton'dan kurtulduktan ve Nan'larda yaşamaya başladıktan sonra karnımı doyurabilmem ve umarım ışıkları açık tutabilmem gerekiyordu. Eğer bir iş bulamazsam, hırsızlığa başvurmak zorunda kalacaktım.

Kasabamızın birkaç ışık direğinin gölgeleri arasındaki ana yolda yürürken Bubba'nın sözleri aklımdan çıkmıyordu. *Tanrı'nın halkı birbirine bağlıdır.* Aslında düşündükçe bana mantıklı gelmeye başladı. Eğer Tanrı'nın halkı birbirine bağlıysa ve ben yalnızsam, o zaman kesinlikle onun halkından biri değildim. Nan beni kiliseye götürse ve benim için dua etse de, hiçbir zaman daha yüksek bir güç tarafından izlendiğimi ya da gözetildiğimi hissetmemiştim. O zaman bunun Tanrı'nın halkından biri olmadığım için olduğunu anladım.

Muhtemelen hiç gitmedim.

Aklımda hiçbir hedef olmadan, eğer gerçekten bir Tanrı varsa, muhtemelen beni en başından beri unutmuş olduğunu bilerek yürüdüm. Bu düşüncenin aklımdan geçmesinin üzerinden bir saniye bile geçmemişti ki ayaklarımın altındaki zemin sallanmaya başladı ve tepemdeki elektrik direğindeki ampul bir uyarı sesi çıkardı. Gece karanlığa gömüldü.

Ne oluyor lan?

Şimdiye kadar bir arabada gördüğümünden daha parlak olan tek bir yuvarlak ışık önümde belirdi, karanlığı yardı ve etrafımdaki gecenin gölgelerini uzaklaştırdı. Doğrudan bana doğru hızlandı. Yaklaştıkça yeryüzünün gümbürtüsü daha da şiddetlendi. Tepemdeki ışık, hayata dönmek için mücadele ederken vızıldadı.

Tam da Tanrı'nın, küfür dolu düşüncelerimden dolayı beni cezalandırmak için varlığını bana gösterdiğine inanmaya başladığım anda, ışığı taşıyan gök gürültülü cehennem makinesi krom, siyah ve sarışından oluşan kör edici bir bulanıklıkla yanımdan geçti. Akışının gücü beni yakındaki dikenli çalılardan arasına savurdu. Tanrı değildi. Sadece lanet bir motosikletti. Elbette büyük bir motosikletti ama yine de hız sınırının en az üç katı hızla giden lanet bir motosikletti.

Sadece benim şansım, diye düşündüm. Kendimi çalılıklardan yukarı çektim ve baldırlarımdaki deriden kum mahmuzlarını ve deniz kabuğu parçalarını toplamak için eğildim.

Sadece benim şansım.

Kendi hapşırık sesim beni uyandırdı. Hiç şaşırmadım. Görünüşe göre biraz hareket edersem, bir toz çanağını tekmeliyordum ve sonuçta arka arkaya dünyayı sarsan birkaç gürültülü hapşırık oluyordu.

Tozdan nefret ederdim.

Alerjiden nefret ederdim.

Ve Frank Dunn'ın Oto Kaportası'nın arkasındaki hurdalığa gizlice girip Nan'in eski

kamyonetinde uyumaktan kesinlikle nefret ediyordum. Kamyonu tekrar çalıştırmak için oraya götürmüştü ama bunun için iki bin dolardan fazla para gerektiğini öğrendiğinden beri kamyon Frank'in yerinde el değmeden duruyordu.

neredeysse bir yıl.

Geçmiş deneyimlerim bana çocuk esirgeme kurumundaki sosyal hizmet görevlilerinin çocukları çok uzun süre gözetim altında tutmadıklarını öğretmişti. Sizi aramak için tam yirmi dört saat harcayıp şansları yaver gitmediğinde, sizi kaçak olarak listeler ve bir sonraki talihsiz vakaya geçerlerdi. Bu yüzden Nan'lerden uzakta sadece bir, belki de iki geceye ihtiyacım vardı, böylece Bayan Thornton denen işgüzar kaltağın ben eve dönmeden çoktan gitmiş olacağından emin olacaktım. Saatimi kontrol ettim. Neredeyse sabahın dördü olmuştu. Birkaç saat daha rahatsız edilmeden uyuyabileceğimi düşündüm ve kapüşonumun altına girip gözlerimi kapattım.

Tozu görmezden gelmeye çalıştım ve Nan'lerdeki yatağında evdeymişim gibi davrandım. Kıvrıldım ve neredeyse uykuya dalmak üzereydim ki, daha önce beni kıcımdan vuran aynı gök gürültüsü sesiyle irkildim. Görünmemeye dikkat ederek doğruldum ve gösterge panelinin üzerinden baktım. Avludaki hareket ışığı yandı ve gecenin içinde dolaşan iki figür gördüm. Onları net olarak göremeyeceğim kadar uzaktaydılar ama kadınsı bir kahkaha ve topuklu ayakkabı tıkırtısı duydum, yani biri muhtemelen kadındı.

Sessizce direksiyonun altındaki döşemeye çöktüm ve kendimi olabildiğince küçük göstermeye çalıştım. İhtiyacım olan son şey haneye tecavüz suçlamasıydı. Sanırım onlardan birini zaten almıştım ve Frank Dunn'ın bahçeye girmek için çitte açtığım çöp tenekesi büyüklüğündeki deliği gördüğünde benimle mutlu olmayacağını biliyordum.

İçinde bulunduğum kamyonun ağırlığı şoför tarafına geçene kadar tam beş dakika geçti ve sessiz geceyi iniltilerin o kusursuz sesi doldurdu.

Evet, kesinlikle inliyordu ve çok yakındı.

Yolcu tarafındaki pencere siyah deriden bir duvara dönüştü. Figür her kıpırdadığında metal rondelalar camı çiziyordu.

İnlemeler alçalmaya başladı.

Kendimi görünmez kılmaya çalışarak olabildiğince küçüldüm. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve siyah kapüşonum üzerimin çoğunu örtüyordu, bu yüzden her kim olursa olsun kirli pencereden görebilse bile, umarım beni yere yığılmış rastgele bir yığın çöp sanırdı.

Kadın abartılı porno sesleri çıkarmaya, hayattan daha büyük emme ve inleme sesleri çıkarmaya başladı.

İstenmeyen anılar, ben onları kovmaya çalışmadan zihnime üşüştü; bulabildikleri her şeye ve herkese karşı kıvranan morarmış ve çıplak bedenlerin bitmek bilmeyen geçit törenlerinin görüntüleri. Lekeli koltukları ve yerleri dolduran kadın ve erkek yığınları, hayvanlar gibi homurdanıp inerken taze iğne yaralarından damlayan kanı ve açılan eski yaraların kabuklarını birbirlerinin üzerine sürüyorlardı. Kalabalıktaki baygınlara da bilinçli olanlardan farklı davranılmıyordu. Geniş açık ağızları ve patlamış mısır tavanın ötesine bakan cansız gözleri onları sismeyi bırakmak için yeterli bir sebep değildi. Birisi nabızlarının atmadığını fark edene kadar onlarla sırayla ilgilenilirdi. Ailemin karavanından birden fazla cesedin boş bir pizza kutusu gibi atıldığına şahit olmuştum.

Boğazımda safra yükseldi.

Aklıma gelen son anı, sakladığım yara izlerini aldığım geceydi. Bıçağın keskinliğini ve annemin kan çanağına dönmüş gözlerindeki o çılgın bakışı düşündüğümde bedenimi bir yanma kapladı. Göğsüm sıkıştı ve anının gitmesini diledim ama artık çok geçti. Kendimi sabitlemek için derin bir nefes almaya çalıştım. Onun yerine bir toz bulutu soludum. Öksürüğümü bastırmaya çalıştım ama bunun yerine boğuldum. Dışarıdaki kadın aynı anda çığlık attı ve ben de keşfedilmek için kendimi hazırladım.

Ama kadın sadece öksürdü ve boğulur gibi bir ses çıkardı. Boğazını temizledi ve kaldırırma tükürdü. "Yaklaştığında bana söylemen gerekiyordu, pislik!" diye bağırdı.

Nabzım hızlanmaya başladı. Ellerim terliyordu.

"Oops," dedi derin ve özür dilemeyen bir ses. Aslında kendisiyle eğleniyor gibiydi. Bir fermuarın kapanma sesini duydum. Midem bulanacaktı. Yukarı çıktığını hissettim ve neredeyse durduramıyordum. Nefesimi tuttum ve elimi ağzıma götürdüm. Geri çekilen ayak seslerini duydum, ardından çitin kayarak açılma sesi geldi.

Kapının kapandığını duyar duymaz kamyonun şoför kapısını açtım, direksiyonun altından eğildim ve şiddetle kaldırıma kustum. Midemde dışarı atacak bir şey kalmadıktan sonra vücudum uzun süre kasıldı. Elimin tersiyle ağzımı sildim.

Ailemi ve onlar sayesinde olduğum kişiyi sikeyim, diye düşündüm.

"Kımıldama, orospu çocuğu," diye homurdandı derinden gelen bir ses ve ardından bir silahın kurulma sesi duyuldu. Tüylerim diken diken oldu ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kalbim durdu. Nefes almaya cesaret edemedim.

Başım hâlâ kaldırıma doğru eğikken sadece siyah deri botları ve koyu renk kot pantolonu görebiliyordum. Yukarı bakmadım. Adamın onu teşhis edebileceğini düşünmesini istemiyordum. Kendi kendime, bunun gibi senaryolarda işlerin genellikle kötüye gittiği anlar olduğunu söyledim. Silahı başımın arkasına dayadı. Soğuk metali kapüşonumdan bile hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapadım ve sona hazırlandım. Bir an için sessizlikten başka bir şey yoktu.

Sonunda tekrar konuştu. "Sen de kimsin lan?" Sesi tehditkârdı.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Aklıma gelen hiçbir şey silahlı çılgın bir adama söylenecek doğru şey gibi görünmüyordu.

"Seni kim gönderdi, orospu çocuğu?" Alnım neredeyse kaldırıma değene kadar silahıyla başımı zorla aşağı doğru itti. Görmezden gelinmeye alışık olduğunu sanmıyorum. Belki de böyle bitmesi gerekiyordu. Hayatım hep bir kavga, bir mücadele olmuştu. Belki de sonumu, nerede olduğumu umursayacak kimse kalmadan bir hurdalıkta getirmem gerekiyordu. Belki de hayatta kalmaya çalışarak kaçınılmaz olanla savaşıyordum.

Sessiz kaldım ve kaderimi şansa bıraktım.

"Tamam. Bu şekilde mi oynamak istiyorsun?" Beni kapüşonumdan tutarak öne doğru çekti ve kaldırımda dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu. Kendi kusmuğumdan oluşan su birikintisini zar zor kaçırdım. Arkamda durdu ve saçlarımdan bir avuç alarak kapüşonumu başımdan çıkardı. Kafa derimdeki yırtılma hissi çılgılık atmama neden oldu. Önümde diz çökmeden önce bir an durdu. Silahı hâlâ başıma doğrultulmuştu ama bana değil, diğer elinde tuttuğu kızıl saç tutamına bakıyordu.

Elindeki saçtan başını kaldırdığında çenesi düştü. Gözlerimiz buluştu ve hareket sensörlerinden gelen zayıf ışıktaki bile gözleri şimdiye kadar gördüğüm en parlak mavi tonundaydı.

İçimde derinlerde, var olmadığını düşündüğüm bir şey kıpırdandı.

Benden çok büyük değildi, belki sadece birkaç yaş büyüktü. Dar siyah bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giymişti. Kamyona karşı daha önceki faaliyetleri sırasında giydiği deri ceket yoktu. Kumlu sarı saçları tüm karanlığa tezat oluşturuyordu, kulaklarının arkasına sıkıştırarak kadar uzamıştı. Sarı keçi sakalı ve kaşları da ona uyuyordu. Sağ elinin üstünden başlayıp yukarıya doğru uzanan, tüm kolunu kaplayan, tişörtünün altında kaybolan, yakasından tekrar çıkan ve boynunun dibinde duran siyah ve gri dövmelemin desenlerini seçemiyordum.

Konuştuğunda, saniyeler önceki saldırganlığı gitmişti. "Sen mi?" diye fısıltıyla sordu, ama bu kısa sürede sinirli bir haykırışa dönüştü. "Ne oluyor lan? Seni öldürebilirdim!" Silah artık bana doğrultulmuş değildi. Onun yerine elinde duruyordu, sanki bir aksesuardı, tehdit edici değildi.

sanki anahtarlarını tutuyormuş gibi.

"Biliyorum," diye mırıldandım. Bir yanımla beni öldürmüş olmasını umuyordu. Ayağa kalktım ve saçlarımı gözlerimden çektim. Sarışın yabancı şaşkın görünüyordu. Keçi sakalını kaşıdı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu silahı kot pantolonunun arka kemerine sokarken.

"Hiçbir şey yapmıyorum. Hiçbir şey yapmıyorum," dedim. Kamyonetin içine uzandım, koltuktan sırt çantamı aldım ve çitlere doğru yürümeye başladım. Sarışın yabancı yanımdan ayrılmıyor, önce kamyonete sonra da çantama bakıyordu.

"Sen... sen burada mı yaşıyorsun?" diye sordu. Artık sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Bu adamı tanı mıyordum. Silahım olsun ya da olmasın, işimle ilgili soru sormaya hakkı yoktu. "Cevap ver bana. Burada ne arıyorsun?" Omuzlarımdan tuttu ve beni kendisine çevirdi.

Aramızdaki giysi katmanına rağmen tenim anında yanmaya başladı. "*Bırakın beni!*" diyerek omuz silktim. diye bağırdım. Gözlerimdeki paniği fark ettiğinde, tam da bunu yaptı.

"Bana neden burada olduğunu söyle," dedi daha yumuşak, daha az talepkâr bir tonda. Deri ve rüzgâr gibi kokuyordu ve elini yüzündeki kıllara sürtüp duruyordu. Bir şeyi anlamaya çalışırken bunu her zaman yapıp yapmadığını merak ettim.

"Neden buradasın?" Ona ters köşe yaparak sordum. Bir soruya cevap vermemenin en iyi yolu sormaktı.

"Burası babamın bahçesi ve ben de bir süreliğine kasabada ön taraftaki dükkânı işletiyorum. Bitişikteki dairede kalıyorum, yani teknik olarak burada yaşıyorum." Ellerini lisedeki herhangi bir çocuğun yapacağı gibi ceplerine soktu. Yirmi üç yaşından fazla olamazdı ama yüzü o sert ifadeye büründüğünde, alnı kırıştığında ve dudakları düz bir çizgi oluşturduğunda çok daha yaşlı görünüyordu.

"Kahretsin," dedim. Onun da benim gibi izinsiz girdiğini umuyordum. Onun yerine yakalanmışım, üstelik ev sahibinin oğlu tarafından.

Oradan siktir olup gitmem gerekiyordu.

Onu önce sola sonra sağa doğru yan adımlarla geçtim ve sonunda geçmeme izin verdi. Kapıya koştum ve mümkün olduğunca hızlı açmaya çalıştım ama kapı en az on iki metre yüksekliğinde ve son derece ağırdı. Başlangıçta çitte açtığım deliğin nedeni buydu. Sonunda yol verene kadar kaldırdım ve kaldırdım. Sonra döndüm ve az önce şakağıma silah dayamış olan yabancının şimdi kapıyı açmama yardım ettiğini gördüm.

"O kadar güçlü olduğunu düşünmüyordun, değil mi?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler," diye mırıldandım kapıdan geçip aceleyle yola koyulurken.

"Hey, bekle," diye seslendi. Donup kaldım. Bana polisleri, babasını ya da sonunda beni şeytanın inine, koruyucu aileliğe geri gönderecek birini arayacağını söyleyeceğini sandım. Onun yerine, "Adın ne?" diye sordu.

"Seninki ne?"

Tereddüt etti. "Jake," dedi sonunda. Bir kolunun üzerinde kapıya yaslandı ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı. Alt dudağımla ısırığımı zar zor fark ettim. Ona aval aval baktığımı fark ettiğimde durdum. Ürkütücü, öfkeli, şiddet yanlısı tiplerden hoşlanabilecek biri için oldukça yakışıklı bir adam olabilirdi.

Beni ona adımı söylemeye zorlayan neydi bilmiyorum. Tek bildiğim, bunu polis raporunda kullanacağı idi. "Abby," dedim uzaklaşmak için tekrar dönerken.

"Hey, Abby?" diye seslendi bana. "Bir dahaki sefere kapıdan gir. Ya da daha iyisi, kapıyı çal." Ana binaya doğru başıyla işaret etti ve ardından küçük bir çöp kutusunun saklandığı yeri gösterdi.

Çitte bir delik açmıştım. "Artık delik açmak yok, tamam mı?" Vay anasını.

Tam artık çekip gidebileceğimi düşünürken, bir şey daha eklemek zorunda kaldı. "Gösteriye gizlice geleceğini bilseydim, daha iyi bir yer bulmanı sağlardım." Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı ve gülümsedi. Kızarıklığın boynumdan yanaklarıma doğru süzüldüğünü hissettim. Kapıyı kaydırarak kapatmaya başladı. Kapı kapanmadan önce dönüp koştum ve utancımın kanıtlarını sakladım.

Hayatımda hiç bu kadar sinirlendiğim, iğrendiğim ve ilgimi çeken biri olmamıştı - ve bir sürü çarpık orospu çocuğuyla tanıştım. Beni en çok endişelendiren merak uyandıran kısmıydı.

Beni vursaydı her şey çok daha kolay olurdu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Eve geldiğimde **ilk fark** ettiğim **şey**, küçük çakıllı garaj yolunun ortasında birikmiş büyük bir çöp yığınıydı. Bunun bir çöp olmadığını fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu *bizim* hayatımızdı.

Benim ve büyükannemin.

Giysilerimiz, mobilyalarımız, tüm resimlerimiz ve anılarımız parçalanmış ve büyük bir yığının içine atılmıştı. Yığına tırmandım ve ortasına diz çöküp ellerimi Nan'ın Daphne adını verdiği en sevdiği koleksiyon bebeğinin keçeleşmiş kızıl saçlarında gezdirdim. Nan bana bebeğin ona beni hatırlattığını söylerdi. Bir gün bana aksini söyleyene kadar bunun sadece kızıl saçları yüzünden olduğunu sanıyordum.

"Çünkü o dirençli" demişti. "Bu bebek iki ev yangını, asi bir köpek tarafından ön bahçeye gömülme ve kazara bir klozette boğulma atlattı." Dirseklerinin üzerinde tezgâha doğru eğildi ve fısıldadı, "O kurtuldu. Daphne'nin ihtiyacı olan tek şey biraz bakım ve iyi bir sevgi dozuydu. Her seferinde iyi oluyordu, hatta bazen eskisinden daha iyi oluyordu." Henüz on üç yaşında olabilirdim ama artık bebekten bahsetmediğini biliyordum.

Nan kendince, on üç yaşındaki bir çocuğa, hayat sana koca bir bok yığını sunsa da, içinde yuvarlanıp boktan melekler yapmak zorunda olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

Onun mantığının benim versiyonu.

Hâlâ Daphne'yi ellerimde tutarak tümsekten aşağı indim. Ön verandaya yaklaştığımda, paravan kapıya yapıştırılmış, kalın harflerle yazılmış, çok resmi görünümlü parlak yeşil bir kağıt gördüm. Tam üzerine gelene kadar kelimeleri seçemedim. Kağıtta şöyle yazıyordu:

**BU BİNA, CALOOSA İLÇE ŞERİF OFİSİ TARAFINDAN
MAHKEME KARARI İLE HACZEDİLMEK ÜZERE TAHLİYE
EDİLMİŞTİR.**

4339 PINEPASS YOLU

Dava #4320951212102013

**First Bank of Coral Pines vs. Georgianne Margaret Ford'un AÇIK
İZNİ OLMAKSIZIN HERHANGİ BİR KİMSE TARAFINDAN GİRİŞİ
CALOOSA İLÇE ŞERİFİ YA DA SAHIPLERİ:**

FIRST BANK OF CORAL PINES

UYGUN MAKAM TARAFINDAN

KALDIRILACAK VE

KOVUŞTURULACAKTIR

İMZALI: ŞERİF COLE FLETCHER

Özel Notlar: KILITLER DEĞİŞTİRİLDİ

Tahliye tebligatını kapıdan söktüm ve verandanın çürük ahşap basamaklarına oturdum. Her hareketimde gıcırdayıp inliyor, elimdeki kâğıt kadar istenmeyen biri olduğumu hissettiriyorlardı. Kâğıdı tekrar tekrar çevirdim, bir "püf noktası" ya da başka bir vurucu cümle görmeyi umuyordum - belki de her şeyi ortadan kaldıracak bir boşluk.

Hiç yoktu.

Bu küçük, fosforlu yeşil kâğıt parçası her şeyi belirledi ve bu her şey, hiçbir şeyimin olmamasıydı.

Nan neden bana evini kaybedeceğini söylemedi? Yardım edebilirdim. İşi bırakabilirdim.

ve bir iş buldum.

Az önce kendi soruma cevap vermiştim.

Tabii ki bana söylemedi. Mezun olmamı istiyordu. Bunu her zaman söylerdi, eğer araya sıkıştırabilirse her gün. Sanki kadının tek yönlü bir zihni vardı. "Pasta ister misin? Liseden mezun ol."

"Bugün güneş çok yakıcı, lise mezunu." "Popop'unu çok özledim, lise mezunu."

Sanırım Nan, lise diplomam olduğu sürece hayatımın bir şekilde yoluna gireceğine inanıyordu. Bir elinde kıyamet mektubu, diğer elinde Daphne bebeği olan Nan'in liseden mezun olmama olan takıntısı üzücü ve çarpık bir şekilde gülünçtü.

Büyükanneimin dileği yerine gelmişti. Mezun olmuş ve lise diplomamı almıştım. Biliyorum ki diplomamı asacak bir yerim olmayacağını hayal bile edemezdi.

Arkaya dönüp rıhtımdaki alet kutusundan mavi bir muşamba aldım ve yağmur ihtimaline karşı garaj yolundaki tümseğin üzerine serdim. Benim ve Nan'in birlikte yaşadığımız hayatın içeriğini örtmeyi bitirdiğimde, Şerif Fletcher polis aracıyla yolun kenarına yanaştı. İnmeye zahmet etmedi. Biri öldürülmüş olsaydı, Bubba'nın evine giderken arabayı durdurmaya bile gerek duymadan telefonuyla olay yerinin fotoğrafını çekeceğine yemin edebilirdim.

Şerif Fletcher camını indirdi. "Uyarın için teşekkürler," diye tükürdüm ona. Ne de olsa tahliye ihbarnamesinin altında onun resmi imzası vardı.

"Hayatım, bu tür şeylerde önceden haber alamayız. Tahliyeyi aynı gün gerçekleştirmemiz için bize devletten emir gönderiliyor. Dün sabaha kadar içini boşalttığımız evin büyükanneinin evi olduğunu bilmiyordum." Durakladı. "Nasıl olsa sana ulaşamazdım. Görünüşe göre kalkıp ortadan kaybolmuşsun." Huysuz ve özür dilemeyen. Her günkü gibi.

"Bu yorumundan Dan'in seni görmek için uğradığını varsayıyorum?" Yağmurun yanlardan sızmaya karar vermesi ihtimaline karşı muşambayı tümseğin altına sıkıştırmayı bitirirken sordum.

"Kim?"

"Bayan Thornton," diye açıkladım.

"Ah evet. Ona gerçeği, nerede olduğunu bilmediğimi söyledim. Yakında dönecek, o yüzden planının ne olduğuna karar vermek isteyebilirsin." Şerif Fletcher yardım teklif etmedi ama beni Bayan Thornton'a da götürmedi. Bunun için minnettarım.

"Owen'dan sana yardım etmesini isteyeceğim." Homurdanarak garaj yolundaki ıvır zıvıra el salladı. Cep telefonunu çıkardı ve kapatmadan önce ahizeye bir şeyler mırıldandı. Arabayı vitese taktı, ama araba üç adım ilerlemeden tekrar durdu ve camdan dışarı eğildi. "Üzerinde hiç yeşil var mı?" diye sordu, onu kimin duyabileceğini görmek için etrafına bakma zahmetine girmeden.

"Kusura bakma, son birkaç haftadır karnımı doyurmak ve korunmak beni gerçekten çok yordu." Minnettar olabilirdim ama son otumu onunla paylaşmayacağımdan emindim.

Şerif gözlerini devirdi ve elini umursamazca salladı. "Görüşürüz evlat," diye mırıldandı. Sonra da gitti.

Yarım saat sonra, ön bahçe denilebilecek küçük bir çimenlikte uzanmış, bacak bacak üstüne atmış, Nan'ın beni ilk kez yanına aldığı, çok da uzun olmayan bir zamanın hayalini kuruyordum. O

oturma odasında oturuyor ve örgü örüyordu.

"Rüyaların neler, Abby?" Nan sordu. Kafamın ne kadar karışık olduğunu görünce soruyu netleştirdi. "Büyüyünce ne olmak istiyorsun?" Bu soru bana daha önce hiç sorulmamıştı, bu yüzden doğal olarak cevabını da hiç düşünmemiştim. Kaçmayı çok düşünmüştüm ama hayatımla ilgili hayallerim hiçbir zaman ailemden, sonra koruyucu aileden, sonra da beni rahatsız eden anılardan uzaklaşmanın ötesine geçmemişti. Sonrasında ne yapacağımı hiç hayal etmemiştim.

Uzaklaşmak benim her şeyim olmuştu.

Hayallerim yalnız kalmaktı.

Nan'a cevap vermediğimde, "Her cevap iyi bir cevaptır, Abby" dedi.

Ona acı dolu aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Babam her zaman hiçbir şey için iyi olmadığını söylerdi, sanırım ben de öyle yapacağım: hiçbir şey." Hayatım boyunca her günün her saatinin her dakikasında umut elimden alınmıştı.

Nan onu bana geri vermeye çalışmıştı.

Başını iki yana salladı. "Hayır tatlım, baban hasta bir adamdı. Ne dediğini bilmiyordu. Sen güzel bir genç bayansın ve büyüdüğünde ne istersen onu yapabilirsin. Şarkıcı, dansçı, doktor, avukat, hatta başkan bile olabilirsin." Bana yalan söylediğini düşündüm. Sinirlendim. İkimiz de bunun doğru olmadığını bildiğimiz halde neden bana her şey olabileceğimi söylesin ki?

Öfke doluydum. Kolumu mutfak masasına doğru savurduğumu ve ortadaki cam vazoyu hızlı bir hareketle yere düşürdüğümü hatırlıyorum. Bacaklarımın etrafında paramparça oldu, kırıklar ayaklarımı ve ayak parmaklarımı kesti.

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin!" Çığlık attım ve boğazım düğümlenene kadar bağırmaya devam ettim. Nan beni kucaklamaya çalıştı ama ben daha da yüksek sesle bağırdım. Dokunuşu tenimi yakıyordu. Ama o zamanlar Nan'in yanmadan haberi yoktu.

Beni incittiğini bilmiyordu.

Nan'a karşı mücadele ettim ama ondan çok daha küçüktüm. Kulağıma kendi sevgi dolu güvencesini fısıldarken beni yere yatırdı. Beni ne kadar çok sevdiğini. Bana ne kadar inandığını. "Her şeyi yapabilirsin, bebeğim. Söz veriyorum, sana asla yalan söylemeyeceğim. Sen parlak, güzel ve dirençlisin. *Her şeyi* yapabilirsin." Kaslarım gevşeyene ve ben onun kollarında mutfak zemininde uyuyakalana kadar bu sözleri tekrarladı. İçimdeki ateş sönmemişti.

Az önce alevlere teslim

olmuştum. Bu benim ilk ve tek

sarılışımdı.

Hiç.

İlk defa sevildiğimi, hatta sevmeye layık olduğumu hissediyordum. Tüm bunların yoğunluğu beni hem sevindirmiş hem de korkutmuştu. Birden fazla kişiyi seven insanların bütün gün duygularının ağırlığından düşmeden nasıl yürüdüklerini merak etmiştim.

O gün büyükanneme aşık olmuştum.

"Abby? Sen öldün mü?" Bir ses üzerime bir gölge düşürerek beni hayalimden çıkarıp şimdiki zamana geri getirdi. Gözlerimi kapalı tuttum.

"Evet," dedim. "Ben ölüyüm." Ölmüş de olabilirdim. "Ölü bir kıza göre çok tatlı görünüyorsun."

"Teşekkürler, Owen." Doğruldu ve ellerimle gözlerimi gölgeledim. Öğleden sonra güneşi Owen'ın etrafını sarmış, onu tüm vücudunu saran bir haleyle çerçeveleyordu.

"Orada ne yapıyorsun?" Owen sordu.

"Önemli bir şey değil," diye cevap verdim. "Burada ne yapıyorsun?"
Owen yüzünde her zamanki sırıtişıyla bana baktı. Yemin ederim onun

Günün sonunda yanaklar acıyor olmalı. "Cole Amca aradı ve gelip sana yardım edip edemeyeceğimi sordu..." Muşambaya doğru baktı. "Bok mu?"

"Owen, bana yardım etmeni çok isterim. Yine de büyük bir sorun var, nazik amcanızın tahliyeyi gerçekleştirmeden önce pek düşünmediği bir sorun." Bağırmaya başlamıştım. Owen öfkemi hak etmiyordu ama ağzımdan çıkanlara engel olamıyordum.

"Peki bu nasıl bir sorun?"

"Onu götürecek hiçbir yerim yok!" Başımı dizlerimin arasına koymadan önce yenilgiyle kollarımı havaya kaldırdım.

Owen yanıma oturdu. "Pekala," dedi bir sigara yakarak, "gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var." Bir nefes çekti ve dumanı benden uzaklaştırmak için başını yana çevirdi.

"Peki bunlar ne olabilir?" Dizlerimin arasından konuşarak sordum.

"Ya burada oturup kendine birinci sınıf bir acıma partisi verebilirsin ya *da* bu gece gelip benimle orman partisinde bir şeyler içebilir ve tüm bunları düşünebilirsin-" muşambayı ve pencerelerdeki tahtaları işaret etti "-yarın. Görünüşe göre her şeyi su geçirmez hale getirmişsin, bir geceden ne çıkar? Ayrıca, unutmak için biraz zamana ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Bu muhtemelen en iyi fikir değil, Owen." Aslında berbat bir fikirdi. Hayatım boyunca eğlenmek için ya da ait olmadığımı *düşündüğüm* için sosyal olmaktan kaçınmamıştım. Onlardan kaçtım çünkü ait olmadığımı *biliyordum*. Sadece kasabaya değil, sadece lisedeki çocuklara da değil.

Hiçbir yere ait değildim.

"Peki, başka ne yapacaksın? Sihirli bir şekilde bok yığını olmaktan başka bir şey yapana kadar bütün gece bu boka mı bakacaksın?"

Bir geceliğine benimle dalga geçilen evrensel bir şakanın en can alıcı noktası değilmişim gibi davranmak çok mu kötü olurdu?

"Peki," dedim, pes ederek. Tüm bunları daha sonra düşünebilirdim. Zaten başka ne seçeneğim vardı ki?

Hiç var mıydı ki?

"Hadi o zaman!" Owen kamyonetine doğru aceleyle ilerleyip benim için yolcu kapısını açarken Noel sabahındaki bir çocuk gibi görünüyordu. Ayağa kalktım ve ayaklarımdaki otları fırçaladım. Bu sefer Owen kalkmama yardım etmeyi teklif etmedi. Bunu kendi başıma yapabileceğimi biliyordu. Ve bana dokunmak için bir bahane aramıyordu, bu da onunla takılmak konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Bu geceyi de Nan'ın viskisini kullandığım gibi kullanacaktım, unutmak için bir yol olarak, kısa bir süreliğine de olsa bir uyuşukluk haline geçmenin bir yolu olarak.

Belki de o kadar da kötü olmazdı?

Açıklığın ortasındaki ateşten dumanlar yükseliyor, büyülenmiş yılanlar gibi tıslıyordu. Çıtırdadı ve patladı, büyüdü ve gece gökyüzüne doğru uzandı. Beyaz kovboy şapkası takmış kısa boylu bir çocuk alevlerin hemen dışında durmuş, kurumuş çalı ve dallarla ateşi besliyordu. Her marka ve modelden kamyonlar bir vagon tekerleği oluşturmuş, bagajları yangına doğru bakacak şekilde park etmişlerdi. Büyük kamyonlardan birinde bir fiçi ve kırmızı Solo bardaklardan oluşan kocaman bir çanta dururken, bir diğerinin tüm camları açıktı ve yerel istasyonlardan birinden country müzik çalıyordu. Kız grupları ya da kollarını birbirlerine dolamış çiftler arka kapıların

çoğunu işgal etmişti. Bir grup erkek fiçinin yanında toplanmış, kamyon lastikleri hakkında yüksek sesle konuşuyor ve birbirlerine 'kim içebilir' oyununda meydan okuyorlardı.

daha fazla'.

Neden buraya gelmeyi kabul ettim ki? diye düşündüm. Kapüşonumun uzun kollarını çekiştirerek bileklerimin üzerinden geçirdim. Bu gergin bir alışkanlıktı. Owen aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı, çünkü fiçinin yanındaki erkek arkadaşlarından uzaklaştı ve kamyonetinin açık bagaj kapağında oturduğum yere geldi.

"Biraya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi ve bana bir bardak uzattı. Ondan aldım ve çoğunu bir yudumda içtim.

Çok, çok daha fazlasına ihtiyacım olacaktı.

"Teşekkürler," dedim. Ona en iyi sahte gülümsememi verdim. Kendi birasını dökmemeye dikkat eden Owen tek bir hareketle bagaj kapağının üzerine zıpladı ve yanıma oturdu. "Bu insanlardan korkmana gerek yok, biliyorsun. Çoğuyla uzun zamandır aynı okula gidiyorsun." Dirseğiyle şakacı bir şekilde beni dürtmeye çalıştı ama ben temastan kaçtım.

Ateşin etrafında yıllardır tanıdığım ama aslında hiç tanımadığım insanlara baktım. Ne zaman yeni biriyle göz göze gelsem, dudak bükmeler ve fısıldaşmalarla karşılaşıyordum.

Boş fincanımı Owen'a uzattım. "Belki de ben grup insanı değilimdir," diye teklif ettim. Belki de bu insanlarla posta kodu dışında hiçbir ortak noktam yoktu - gerçi daha yeni evsiz kaldığım düşünülürse benim de posta kodum yoktu. Teknik olarak artık hiçbir şey paylaşmıyorduk.

Daha fazla biraya ihtiyacım vardı.

Etrafım *onlarla* çevriliyken bu kadar rahatsız olmaktan dolayı yüzümün derisini yüzmememin tek yolu sarhoş olmaktı. Owen bunu memnuniyetle yerine getirdi ve bütün gece bira içmeye devam etti.

Birkaç saat sonra ve sayılamayacak kadar çok bira içtikten sonra çiftler eşleşmeye ve ormanda kaybolmaya başladı. Birkaç saat önce partiye hazır taze yüzlü çocukları getiren kamyonlar, şimdi aynı çocukların darmadağın kalıntılarıyla ayrıldı. Gevşek, kendinden geçmiş bedenler kabinlerde ve yataklarda birbirine dolanmıştı.

Sadece birkaç avuç dolusu parti müdavimi kalmıştı. Bir kütüğün üzerine oturmuş, Will adında genç bir çocuğun gitarıyla çaldığı müziğe eşlik ediyordum. Son birkaç saatimi onu dinleyerek ve isteklerimle onu şaşırtmaya çalışarak geçirmiştım. Ondan Garth Brooks ya da Offspring çalmasını istediğimde sadece gülüyor ve çalmaya başlıyordu. Sanırım o da benim kadar eğleniyordu.

Owen sık sık yanıma gelir, bira bardağımı dolu tutardı. Ama zamanının çoğunu ateşin diğer tarafındaki arkadaşlarıyla sohbet ederek geçiriyordu. Hiçbiri bana tek kelime etme zahmetine girmemişti ama arada bir Owen'ı alevlerin arasından bana bakarken yakalıyordum.

Yanımdaki kütüğün üzerindeki boşluğun değiştiğini hissettiğimde, Owen'ın geri gelip bana yuvarlak bir sayı getirdiğini düşündüm... Saymayı unuttum. "Teşekkürler," dedim ve gözlerimi Will'den ayırmadan fincanımı ondan almak için uzandım. Fiona Apple'ın "Criminal" şarkısının ikinci nakaratını söylüyordu. Bu çocuk televizyondaki yetenek yarışmalarından birine katılmalıydı.

"Rica ederim." Ses Owen'a ait değildi. Tanıdığımı dair bir ürperti omurgama yayıldı. Arkamı döndüğümde, hurdalıktan gelen mavi gözlü güzel psikopatla yüz yüze geldim.

Az önce onun güzel olduğunu mu düşünmüştüm? Evet.

Jake hâlâ tepeden tırnağa siyah giyinmiş, dar bir tişört ve kot pantolon giymişti. Deri ceketini giymemişti. Dövmeleri ayın ışığı altında parlıyor gibiydi. Hayatımı tehdit ettiği anın aksine, bu sefer çok daha rahat görünüyordu. Belki de bu, ateş ışığının yüzüne gölge düşürmesinden kaynaklanan bir yanılsamaydı. Hayır, ateş değildi, fark ettim.

Gerçekten çok güzeldi.

Saçlarını kulaklarının arkasına itti ve bir elini keçi sakalında gezdirdi. "Merhaba Abby," dedi, sanki eski arkadaşmışız gibi.

Bu adama ne söylemem gerekiyordu? Beni babasının hurdalığında uyurken yakalamıştı. Kafama silah dayamıştı. *Hey, Jets'e ne dersin?* Bu da konuşmaya başlamak için uygun bir yol gibi gelmedi.

Midem sanki düşüyormuşum gibi takla attı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve onun görünüşü ve tanıştığımız koşullar hakkında aklımdan geçen düşünceleri bir kenara ittim. "Bu gece toplanıyor musun?" Ona sordum. Arkamı döndüm ve dikkatimi Colt Ford'un "Riding Through The Country" şarkısının ilk notalarına başlamış olan Will'e odaklıyormuş gibi yaptım.

Sonra hıçkırdım.

Utancımın kızarıklığının yanaklarıma doğru süzüldüğünü hissettim. Ona dönüp bakamadım. Güldüğünü duyabiliyordum, sadece bir kıkırdama değil, çok dolu, çok derin bir kahkaha. Daha da yaklaştı, dudakları kulağımdan bir nefes ötede fısıldadı, "Ben her zaman toplarım, Bee." Ses tonu çok ciddilemişti. Adımı söyleme şekli ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Az önce bana Bee mi dedi?

"Jake! Başardın!" Dar kot pantolon ve atlet giymiş bir kız koşarak Jake'e yaklaştı ve kendini onun kucağına attı.

"Alissa," dedi sertçe, "Abby ile konuşuyorum. Ben bitirene kadar git Jessica'yla bekle." Kızgın değildi ama ses tonu sertti. Benimle bir konuşma yapacağını ve o sürtüğün davetli olmadığını açıkça belirtmişti.

Alissa beni onaylamayan gözlerle bir aşağı bir yukarı süzdü. Burnunu buruşturdu. "Neden vaktini onunla harcıyorsun, Jake? O buralarda bir ucubeden başka bir şey değil. Hiç kimsenin onu cehennemden daha sıcak günlerde bile sweatshirt ve uzun kollu dışında bir şey giyerken görmediğini biliyor muydun?" Bana ters ters baktı, ben de ona ters ters baktım. "Evet, altında bir şeyler saklıyor. Kambur falan olabilir. Stacey hamilelikleri sakladığını ve bebekleri eBay'de sattığını söylüyor. Şahsen ben altında pul ya da başka bir şey olduğunu düşünüyorum. Ya da daha iğrenç bir şey."

Hem fikir hem de mesafe olarak yaklaşıyordu.

Alissa uzandı ve kapüşonunun eteklerini kaldırarak yorumunu noktaladı, altına bakmak için hareketlerini abarttı. O ya da bir başkası bir şey göremeden gömleğimi geri çektim. Bileğini kavradım ve gömleğimi bırakana kadar sıktım, onu avucumun içinde ezerken avucumda oluşan ateşi görmezden geldim.

Nefes nefese kaldı ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Neydi o Alissa?" Ona sordum.

Kavramamdan kurtulmaya çalıştı ama hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da nefret ve adrenalinin insanları göründüklerinden çok daha güçlü kıldıığıydı. Benden daha uzun boylu ve benden en az yirmi kilo daha ağır olabilirdi, ama tam kaynama noktasında, onu sadece birkaç darbeyle indirebilirdim.

Şanslıydı ki, ben sadece kaynatıyordum.

"Giydiğim kıyafetler hakkında bir şey mi söyledin, sürtük? Çünkü dürüst olmak gerekirse, sıraya girdiğinde tanınması en muhtemel vajina olarak bilinmektense sweatshirt giyen kız olarak bilinmeyi tercih ederim." İnsanlar bizi izlemek için etrafımıza toplanmıştı. Umurumda değildi. "Hiç düşündün mü, senin gibi çirkinliklerini tüm dünyanın görmesi için sergileyen fahişeler beni o kadar iğrendiriyor ki, yedi çocuklu bir bekar olmak için kendimi örtme ihtiyacı duyuyorum,

"Altmışlı yaşlarıma geldiğimde her gece barlarda mı takılacağım?" Ona tatlı bir sahte gülümseme verdim. "Bekle, sana sormayı unuttum: büyükannen ve annen bugünlerde nasıllar?" Bakışları daha da şeytani bir hal aldı. Bileğini çektim ve geri çekildiğinde onu serbest bıraktım ve kış üstü toprak zemine düşmesine neden oldum. Ayağa fırladığında kalabalık gülüyordu, mahcup görünüyordu.

"Sen tam bir ucubesin! Jake!" Ona elini uzattı. "Hadi gidelim!"

Jake hareket etmedi. Ona bakmadı bile. Bakışları bana sabitlenmişti. "Abby'yle konuşmam bittiğinde gelip seni bulacağımı söylemiştim," dedi sakince.

Alissa hışımla, nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak çekip gitti ama ben dikkatimi vermiyordum. Jake'e ve az önce olanlara verdiği tepkiye odaklanmışım. Alissa'yla itişip kakışmam sırasında ürkütücü bir şekilde sakın ve rahat kalmıştı, oysa kalabalıktaki çoğu insanın anında gerildiğini hissedebiliyordum. Dokunulmak istemediğinizde, vücut dilini okumayı öğrenirsiniz. Acıma dolu bir bakışın sarılma girişimine mi yoksa öfkeli bir konuşmanın uçuşan yumruklara mı dönüşeceğini kestirmekte oldukça iyiydim.

"Etkileyici." Jake cebinden bir esrar çıkardı ve yaktı. "İster misin?" diye sordu, bir fırt çektikten sonra bana uzattı. Geri vermeden önce birkaç yavaş ve derin nefes aldım. Alissa beni ayıklığa geri döndürmüştü ve bunu hemen düzeltmek istiyordum.

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi Owen'ın kamyonetinin yanında durduğu yere çekti. Arkadaşı Andy onunla heyecanla konuşuyor, elleriyle çılgınca hareketler yapıyor, belli ki Owen'a bir tür hikâye anlatıyordu ama Owen dikkatini vermiş gibi görünmüyordu. Onun yerine Andy'nin omuzlarının üzerinden bana doğru bakıyordu. Bu kez baktığı ben değildim. Jake'ti. Ve sadece ona bakmıyordu. Ona *ters* ters bakıyordu. Owen iyi olup olmadığımı sorar gibi omuzlarını kaldırdı. Alissa'nın başına gelenleri görmediğini düşündüm. Ona başımı salladım ve o da dikkatini tekrar Andy'ye verdi. "Onunla birlikte misin?" Jake sordu.

"Beni o davet etti. Owen'ı tanıyor musun?"

"Sayılır." Esrardan bir nefes daha aldı ve dumanı küçük halkalar halinde yavaşça saldı.

"Etkileyici."

Güldü. "Abby, yazın sweatshirt giymenin gerçek nedeni bir fahişeye dönüşmemek mi?" Bu onu ilgilendirmezdi ama benimle dalga geçer gibi de sormuyordu. Meraklı görünüyordu.

"Pek sayılmaz. Ayrıca uçuktan ve alkıştan ölesiye korkuyorum. Bu kızlardan bazılarına çok yakın durursan, o bok onlardan sana sıçrar," diye şaka yaptım.

Jake gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeyle parladı. "Bunu aklımda tutacağım."

"Az önce beni herkesin içinde soymaya çalışan o deli kaltakla birlikte misin?" diye sordum.

Neden sormuştum ki?

Neden umurumda olsun ki?

"Alissa," dedi. "Hayır. Liseye beraber gitmiştik, hepsi bu." "Siz arkadaşsınız o zaman?"

"Onun gibi bir şey." Jake gülümsedi.

Bingo.

Ve iğrenç.

Alissa muhtemelen hurdalıkta onun için diz çökmüş olan kızdı. Bunu düşünmemeye çalıştım: boğulma, tükürme. Çok iğrençti. Titredim.

"Benim yerimdesin, Dunn." Owen bize yaklaşırken homurdandı. Alnı çizgiliydi, kaşları birbirine çatılmıştı.

"Özgür ülke, Fletcher," dedi Jake, esrarından bir fırt daha çekerek. "Kendi lanet koltuğunu bul."

"Onu tanıyor musun, Abby?" Owen bana sordu.

"Pek sayılmaz," dedim. "Sadece sohbet ediyorduk."

"Onun gibilerle *sohbet* etmek istemezsin," dedi Owen. "Buralı olabilir ama bizim gibi değil."

"Bu ikimiz için de geçerli," dedim sessizce, biramın sonuncusunu da yudumlarken. "Bu da neydi?" Owen sordu.

"Yok bir şey." Ayağa kalktım. "Hiçbir şey yok." Sallandım. Ayaklarımın yere basması bir iki saniye sürdü.

Yine hıçkırdım.

Oh, harika.

Jake ayağa kalktı ve dengemi sağlamama yardım edecekmiş gibi bana döndü. Aramıza mesafe koymaya dikkat ettim. Owen başka bir kırmızı fincan uzattı.

"Sanırım yeterince içti, dostum," dedi Jake. Bakışları kilitlendi. Aralarında bir öfke dalgasının yükseldiğini görebildiğime yemin edebilirdim.

Owen, Jake'in uyarısına rağmen bardağı elime tutuşturdu.

İki adam maça hazırlanan kafes dövüşçüleri gibi birbirlerine bakıyordu. İkisi de hemen hemen aynı boydaydı ama Jake sarışındı, açık renk yüz hatları vardı ve Cehennem Melekleri'nin bir üyesi gibi giyinmişti; Owen'ın koyu renk saçları ve yeşil gözleri ise kot pantolon ve beyaz tişörtten oluşan Amerikan tarzıyla tezat oluşturunuyordu.

Tam birbirlerini yumruklayacaklarını düşünürken ağzımdan bir hıçkırık daha kaçtı. Birden hasta olacaktım gibi hissettim. Kütüğün üzerine eğildim ve neredeyse düşüyordum ama kimse bana yardım etmeye çalışmadan kendimi sabitledim. Owen, "Görüyorum ki içkiler işe yarıyor," dedi.

"Hayır. Çalışmıyor."

"Nasıl çalışmıyorlar?" Owen sordu. Jake bana dokunmuyordu ama neredeyse yanımdaki varlığını hissedebiliyordum.

"Hayatımın ne kadar berbat olduğunu hâlâ hatırlıyorum." Dürüst bir cevaptı, ama dokuz bira kadar önce vermeyeceğim bir cevaptı.

"O zaman sana biraz daha getirelim," diye teklif etti Owen, kamyonetini işaret ederek. Sesindeki hafiflik geri gelmişti. Bir saniye önceki gerginlik gitmişti.

"Sence de yeterince içmedin mi Abby?" Jake araya girdi. Alissa arkasından belirdi ve kollarını onun beline doladı. Onun omzunun üzerinden dışarı baktı. Korkmuş görünüyordu, olması gerektiği gibi. Onu ateşe atmak için yarım aklım vardı. Jake onun kollarını çözerek kendini ondan ayırdı. Kız kırılmış görünüyordu ama Jake'in umurunda değildi. Bana doğru bir adım attı.

Owen bir şeyler söylemeye başladı ama ben sözünü kestim. Sorularıma benim yerime cevap vermesine ihtiyacım yoktu. "Hayır. Yeterince değil," diye cevap verdim. Gevelememeye çalıştım ama gevelediğimden oldukça emindim.

Jake'in yüzündeki ifade endişeli gibiydi. Benim için mi? Bunu alkole bağladım. Daha 24 saat önce bana silah çeken adamın -*yabancı*- benim iyiliğim için endişelenmesine imkân yoktu. "Sen ve Alissa eğlenin, tamam mı?" Sanki ağzımda acı bir tat bırakıyormuş gibi Alissa'nın ismine çok fazla vurgu yapmış olabilirim. Benden Owen'a bakmadan önce saatler gibi gelen bir süre gözlerimin içine bakmak için durakladı. Sonunda omuz silkti ve yürümeye başladı. Alissa kayıp bir köpek yavrusu gibi arkasından geliyordu. "Ya Jake?" diye seslendim. Olduğu yerde durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bir dahaki sefere kızı uyar, tamam mı?" Tepkisini beklemedim ama Owen'ın kamyonetine kadar yol boyunca kahkahalarla güldüm.

"Bütün bunlar da neydi?" Owen sordu. Onu duymamış gibi davrandım. Aslında yeterince içtiğime karar verdim, onun yerine arka cebimden son esrarımı çıkardım ve Owen'dan çakmağını

ödünç istedim. Duman ciğerlerime dolar dolmaz kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Owen'a bir firt vermeden önce uzun süre orada tuttum. Bir süre kamyonetin kabininde oturduk.

yuvarlandı, kafayı bulmasına izin verdi ve radyodaki Tyler Farr şarkısının sözleriyle büyülendi. Esrar bittiğinde ve kalabalık sadece birkaç kişiye indiğinde, Owen motoru çalıştırdı ve ormandan çıkan patikaya doğru yola koyulduk.

Sarhoştum, kafam iyiydi ve kendi adımını hatırlayamadığımdan oldukça emindim. Görev tamamlandı.

ALTINCI BÖLÜM

Kamyonda **uyuyakalmış** olmalıyım çünkü bir de baktım **ki** Owen'ın evinin garaj yoluna girmişiz. İlk başta afalladım. Yalnız olmadığım sürece asla uykuya dalmamayı bir kural haline getirmiştım. Saat sabahın üçünü biraz geçiyordu. Tam bir gece kuşu olmaya başlamıştım.

"Bu gece için teşekkürler, Owen. Çok ilginçti."

"Jake'i nereden tanıyorsun?" Owen motoru durdurarak sordu, ağzı sert bir çizgi halindeydi, gözleri suçlayıcı ve soğuktu. Camı indirdi ve bir sigara yaktı.

"Bilmiyorum." Gerçek buydu. Jake'in gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"O zaman senin adını nereden biliyor Abby?" Sesi gittikçe yükseliyordu. Gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü. Orta konsolun bardaklık kısmında açık bir Jameson şişesi duruyordu; yumruğu şişenin boynuna dolanmıştı. Bir yudum aldı ve elinin tersiyle ağzını silerek tekrar yerine koydu.

"Ses tonunu beğenmedim, Owen. Onu tanımıyorum bile. Onu kasabaya gelirken gördüm ve neredeyse beni yoldan çıkarıyordu. Hepsi bu kadar. Alissa ona adımı söylemiş ya da onun önünde beni adımla çağırmış olmalı." Onun hurdalığında uyuduğumdan bahsetmedim. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum ama Owen'ın şu anki hali ve tavrı gerçeği söylememi gerektirmiyordu. "Bunun bir önemi var mı?"

"Evet, çok önemli! Onunla konuşmanı istemiyorum!"

Onun saçmalıklarına ihtiyacım yoktu. Kapı koluna uzandım ve kapıyı açtım. Kamyondan aşağı atladım ve sokağa doğru ilerledim.

"Abby! Abby!" Owen bağırdı. O da kamyondan atladı ve birkaç adımda bana yetişti. Bana sarılacak ya da bir şekilde beni zapt edecekmiş gibi bir hamle yaptı ama o yapamadan ben geri adım attım.

"Dokunma bana, Owen. Çok ciddiylim."

Köprünün o tarafındaki tek sokak lambasının altında, Fletcher'ların evinin tam önünde duruyorduk; bu da Owen'ın ailesinin Coral Pines'ta ne kadar etkili olduğunu gösteriyordu. "Çok özür dilerim Abby. Ben bir aptalım. Sana ne yapacağını söylememem gerektiğini biliyorum. Lütfen, lütfen beni affeder misin?" Sesi gergin geliyordu, sanki özür dilemek onun için zordu. "Sadece sana nasıl baktığınızı görüyorum ve başka erkeklerin sana o şekilde bakmasını istemiyorum."

"Neden bahsediyorsun, Owen? Jake'i tanımıyorum bile ve sen ve ben sadece arkadaşız. Hepsi bu." Öyle bile olsa, diye düşündüm. "Yani bana kimin baktığını umursamamalısın, çünkü ben bu tür şeylerle ilgilenmiyorum - ne seninle, ne de başkasıyla."

"Tamam, tamam. Anladım. Özür dilerim. Sadece... o iyi bir insan değil ve sana bakışı beni deli ediyordu."

Bana nasıl bakıyordu?

"Affedildin, Owen." Tekrar gitmek için döndüm. "Ama gitmem gerek." "Nereye gideceksin, Abby?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı.

"Bu gece burada kal. Evin kendi girişi ve her şeyiyle bana ait bir bölümü var. Kimse burada olduğunu bilmeyecek bile. Hatta kanepede uyuyacağım ve yatağı sana vereceğim. Lütfen?" Owen üzgün gözlerle baktı ve alt dudaklarını büktü.

Güldüm.

Benden ne istiyordu ki? Ben onun tarafından değildim. Hangi şehirden geldiğimi bile söyleyemeyen bir kızdım. Fletcher'ların garajı daha önce yaşadığım tüm evlerden daha büyüktü.

Owen'in odasında onunla birlikte, ailesinden sadece birkaç metre uzakta uyumayı gerçekten istemiyordum. Ama gidecek başka yerim yoktu. Jake beni hurdalıkta yakalamıştı, bu yüzden Nan'in eski kamyonetinde uyumak artık bir seçenek değildi.

İç çektim, yenilmiştim.

"Tamam, ama sadece bu gece," dedim. Cheshire kedisi gibi sırttı.

Owen'in gerçekten de kendine ait ayrı bir girişi vardı. Odası daha çok bir stüdyo daire gibiydi, kendi mini mutfığı ve oturma alanı vardı. Evi çok büyüktü ve arazideki tek ev bile değildi. Tüm ailesi on dönümlük arazi üzerinde dört ayrı evde yaşıyordu. Onun dairesinin bulunduğu ev ana evdi ve en büyüğüydü. Beyaz dış cephe kaplaması ve kırmızı panjurlarıyla üç katlıydı. *Kırdaki Küçük Ev'in* steroidli hali gibiydi, evden çok plantasyon gibiydi. Aileme her zaman bu kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum, özellikle de hiç ailem olmadığı için.

Sırt çantamdan bir çift koşu şortu ve daha açık renkli uzun kollu bir tişört çıkardım ve Owens'in banyosunda üzerimi değiştirdim. Dışarı çıktığımda Owen yatağında uzanıyordu, üzerinde sadece boxer'ı vardı, televizyonda kanalları çeviriyordu, dudaklarının ucunda bir şişe bira vardı. "Bir tane ister misin?" Şişeyi bana doğru kaldırdı.

Teklifini görmezden geldim. "Yatağı aldığımı sanıyordum?"

"Önce biraz televizyon izleyebiliriz diye düşündüm. Henüz yorgun değilim ve kanepenin manzarası da berbat." Yüzündeki şapşal sırıtış, pes etmeden önce bir an tereddüt etmeme neden oldu. Kamyonda sergilediği öfkeden eser yoktu, sadece eski mutlu Owen vardı. Sevmeye başladığım Owen. Ve oturup biraz akılsızca televizyon izlemek için gerçekten biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Tamam, ama komiklik yapmak yok," dedim sertçe, "ve gösteriyi ben seçeceğim." "Peki efendim." Owen beni selamladı. "İzci onuru."

Onun büyük ve rahat yatağına atladım ve yorganın altına girdim. Tam başımı yastığa koyacaktım ki Owen dirseğini kaldırdı ve kolunun kıvrımını işaret etti. "Televizyon izlerken sarılmak her zaman güzeldir," dedi. Çarpık bir kaşla ona baktım ve o da gözlerini bana dikti.

"Sen gerçekten aptalsın, biliyor musun?" Dedim. "Sarılmayı es geçeceğim." Ne de olsa arkadaş sayılırdık ve arkadaşlar yatakta televizyon izler, diye düşündüm. Bir erkekle arkadaş olduğunuzda kuralın ne olduğunu gerçekten bilmiyordum, ama düşüncelerimi tamamlayamadan -ve Owen hangi programı izleyeceğim konusunda benimle tartışmaya fırsat bulamadan- çoktan uykuya dalmıştım.

Dokuz yaşındayım ve gecenin bir yarısı. Eski odamın zemininde yatağımın üzerinde uzanıyorum. Pencерem, rüzgârın ve yağmurun şiddetli vuruşları altında kırılmak üzereymiş gibi ses çıkarıyor. Yastığım kulağıma çarpıyor, bu yüzden gök gürültüsünü duyamıyorum ya da birkaç saniyede bir odamı aydınlatan şimşekleri göremiyorum. O içeri girdiğinde yatak odamın kapısının gıcirtısını duymamamın nedeni bu olmalı.

Şimdiye kadar sahip olduğum tek oyuncağa, doldurulmuş sincabım Ziggy'ye sıkıca tutunuyorum. Ziggy, birçok "amcamdan" biri tarafından evimize bırakılan bir köpek çiğneme oyuncağı.

"Bakire misin?" diye soruyor üstümden bir ses, sıcak nefesi kulağımda. "Eğer öyleysen, ilk başta yavaş gitmeye çalışacağım. Ama değilsen, yalan söylemeyeceğim: Sana karşı hiç nazik olmak istemiyorum." Küçük ikiz yatakta ağır biri arkamda uzanırken şilte derin bir şekilde eğiliyor.

Keskin göğüs kıllarının boynumdaki deriyi dürttüğünü ve kocaman çıkıntılı karnının sırtıma çarptığını hissediyorum. Gözlerimi olabildiğince sıkarak kapatıyorum, eğer beni öyle görürse gideceğini umuyorum.

Uyuyor.

Yapmayacağını biliyorum.

Bir kolumla bebeği kavriyorum. Yastığımın altında, daha birkaç saat önce annemin beyaz tozu doğramak için kullandığı, sonra da rulo haline getirilmiş bir dolarlık banknotun içinden burnuna çektiği ayna parçasını arıyorum.

Kıllı göğsü ve çıkık karnı olan bu adam, günün erken saatlerinde bana "Sal Amca" olarak tanıtılmıştı. Anneme beyaz toz torbasını getiren de oydu.

Annemin hiç parası yoktu. Sürekli bu konuda bağırırdı ve babam hapisteydi. Dokuz yaşındayım, aptal değilim.

Ödeme yapıyorum.

Adam uzanıyor ve şişmiş kıllı eklemelerini kolumda çıplak omzumdan dirseğime ve tekrar geriye doğru gezdiriyor. Midem neredeyse fokurduyor. Bulmayı başardığım azıcık akşam yemeğini kusma dürtüsüne direniyorum. Sadece birkaç dakika daha dayanmalıyım. Zamanımı beklemeliyim.

Elini belime ve karnıma götürerek beni sırtüstü yatırıyor.

Şimdi tam zamanı.

Yastığımın altından aynayı çıkarıyorum ve o beni yatağa iterken, çıplak bedenimle ilgilenirken, sol gözüne nişan alıyorum, sert ve hızlı bir şekilde ve elim dirençle karşılaşana kadar itmeyi bırakmıyorum.

Gök gürültüsü çılgınlıklarını bastırıyor. Öksürür ve beyaz duvara kırmızı bir sıçrama yapar, ağzına dolan kanla boğulur. Dizlerinin üzerinde yere düşerken gözünden geriye kalanları tutuyor.

Elimde sincabımla odadan koşarak çıktım ve ön kapıdan çıkıp beni bekleyen fırtınanın içine daldım. Fırtınadan neden korkuyordum ki? Dışarıda sadece rüzgar ve yağmur var, asıl fırtına o evin içinde, o anda bir daha asla içini görmeyeceğime yemin ettiğim evin içinde.

Sokağın sonundaki boş araziye ulaşana kadar koşuyorum. Çıplak olmam artık umurumda değil. Artık hiçbir şey umurumda değil. Tarlanın ortasında durup kollarımı fırtınaya doğru kaldırıyorum ve kendimi ona teslim ediyorum. Soğuk yağmur vücudumdaki kanı temizliyor ve esen rüzgarın beni alıp götürmesi için dua ediyorum.

Artık dokuz yaşında bir kız değil, on yedi yaşındaki halim. Hala tarlanın ortasında çıtırçıplak, hala bu hayattan alınmak istiyorum.

Rüzgar beni kucağına alarak karşılık veriyor ve bir anda bu hayattan ve bu dünyadan uçup gidiyorum.

"Bakire misin?" diye soruyor bir ses. "Çünkü sana karşı nazik olmak zorunda kalmak istemiyorum."

Önce korkuya kapılıyorum, göğsümdeki çarpıntı acıya dönüşecek kadar sertleşiyor, ama sonra kelimeler benzer olsa da sesin farklı olduğunu fark ediyorum. Bu ses çok daha genç, daha az yıpranmış ama yine de kulağa gergin geliyor.

Rüzgâr hızla azalıyor ve beni aniden kucağından düşürüyor. Düşmeye başlıyorum, önce yavaşça sonra daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde yeryüzüne doğru düşüyorum.

Fırtına tarafından kurtarıldığım tarlaya düşmeden hemen önce bir yüzün belirdiğini görüyorum. Jake.

Burada ne işi var? Yüzü görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboluyor.

Üzerime ürkütücü bir sakinlik çöktü.

*Acı gitti ve kendimi iyi hissediyorum.
Çok iyi.*

Hemen uyanmadım. Bir ya da iki dakika boyunca alışılmadık iyi hissin beni ele geçirmesine izin verdim. Ancak karnımın alt kısmındaki çekilme hissi yoğunlaştıkça, tanıdık bir yanma onun yerini almaya başladı. Sıcaklık arttıkça, rüyamdan daha da uzaklaştım... ve bir durumun içine daldım.

Owen'ı gördüğüme, daha doğrusu onu hissettiğime şaşırdım. Üstümdeydi, ağırlığının çoğunu dirseklerinden alıyordu, dirsekleri beni hapsetmiş, başımın iki yanındaki şiltenin üzerinde duruyordu. Dizlerim birbirinden ayrılmıştı. Owen'ın kalçaları benimkilere sürtünüyordu. Gözlerimin arkasında bembeyaz bir öfke parladı. Hızlı bir zihinsel envanter bana hala tamamen giyinik olduğumu, gömleğimin hala sıkıca yerinde olduğunu ve neyse ki Owen'ın hala boksörlerini giydiğini söyledi. Ağzını kulağımdan köprücük kemiğime kadar boynumda aşağı yukarı gezdiriyor, tenimi ısıtıyor ve emiyordu.

Karnımın derinliklerinde biriken yeni hislerin gerçek nedeni, Owen'ın bacaklarının arasındaki sertliği vücudumun en hassas bölgesine, şortumun ince kumaşının hemen altına sürtmesinin sonucuydu.

Owen kulağıma fısıldadı, "Seni ne kadar çok istediğimi bilemezsin Abby. Sana kendini çok iyi hissettireceğim bebeğim. Boşaldığında adımla yüksek sesle haykırmanı sağlayacağım." Bacaklarımdaki sürtünme karnımdaki gerginliğin artmasına neden oldu.

Acı ve istenmeyen zevk arasındaki savaşta acı her zaman kazanırdı.

Uykudayken bile bedenim onun dokunuşuna karşılık veriyordu, zihnim ise...şey, zihnim *Kızmıştım*. Ve derim yanıyordu.

İki elimle Owen'ın göğsüne sertçe bastırdım. Yatağın üzerine yana doğru düştü. "Ne oluyor lan, Owen?" Çığlık attım. Yataktan atladım ve botlarımı buldum. Ayaklarımı onlara vurdum, sonra sırt çantamı bulup omuzlarıma attım. Kapıya doğru koştum. Owen bir anda arkamdaydı. Kollarını belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Sırtımda onun sertliğini hissedebiliyordum. Derim kabaracaktı gibi hissediyordum. Tutuşundan kurtulmak için mücadele ettim ama beni daha sıkı tuttu, parmaklarını omuzlarıma geçirdi. Dudaklarını boynuma bastırmak için eğildiğinde, fırsattan istifade kaburgalarına dirsek attım.

"Siktir!" diye bağırdı, beni bıraktı ve yan tarafını kavradı. "Bunu sen istedin, seni kaltak. Lanet olası bir fahişe gibi inliyordun!" Owen dik durdu ve gözlerimin içine baktı. Dikkatlice kapıya doğru geri çekildim. Az önceki bakışı geri gelmişti. Gözbebekleri küçüktü ve gözlerinin akı kırmızıya boyanmıştı, sanki bir tür kontrol için zorlanıyor gibiydi. Bu kamyonadaki Owen'dı, öfkeli ve kıskanç olan. Sahip olduğumu düşünecek kadar aptal olduğum yardımsever arkadaşımın tüm izleri kaybolmuştu. Bu kişi bir tür canavardı. Ses tonunda özür yoktu, az kalsın yapacağı şey için pişmanlık duymuyordu.

"Uyuyordum! Sarhoş, kafası güzel, *uyuyan* bir kızı becermeye çalışmanın iyi bir fikir olduğunu düşündün!"

"Hayır! Seni becermenin ve istediğini bildiğim şeyi sana vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm - *ikimizin* de istediği şeyi." Dişlerinin arasından tükürdü ve ben kapıyı açarken bana doğru hamle yaptı, beni bacaklarımdan yakaladı ve öne doğru düşerek çenemi eşige çarptım.

Ayağımı onun pençesinden kurtardım ve kapıdan dışarı koşarken kendimi düzeltmeyi başardım. Owen arkamdan bana uzandı ama ben döndüm ve kapıyı olabildiğince sert çarptım, bu sırada elini de parçaladım.

Hareket ışıkları yandı, evi ve etrafındaki araziye aydınlattı. Karanlığın güvenliğine doğru bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı koştum.

"*Abby, seni kaltak!*" Owen uzaktan feryat etti.

Botumun içine uzanıp bıçağımı aldım ve yolda koşmaya devam ettim. Beni kovalamaya karar verirse, onun için hazır olacaktım.

Onunla kalmayı asla kabul etmemeliydim. Kendime, bana gerçekten yardım etmek ve arkadaşım olmak istediği için bunu teklif ettiğini söylemeye çalıştım. Daha önce içgüdülerimi dinleyip uzak durmalıydım çünkü başka bir öfkeli sosyopat adımı bildiği için ateş püskürüyordu. Aklıma Jake'in gelmesi bile garipti çünkü Owen'ın evinden kaçtıktan sonra aklıma bir şey geldi. Jake'in silahının namlusuna bakarken kendimi Owen'ın gözlerinin içine bakarken hissettiğimden daha güvende hissediyordum.

Seçenekleriniz neredeyse hiçbir şeyle sınırlı olmadığında ne kadar zayıf bir muhakemeye sahip olabileceğiniz şaşırtıcı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Fletcher ailesinin yerleşkesi ile kasabanın geri kalanı arasındaki iki buçuk millik açıklığın arasında bir yerde **YÜRÜYÜŞÜ YAVAŞLATTIM**. Bulutlar ay ve yıldızlardan gelen doğal ışığı kapatıyordu. Cırcır böcekleri cıvıldıyor ve arada bir çakal uluyordu. Kabuklu yol botlarımın altında çıtırdıyordu.

Büyük planım Nan'lara geri dönmek, arka verandanın perdesini kesmek ve gecenin geri kalanında orada uyumaktı. Sabah çok uzakta değildi. O zamana kadar başka bir plan yapmam gerekecekti. Koruyucu aileye geri dönmek bir seçenek değildi. Beni sisteme geri koymalarına izin vermeden önce beni hapse gönderecek bir şey yapmalıyım.

Saatın sabahın dördü olduğundan oldukça emindim ve Nan'lara ulaşmanın daha uzun sürmese bile en az bir saat alacağını tahmin ediyordum. Birbiri ardına verdiğim kötü kararlar için kendimi tekrar tekrar azarlamak için bolca zamanım vardı.

Esinti tenimi serinletmeye yardımcı oldu, attığım her adımda ateşim söndü. Owen'ın bana dokunmuş olmasından nefret ediyordum. Bedenimin rızam olmadan tepki vermesinden nefret ediyordum.

Lanet bıçağıma ulaşamadığım için nefret ediyordum.

Owen neden benimle ilgileniyordu ki? Bol kapüşonlular ya da uzun kollu tişörtler giyerdim. Hiç makyaj yapmazdım. Bu kasabadaki diğer kızlar gibi kendimi ortaya koymadım. Yakın zamana kadar, mutlu bir şekilde görünmezdim.

Owen'a kadar.

Bana bu konuda bir seçenek bile sunulmamıştı ve daha da kötüsü vücudumun bundan hoşlanması, hatta bunu istemesiydi. "Lanet olası hain," diye fısıldadım. Beni gerçekten rahatsız eden şey, Owen'a yaklaşıyor olmamdı. İsteddiği zaman tatlı ve iyi biriydi ve görünüşü de fena değildi. Bana biraz zaman tanısaydı, belki o zaman...

Hayır. Zamanla bile olmaz.

Ben o şekilde yaratılmadım. Hiçbir zaman bu kadar nefret ettiğim bir şeyi istememi sağlayamazdı.

Her neyse, görünüşe göre arzularım "kıl payı tecavüze uğramakla" sınırlıydı, çünkü ondan önce, deri tutkunu bir sarışın dışında neredeyse hiç arzu hissetmemiştim.

Harika.

Match.com'da nevrozumu kontrol edebileceğim bir kutu olup olmadığını merak ettim. Bilemezdim, bilgisayarım yoktu ki. Kahretsin, belki de Owen gerçekten isteseydi, hayatımın en güzel anlarını yaşardım. Kafamın içinde kendime bağıırıyordum. Eğer bir şey varsa, bu olay sadece benim berbat bir kurabiye olduğumu değil, aynı zamanda daha büyük bir savunma duvarı inşa etmem gerektiğini de kanıtlıyordu.

Topları olan bir tane ve büyük silahları olan muhafızlar.

Tabii ki tam da silahları düşündüğüm anda ayaklarımın altındaki zemin sarsılmaya başladı, gevşek kabuk ayaklarımın etrafında sallandı. Tek bir parlak ışık geceyi aydınlattı ve bana doğru gelen motosiklet yavaşlayarak yanımda dururken beni geçici olarak kör etti.

Jake motoru durdurdu ve gözlerinden şeffaf gözlükleri çıkardı ama ben yürümeye devam ettim. "Utanç yürüyüşü için biraz geç değil mi sence de?"

"Hiçbir fikrin yok," dedim. İma ettiği şeye gücenmek istiyordum ama bunun neye benzediğini göremiyor değildim: bir partiye katıldıktan sonra şafak sökmeden eve yürüyen genç bir kızın darmadağın hali. Ben de aynı şeyi düşünürdüm.

Bir anda bisikletinden inmiş ve yanımda bana ayak uydurmaya başlamıştı. Bir paket sigara çıkardı.

ve derin bir nefes çekerek bir tane yaktı.

"Neden dışarıdasın? Utanç *yolculuğu* mu yapıyorsun, yoksa birinin kışına bir kapak mı sokman gerekiyordu?" Elindeki sigara paketini bana doğru uzattı. "Hayır, teşekkürler. Sigara içmiyorum." Bana kaşlarını kaldırdı. "Sigara," diye ekledim. Paketini açtı ve içinden bir cigara çıkardı. Sonra yaktı ve bana uzattı.

Bu adam ne istiyormuş?

"Neden bana iyi davranıyorsun?" Parmaklarına dokunmamaya dikkat ederek esrarı ondan aldım. "Silah meselesi yüzünden kendini kötü hissediyorsan, hissetme. Biri evime girseydi ben de aynı şeyi yapardım."

"Ben iyi biri değilim." Jake sigarasından bir nefes daha çekti ve bana küçük bir gülümseme verdi. Onu rüyamda gördüğüm gibi gülümsüyordu.

"Ama sen bana iyi davranıyorsun," diye düzelttim onu. Beni görmezden geldi.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu. Yürümeyi bıraktım ve esrardan bir firt daha çektim. Jake yanımda durdu. Dumanı mümkün olduğunca uzun süre içimde tuttum. "O tür bir gece mi?"

Omuz silktim ve o akşam yaşadığım acının bazı keskin köşelerini hafifletmek için kafamın iyi olmasına izin verdim.

"Kasaba çok uzakta ve bir arabanın size çarpmaması durumunda muhtemelen ya yaban domuzu ya çakallar ya da en azından şu lanet olası sinir bozucu pterodaktil sivrisinekler tarafından yeneceksiniz."

"Sen ebedi iyimser değil misin?" "Her zaman bu kadar alaycı mısın?" diye sordu.

"Evet, ama genellikle kafamın içinde. Senin yanımdayken kelimeler daha hızlı ve daha çok geliyor gibi..." Kelimeyi düşünmeye çalışıyordum. "...ukala."

Bir firt daha çektim ve esrarı ona uzattım. "İyi söz," dedi Jake. Sigarasını toprakta söndürdü ve esrardan bir nefes çekti. "Sanırım senin içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyorum."

"Neden silah taşıyorsun?"

"Dışarıda tehlikeli insanlar var." Ayaklarına baktı.

"Kim gibi?" Benim için kimin tehlikeli olduğunu biliyordum. Soru kimin tehlikeli olduğuyla ilgiliydi.

Onu.

"Yirmi soruyu başka bir zamana saklasak ve seni eve götürmeme izin versen nasıl olur? kuduz rakun tarafından zamansız ölümünüzden sorumlu değil mi?" "Beni mahvedecek olanın sivrisinekler olduğunu sanıyordum."

"O da var." Konuşmanın değişmesiyle sertliği yavaş yavaş kayboldu.

"Pekâlâ," dedim. "Beni buradan çıkarın lütfen." Eğildim ve kalçalarımı kaşıdım. Sivrisinekler çoktan bir miktar zarar vermişti.

"Bu taraftan o zaman." Kolunun bir hareketiyle bisikletini park ettiği yeri işaret etti.

Ay ve yıldızlar bulutların arkasından yeni yeni görünmeye başlamıştı ve biz geri dönüp onun bisikletine yöneldiğimizde nihayet karanlık geceye çok ihtiyaç duyulan bir ışık tutmuştu.

"Beni sadece eve götüreceksin, değil mi?" diye sordum. Akşamki olaylardan sonra sormam gerektiğini hissettim. Zaten bu adam benimle bir şey denemezdi. Ne de olsa hurdalığında uyurken yakaladığı kız bendim.

Bisikletine ulaştığımızda, kaskı seleden çıkardı ve bana uzattı. "Eğer sadece eve gitmek

istiyorsan, seni parçalara ayırıp panayırda kasaba halkına yedirme planlarım suya düşecek," diye şaka yaptı.

"Sadece açıklığa kavuşturayım dedim," diye mırıldandım. Jake kaskımın altındaki kayışa uzandı ve ben irkildim.

"Yapabilirim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bee," dedi yavaşça, "bütün bunları nereden buldun?" Owen kapıda üzerime atladığında çenemde oluşan morluk ve sıyrıkları işaret etti.

"Yakartop." Bu onu hiç ilgilendirmezdi. Bu noktada gerçekten yorgun olmalıydım, çünkü bisiklet sürmenin en önemli yanı düşüncelerimden tamamen atlanmış gibiydi.

Onu tutmak zorundayım.

"Abby," dedi Jake, bu kez yumuşak bir sesle. Önüme geçti ve gözlerimin içine baktı. "Bunu kim yaptı?"

"Bir şeyim yok. Ben iyiyim," diye cevap verdim. Rahat görünmeye çalıştım. "Sana söylemek istediklerim bu kadar ve eğer artık beni götürmek istemiyorsan, sorun değil." Kaskı kafamdan çıkardım ve koltuğuna geri koydum. "Sivrisineklerle şansımı deneyeceğim." Yürümeye başladım.

Zaten işler benim için fazla yakınlaşmıştı.

"Hey, ukala," diye seslendi. "Şu ukalayı motora bindir de gidelim." Bu bir tür şaka ve bir tür talepti ama ne demek istediğini anladım. Artık burnunu sokmayacaktı ama bu diğer durumumu çözmek için hiçbir şey yapmadı.

Kollarımı bileklerimi örtecek şekilde aşağı çektim ve bisikletin üzerinde oturan Jake'e baktım. Tereddüt ettiğimi anlamış gibiydi. "Daha önce hiç bisiklete bindin mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Sadece arkama geçin, her seferinde bir bacak, bacaklarınızın alttaki metal borulara değmemesine dikkat edin çünkü yanabilirler." Boruların yanmasını onun dokunuşunun yanmasına tercih edeceğimi bilmiyordu.

"Kollarımı ve bacaklarımı nereye koyacağım?" diye sordum.

"Onları etrafıma sar," diye cevap verdi, sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi. Sanırım çoğu insan için öyleydi.

Ama ben çoğu insan gibi değildim ve bu benim için hiç de kolay değildi. "Başka bir alternatif var mı?" diye sordum.

"Neye?" Bana açıklama yaptırmak zorunda kalmayacağını umuyordum. Tuhaf olduğumu düşünmesi umurumda değildi. Geç olmuştu. Yorulmuştum. Ve eğer Jake'in benim bir çatlak olduğumu düşünmesi bu süreci hızlandırdıysa, gerçekten umurumda değildi.

"Kollarımı ve bacaklarımı sana dolamak için," diye cevap verdim. Jake sorumu düşünüyormuş gibi görünüyordu. Bana bunun nedenini sormadı. Sorduğum için benimle dalga da geçmedi. Sadece düşünüyormuş gibi görünüyordu, hepsi bu.

"Koltuğa bindiğinizde mümkün olduğunca şu krom parçanın arkasına doğru kayın. Koltuğun arkasına iliştirilmiş krom bir yarım daireyi işaret etti. Ayaklarını bu üzengilerin arkasına koy, kollarını arkanda tut ve koltuğun alt kısmına tutun. Rahat olmayabilir ama işe yarayacaktır." Jake bisikletten indi. "Önce sen binersen daha kolay olur." Dediğini yaptım ve tekrar bindiğinde gidona yakın sürdüğünü fark ettim. Aramızda birkaç santimlik sağlam bir boşluk vardı.

Rahatlayarak iç çektim.

"Teşekkür ederim," dedim. İçten içe beni yargılıyor olabilirdi ama bu konuda bana bir şey söylemediği için minnettardım. Beni daha fazla kızdıracak bir şeye ihtiyacım yoktu. Gece olmasını istediğim gibi bitmişti.

Her şeye rağmen geceden iyi bir şey çıktı. Motosiklete binmenin yeni favori şeyim olduğu ortaya çıktı.

Hem de hiç.

Altımda kükreyen motorun heyecanı hiç beklemediğim bir heyecandı. Rüzgâr kapüşonumu sanki onun gücüyle boy ölçüşemezmiş gibi yırtıyordu. Herhangi bir şeyden zevk almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, kendi sesimin havaya doğru bağırdığını duyduğumda şok oldum. Birkaç dakika sonra bisiklet durduğunda tüm duyularım hâlâ uğulduyordu.

"Bu inanılmazdı!" Çenemdeki yaraya dikkat etmeyi unutarak kaskı kafamdan çıkararak bağırdım. "Ah." Elimle o noktayı ovuşturdum ve kaskı tekrar koltuğa yerleştirdim.

Jake beceriksizliğime güldü ama hâlâ çeneme bakıyordu, sanki bir şekilde onu gücendirmiş gibiydi. "Gerçekten daha önce hiç bisiklete binmedin mi?"

Başımı salladım. O zaman fark ettim ki bana nerede yaşadığımı hiç sormamıştı ve kesinlikle Nan'ın evinde değildik.

Sahildeydik.

"Tamam, seni hemen eve götüreceğimi söylediğimi biliyorum ama günün en sevdiğim zamanı ve belki benimle yürüyüş yapmak istersin diye düşündüm. Kızdın mı?" Tam ona böyle bir şey için çok yorgun olduğumu söyleyecektim ki aslında artık hiç yorgun olmadığımı fark ettim. Gezintinin adrenalini bana ikinci bir rüzgâr vermişti. Suyun üzerinden dışarı baktım. Yeterince eminim, güneş girişini yapmaya başlamıştı. Nan'ın deniz kıyısından güneşin doğuşunu birçok kez görmüştüm ve her zaman çok güzeldi. Ama hiç sahilten görmemiştim.

"Hayır, kızgın değilim," dedim tereddütle. "Yürüyebiliriz." Jake halinden memnun görünüyordu ve deri ceketini silkti. Ceketini koltuğun üzerine koydu ve sahile doğru yürümeye başladı. Sessizce, yan yana yürüdük. Günün karanlık ışığı ufukla flört ediyor, her seferinde biraz daha ortaya çıkıyordu. Jake kuma oturduğunda ben de yanına çöktüm ve güneşin ufuktaki bir lekeden hesaba katılması gereken bir güce dönüşmesini izledik. Sabahın erken saatlerindeki ışınları, hazırlıksız turistlerin narin ciltlerini yakacak kadar güçlüydü.

"Bunu sevdim," dedim, ona neyi sevdiğimi söylediğimden emin değildim - gün batımını mı yoksa arkadaşlığı mı? Sanırım ikisini de sevdim.

İç çekti. "Ben de öyle. Ama pek de iyi sohbet eden insanlar sayılmayız, değil mi?" Bir avuç kum aldı ve parmaklarının arasından geçirdi. "Rahatsız edici bir sohbet yerine rahat bir sessizliği her zaman tercih ederim."

"Bu yetersiz bir ifade," dedim. "Zaten kendim hakkında konuşmayı hiç sevmemişimdir."

"Aynen öyle," dedi Jake. "Peki, kendileri hakkında konuşmak istemeyen, dolaplarında bazı sırları olduğu belli olan iki insan ne hakkında konuşur?"

"Sırlarım olduğunu hiç söylemedim."

"Ama sen biliyorsun," dedi Jake. "Bu çok açık." "Herkes öyle değil mi? Sen bilmiyor musun?"

"Çoğundan daha fazla."

"Aynen," diye taklit ettim onu. Güldü ve kuma uzanıp yeni mavi gökyüzüne baktı. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Belki bir gün sen de bana seninkini anlatırsın."

"Pek sanmıyorum," dedim ona. "Bana seninkini söyleyecek misin?"

"Muhtemelen hayır." Bana gülümsedi. "Yine de geçen gece neden bahçede olduğunu bilmek istiyorum."

"Önemli bir şey değil, sadece kalacak bir yere ihtiyacım vardı." "Yani hurdalıktan bir kamyon mu

seçtin?"

"Bu büyükannemin kamyoneti. Tamir ettirmeye hiç parası yetmedi. O yüzden orada öylece duruyordu."

"Gidecek başka bir yerin yok muydu?"

Ona cevap vermemeyi düşündüm. Cevap vermemek daha kolay olurdu. Ama beni bırakmıştı ve bana kendimle ilgili bir şey soran herkesten kaçmaktan bıkmıştım. "Pek sayılmaz. Koruyucu aile gestaposu peşimdeydi. O sıkılıp gidene kadar saklanıyordum."

"Koruyucu aile mi?" Jake sordu. "Kaç yaşındasın sen?"

"On yedi," diye cevap verdim. Biraz rahatlamış görünüyordu. "Muhtemelen çoktan gitmiştir." Öyle olmasını umuyordum zaten. Evden atılma ve evsiz kalma kısmını atladım. "Büyükannemle yaşıyorum... ya da en azından ben büyükannemle *yaşıyordum*. Üç hafta önce öldü ve on sekiz yaşında olmadığım için beni koruyucu aileye vermek istiyorlar." Bunların hepsini gönüllü olarak söyledim. Sakladığım en büyük sır bu bile değildi.

"Koruyucu aileye gitmek istemediğin için mi onlardan kaçyorsun?"

"Koruyucu aileye gitmeyeceğim." Bulabildiğim en iyi cevap buydu. İstemememin ötesinde bir şeydi. Gitmeyecektim, hepsi bu.

"Seni zorlarlarsa ne olur?" Jake sordu.

"Ne olursa olsun gitmeyeceğim," dedim. "Eğer beni zorla götürürlerse..." Cümlemi bitirmek istemedim. Ne yapacağımı biliyordum. Ya birine zarar verecek ve koruyucu aile yerine hapishaneyi tercih edecektim ya da kendime zarar verecek ve hayattan vazgeçecektim. Kendimi intihara meyilli olarak görmüyordum. Sadece yorgundum.

"Özgürlüğüne falan kavuşamaz mısın?"

Aslında cevabını aramak zorunda olmadığım bir soruydu. "Hayır. Ebeveyn iznine sahip olmanız ve kendi geçiminizi sağlayabileceğinizi kanıtlamanız gerekiyor. Ben ikisini de yapamam. Ve bu uzun zaman alır. Zaten izin verilmeden önce on sekiz yaşında bir yetişkin olurum."

"Araştırmışsın gibi görünüyor." Araştırmama gerek yoktu. Koruyucu aile sistemindeydim. Araştırmadım. Sadece biliyordum.

Konuyu değiştirdim.

"Demek hurdalıkta çalışıyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi Jake. "Burada uzun süreli falan kalmıyorum. Babamın müdürü Reggie beni aradı ve her şeyi düzeltmek için yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Sekreterleri işten ayrılmış, satın alma siparişlerinin hepsi yanlış ve eski bilgisayar sistemleri çökmüş ve tüm bilgileri de beraberinde götürmüştü. Tam bir karmaşa."

"Baban neden tamir etmiyor?"

"O... hasta," dedi Jake. Kasabadaki herkes Frank Dunn'ın bir münzevi olduğunu biliyordu. Evinden nadiren çıkar, çıktığında da sadece içki almaya giderdi.

"Ah. Özür dilerim." "Hasta" bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum... ya da ebeveynlere. Benimkiler içlerinde en hasta olanlarıydı.

Rahat sessizlik geri geldi ve yan yana oturup pelikanların balık avlamak için suya dalışlarını izledik. Gökyüzünde o kadar yüksekte nasıl görebildikleri beni hayrete düşürüyordu. Hiç ıskalamıyor gibiydiler ve her zaman yakaladıkları balıkları gagalarının arasında yüzgeçlerini sallayarak çıkarlardı.

Güneş, gün doğumu olarak adlandırılmayacak kadar uzun bir süredir gökyüzündeydi, bu yüzden sessizce bisiklete doğru yürüdük. Ona Nan'ın evinin nerede olduğunu söyledim. Yol tarifine ihtiyacı olmadığını söyledi. Tabii ki yoktu.

Buralı olduğunu unutup duruyordum.

Nan'lara vardığımızda, garaj yolundaki dev mavi muşambayı fark etmezsem onun da fark etmeyeceğini düşündüm. "Bıraktığın için teşekkürler," dedim. Ona kaskını uzattım.

"Bunlar da ne?" diye sordu, görmezden gelmesini umduğum şeyi işaret ederek.

"Garaj satışı eşyaları." Gitmesi gerekiyordu, hem de *hemen*. Bir plan yapmam gerekiyordu. Şimdiye kadar, bir sonraki emre kadar Nan'ın evinin etrafında çömelmekten ibaretti. Pencereledeki tahtaları unutmuştum. *Kahretsin*. Durumum düşündüğümde daha açıkmiş.

Verandanın eski basamaklarını çıktım ve Jake'in motorunun kalkış sesini duymayı bekledim. Onun yerine, rölantide çalışan motordan başka bir şey duymadım. Kapının önünde durdum ve anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırıyormuş gibi yaptım. Yanımda olsalar bile işe yaramazlardı. Kapının üzerindeki tahtanın üzerinde büyük altın bir asma kilit vardı. Yoldan göremeyeceğini umuyordum.

"Anahtarını mı unuttun?" diye seslendi.

"Evet," diye yalan söyledim. "Ben sadece yedek parçanın olduğu yere gideceğim." Tekrar el salladım ve evin yanından dönüp lanai'ye ulaştığımda ipucunu alıp gideceğini umdum.

Paravan kapı kilitliydi. Bileğimle çelimsiz mandala vurdum ve anında açıldı. Sanırım perdeyi kesmek zorunda kalmayacaktım.

Sürgülü cam kapının üzerine, ön kapıdakinin bir kopyası olan başka bir tahliye ilanı yapıştırılmıştı. Onu çıkardım ve ellerimin arasında buruşturdum. Sonra kırımın üzerine çöktüm, sırtımı kapıya dayadım ve başımı dizlerimin arasına yasladım.

Boku yemiştim.

Gidecek başka yerim yoktu ve olsa bile oraya gidecek param yoktu. Birkaç alet bulup içeri girmeye çalışmam gerekecekti ama bu bana sadece biraz zaman kazandıracaktı. Büyükanнемin evi muhtemelen kısa süre içinde satılacak ve mevsimlik kiracılar ya da mavi saçlı kar kuşları tarafından işgal edilecekti.

Kapüşonumu başıma çektim. Dışarısı doksan dereceydi ama umurumda değildi. Sadece kıvrılıp ölmek istiyordum.

"Abby?" diye sordu bir ses.

Başımı kaldırmama gerek kalmadan kim olduğunu tam olarak biliyordum. Beni cehenneme sürüklemeye gelen koruyucu bakım şeytanıydı.

O da tam zamanında gelmişti. Hayatımın düzeni programa göre ilerliyor gibiydi. Kötü bir şey olur. Daha kötüsü olur. Gerçekten kötü bir şey oluyor. Bana dağıtılan kartların hepsi Fool'du.

"Dan," diye cevap verdim.

"Dan?" Anlamını sadece benim bildiğim takma adını kullanmamı sorguladı. Başımı kaldırıp ona baktım. Sanki üç başım varmış gibi bana baktı ve üçü de gözlerindeki acımayı gördü. "Burada, lanai'de ne yapıyorsun?"

"Sadece diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum."

"Buraya sizi aramaya geldim ve garaj yolundaki eşyaları ve öndeki genç adamın elinde bunu görünce telaşlandım." Ön kapıdan kopardığım buruşuk ilanı bana uzattı.

"Hangi genç adam?" Doğrulup kapüşonumu yüzümden çekerek sordum.

Yanıma çömeldi, hâlâ boynundan terler akıyordu ve elinde hâlâ geçen gün elindeki pano vardı. "Kuzenin Jake, tabii ki." Her kelimeyi yavaşça söyledi, sanki bana gerçekte söylediğinden daha fazlasını anlatmaya çalışıyordu.

"*Kuzenim* mi? Jake mi? *Kuzenim* mi?" Sesim delice geliyor olmalıydı. Benim hiç kuzenim yoktu, Jake'in benim kuzenim olduğu izlenimini nasıl edinebilirdi ki... kahretsin.

"Ona ne söyledin?" diye sordum. Birdenbire hakkımda ne düşündüğünü önemsemeye başladım, ama bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum.

Bayan Thornton, "Bana sadece ikinizin büyükannenizin bazı eşyalarını karıştırmak için buraya uğradığınızı ve hiçbir şeyi kaçırmadığınızdan emin olmak için buraya geri döndüğünüzü söyledi," dedi.

"Ne dedi?"

Sanki zamanını benim gibi bir aptalla harcamaması gerekiyormuş gibi, sanki tüm bu olanlarda anlamadığım bir şey varmış gibi ofladı.

Hiçbirinden bir şey anlamıyordum.

"Ona Priscilla Teyzeni sordum ve aniden kasabadan ayrılmak zorunda kaldığını duyunca çok üzüldüm."

"Ben de..." Belki de söylediği her şeyi kabul etmeliydim. Sonunda, nasıl olsa bir önemi kalmayacaktı. Beni götürmek için buradaydı. Ona evrakları saklamasını, ilk fırsatta vazgeçeceğimi söylemek üzereydim. "Dinle, eğer mecbur kalırsan beni götürebilirsin, ama bu anlamsız olacak, çünkü eğer götürürsen ben sadece..." Beni görmezden geliyordu. Çaresizleşmeye başlamıştım. Botumdaki bıçağıma uzanmayı ve önümüzdeki on saniye içinde kendimi bir suçluya dönüştürmeyi düşünüyordum.

Bayan Thornton öyle bir şey söyledi ki, meloninin ortasında durdum.

"Kuzenine seni yeni bir koruyucu aileye götürmek için burada olduğumu söyledim..." *İşte başlıyoruz.*

"...ama bana buna gerek olmadığını, çünkü onunla kalacağını söyledi." Bu ne lan?

"Ne yapıyorum?"

"Bay Dunn'ın bir konutu, işi, size bakabilecek imkanları olduğunu ve yirmi bir yaş ve üzeri olma şartını karşıladığını doğruladım. Bir kuzenin olduğunu daha önce öğrenmemiş olmam çok yazık. Bu evrak işleri günler önce halledilebilirdi. Seni sadece acil durumlarda çıkarmam gerekirdi ve artık burada sana bakacak bir akraban olduğuna göre buna gerek yok."

Konut mu? Ben de öyle düşünmüştüm. İş mi? Geçici olarak şehirdeydi, değil mi?

Jake ona onunla yaşayabileceğimi mi söyledi?

Panodaki bir sayfayı çevirdi, kucağıma koydu ve bana bir kalem uzattı. "Al, bunu imzala."

"Nedir bu?"

"On altı yaşından büyük olduğunuz için, koruyucu aile olmadan yaşayabilmeniz için bir sözleşme imzalamanız gerekiyor." Şişman, terli parmağını dokundurduğu satıra imza attım, ancak ona panosunu geri vermeden önce, az önce imzaladığım satırın üzerinde yeni mürekkeplenmiş başka bir imza olduğunu fark ettim.

Jacob Francis Dunn, Küçük Çocuğun Yasal Vasisinin İmzası yazan bir satırın üzerine koyu mavi harflerle imzalanmıştır.

Bu hayatta kafamı karıştıran pek bir şey yoktu. Kendim dışında insanların çoğunlukla siyah ve beyaz olduğunu anlıyordum. Ama o kâğıt kesinlikle şimdiye kadar karşılaştığım en kafa karıştırıcı şeydi.

Güzel mavi gözlü, öfkeli ve büyük seksi bisikletli adamın -yirmi dört saatten biraz daha uzun bir süre önce, kafama silah dayamadan sadece birkaç dakika önce bir hurdalıkta sakso çektiğini duyduğum adamın- beni evlat edindiğinden oldukça emindim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bayan Thornton'la birlikte **ön bahçeye geri döndüğümde** Jake bisikletine yaslanmış sigara içiyordu. Gözleri beni takip ediyordu, yüzü tamamen okunmaz haldeydi.

Küçük gümüş arabasına binip motoru çalıştıran Bayan Thornton'a başıyla işaret etti. Sonra kaskı bana uzattı ve daha önce yaptığımız gibi önce ben binebileyim diye motordan indi. Bana "*geliyor musun?*" bakışını atmadan önce sonsuzluk gibi *gelen* bir süre boyunca ağzım açık bir şekilde ona baktım.

Kaskı kafama geçirdim ve selenin arkasındaki çubuğu tutarak motosikletin üzerine çıktım. Jake de peşimden bindi ve yola koyulduk. Sadece birkaç dakika sonra Dunn's Otomotiv Tamirhanesi'nin otoparkına girdik. Jake motosikleti binanın yan tarafındaki küçük toprak yolun sonuna park etti. Kaskımı çıkardığımda, Bayan Thornton'un bizi takip ettiğini ve şimdi Jake'in motorunun arkasına park ettiğini fark ettim.

Ne haltlar dönüyor burada?

Jake, Bayan Thornton'un arabasından inmesini beklerken bana hiçbir şey söylemedi. Bayan Thornton elinde panosuyla bizimle buluştuğunda Jake bizi binanın yan tarafındaki küçük beton kaldırımından aşağı indirdi ve neredeyse iki saksı palmiyenin arasına gizlenmiş koyu renkli ahşap bir kapıya götürdü. Kemerinin halkasından bir dizi anahtar çıkardı ve kapının kilidini açarak ikimizi de içeri almak için kenara çekildi.

İçeri girdiğimde buranın Jake'in dün gece bahçede buluştuğumuzda bana bahsettiği daire olduğunu fark ettim. Hiç de dükkân gibi değildi. Küçük, temiz ve rahattı. Yerler sade bej fayans, duvarlar kremi sarı renkteydi. Sağ tarafta küçük, mutfak tarzı bir mutfak vardı, dolaplar düz beyazdı ve küçük plastik yunus topuzları vardı. Aletler küçük ve beyazdı ama oldukça yeni görünüyorlardı. Tezgâhlar kalın beyaz harç çizgileri olan küçük, koyu mavi fayanslarla kaplıydı. Bir tarafta, altına iki ahşap bar taburesi sıkıştırılmış bir çıkıntı vardı. Arkasında yemek masası için ayrılmış gibi görünen küçük bir alan vardı, ancak bunun yerine küçük bir demir masa ve bir dizüstü bilgisayar oturuyordu.

Jake, Bayan Thornton'a daireyi gezdirirken önünden geçtiği her ışık düğmesini açtı ama karanlık alanı aydınlatmak için pek bir şey yapmadı.

Mutfakta bir kapı daha vardı ve Jake onu Bayan Thornton için açtı. İçeride kayboldu ve panosuna öfkeyle bir şeyler karalayarak hızla geri çıktı. Sırt çantam hâlâ omuzlarımda, oturma odasının ortasında duruyordum. Bayan Thornton bir dizi soruyu sıralarken Jake tezgâha yaslanmıştı. "Kendi eviniz mi, kira mı?"

"İkisi de değil. Babamın otomotiv tamir şirketi var ve şehirde olduğum sürece daireyi ben kullanıyorum."

"Şehirde ne kadar kalacaksınız?"

"Abby on sekiz yaşına gelene kadar burada kalacağım, ancak kendi işim için seyahat ediyorum, bu yüzden bir süreliğine gittiğim zamanlar olacak." Cevapları basit ve açıktı. Bayan Thornton onlar ilerlerken başını salladı.

"Bunu ciddiye almanızı bekliyorum Bay Dunn. Bayan Ford artık sizin gözetiminiz altında." "Çok ciddiye alıyorum, hanımefendi."

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Evinizde sadece bir yatak odası var gibi görünüyor. Bayan Ford nerede uyuyacak?"

"Odamda," diye cevap verdi Jake. Bayan Thornton ona şüpheyle baktığında bunun kulağa nasıl geldiğini fark etti ve hemen kendini düzeltti. "Hayır, öyle değil. Oturma odasındaki kanepe açılıyor,

ben de orada olacağım."

Başını salladı. "*Kuzen* olduğunuz için aynı odayı paylaşmanızın söz konusu olmadığını düşünmüştüm.

soru."

"Elbette, hanımefendi." Jake ona parlak bir gülümseme fırlattı. İstedığı zaman gerçekten de cazibesini konuşturabiliyordu.

Bayan Thornton onun cevaplarından tatmin olmuş görünüyordu. Dosyasını kolunun altına sıkıştırdı ve önümüzdeki birkaç hafta içinde bizi ziyaret edeceğini bildirerek ayrılmak üzere döndü. Gülümsedi, kapıyı açtı ve bizi karanlık dairede yalnız bırakarak günün parlak ışığında kayboldu.

Jake tezgâha yaslanıp anahtarlarını elinde evirip çevirirken küçük mutfak için fazla büyük görünüyordu.

"Az önce ne oldu lan?" diye sordum. "Bayan Thornton'a kuzenim olduğunu ve seninle kalabileceğimi mi söyledin?"

"Evet." Gülümsedi ve kanepeye doğru ilerleyip ayaklarını sehpanın üzerine koydu. Ağır botları tahtaya vuruyordu.

"Neden?"

Saçının bir telini kulağının arkasına itti, omuzlarını silkti, gözlerimin içine baktı ve "Bilmiyorum" dedi.

O anda, neden yardım ettiğinin hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey beni koruyucu aileden kurtarmış olmasıydı - ya da daha büyük olasılıkla beni hapisten kurtarmıştı.

"Teşekkür ederim." Bu sözleri söylemek benim için zordu. Hayatım boyunca pek söylememiştim. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama yaptığına sevindim." Çantamın iki askısını da omzuma attım ve kapıya doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?" Jake sordu. Koltuktan kalktı ve kapıyı kapattı. Üzerimde yükseliyordu, varlığı sürdüğü bisiklet kadar korkutucuydu.

"Ben gidiyorum." Ona, yalanının beni koruyucu ailelikten kurtardığını ama yine de beni evsiz bıraktığını hatırlatmak zorunda kalmak istemiyordum. Geri dönüp Nan'in eşyalarından satmaya değer bir şey var mı diye bakmam gerekiyordu.

"Neden gidiyorsun?"

Ellerimi kıpırdattım ve yere baktım. "Gidip bazı şeyleri çözmem gerekiyor sanırım." "Ne gibi?"

"Bayan Thornton'a söyledikleriniz onu bir süreliğine başımdan savacak ama yine de nerede yaşayacağımı bulmam gerekiyor. Nan'in eşyalarının bir kısmını satarak daha iç kesimlerde, otellerin daha ucuz olduğu bir yere otobüs bileti alabileceğimi düşünüyorum." Gidecek hiçbir yerim olmadığını söylemekten nefret ediyordum. Bu her şeyi daha da gerçek kılıyordu. Jake hurdalıkta uyuduğum ve Nan'in evinin halini gördüğü için zaten her şeyi biliyordu ama bu daha az utanç verici hale getirmiyordu.

"Abby." Jake elimi tutmak için uzandı ama kendini durdurdu. Onun yerine ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. "*Burada* kalmanı istiyorum. Ona bunu söylediğimde ciddiymdim."

"Neden? Beni tanıımıyorsun bile."

"Kalacak bir yere ihtiyacın var ve benim bir yerim var. Bana kalırsa sorun çözüldü."

"Benden... ne istiyorsun?" Bıçağıma tekrar uzanmamı sağlayacak sapkın bir cevap için kendimi hazırladım.

"O kafanın içinde neler oluyor?" Uzandı ve kapüşonumu yavaşça yüzümden çekerek saçlarımın omuzlarıma düşmesine izin verdi.

Kızarmış yüzüm tümüyle ortada.

"Artık bilmiyorum. Sadece bir an hapse girmeye hazırlanırken, bir an sonra burada, senin dairende seninle kalabileceğimi söylüyorsun." Sadece başımı salladım. "Bu biraz bunaltıcı."

"Hapishane mi?" Jake sordu. "Seni koruyucu aileye vermek istediklerini sanıyordum." "Ben de sana ne olursa olsun gitmeyeceğimi söylemiştim."

Jake bana daha önce kimsede görmediğim bir anlayışla baktı.

"Kalmamı istediğine emin misin?" diye sordum. "Sırf kendini kurtarmak için başkasına zarar verecek biri olduğumu bilerek mi?"

Jake derin bir nefes aldı. "Şimdi her zamankinden daha fazla." Gülümsedi. "Ve ben sadece..." Tereddüt etti. "Sessizliği katlanılabilir kılma şeklini seviyorum."

Neden bahsettiğini hemen anladım. Ben de aynı şekilde hissediyordum.

"Tamam," dedim. "Kalacağım. Ama kanepede uyuyacağım. Benim için odandan vazgeçmene izin veremem."

"Hayır, benim odamda uyuyacaksın." Mutfağın kapısını işaret etti. Bana doğru eğildi ve kalbim hızlandı. Dokunuşu için kendimi hazırladım. Onun yerine yanımdan geçip başımın arkasındaki düğmeyi çevirdi ve kanepenin yanındaki lambayı yaktı. "Ben orada uyuyorum."

"Ben senin yatağını alırken sen kanepede uyuyamazsın. Bu adil değil." Ve değildi de. Tanımadığı bir kız için zaten çok fazla şey yapıyordu.

"Kanepe çekiliyor Abby, zaten çoğu geceyi orada geçiriyorum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca birkaç seyahate çıkacağım, bu yüzden odanın bir kısmı sana kalacak. Senin odan olmasına alışsan iyi olur zaten. Ayrıca, sana bu konuda bir seçim şansı vermiyorum."

"Peki ya kira?" "Sana ödeyebilirim - çok değil, ama bir şeyler, bir iş bulur bulmaz. Jake, "Kira sadece kıçtan ve ottan ödenir, bebeğim," diye cevap verdi. Bana bakarken gözleri parlıyordu. Alt dudağını dişlerinin arasında ısırarak aşağı yukarı gidip geliyordu.

Zihnim kaçmamı söylüyordu ama bedenim kımıldamıyordu.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir sürenin ardından güldü. "Seninle taşak geçiyorum Bee. Ama yüzündeki ifade paha biçilemez."

Bir şaka duyduğumda anlamayacak kadar ileri gitmiş miydim? Gerçekten daha fazla dışarı çıkmam gerekiyordu. Belki de çıkmamalıydım. "Hadi gel. Gidip eşyalarını garaj yolundan kaldıralım, ayrıntıları sonra konuşuruz." Jake yanımdan geçip ön kapıya doğru yürüdü.

Kıpırdayamayacak kadar utanmış bir halde oturma odasının ortasında dikiliyordum. Jake benimle dalga geçiyordu ve ben de kendini tekrar tekrar utandırmaya devam eden koca bir morondan başka bir şey değildim. Bu durum beni neden kabul ettiğini daha da fazla sorgulamama neden oldu. Uzun zamandan beri ilk kez içimde yabancıysa olduğum bir şey belirdi.

Daha iyi bilmeseydim, bunun bir umut olduğunu düşünürdüm.

Bu anlaşmanın yürümesini istedim. Gerçekten istiyordum. İstemediğim şey, zihnimin arkasında Jake'i daha iyi tanımak istediğimi söyleyen o küçük sesi kabul etmeye başlamaktı. Bu riski almaya degeceğini düşünmüyordum. Onun etrafındaki bariyerlerimi inşa etmek için ekstra çaba sarf etmem gerekeceğini zaten biliyordum.

Herhangi bir nedenle orada yaşamak işe yaramazsa ne yaparım?

Kendime söyledim. *Her zaman hapishane vardır.*

DOKUZUNCU BÖLÜM

JAKE'IN BISİKLETİNE BINMEDİK. Onun yerine bizi eski turuncu bir kamyonetle Nan'in evine götürdü. Bahçedeki her şeyi ayıklamak ve yüklemek bir saatten az sürdü. İşte bu kadar az şeyim vardı.

Jake ve ben, o yanımdayken alışmaya başladığım rahat sessizlik içinde çalışıyorduk. Ona her şeyi nereye götüreceğini sormadım bile. Boşaltmak için bir çöp konteynerine yanaşsaydık hiç şaşırırmazdım.

Dükkanâna döndüğümüzde Jake eşyalarımı tamirci bölmelerinin arkasındaki beyaz kulübeye boşaltarak bana sürpriz yaptı. İşimiz bittiğinde kulübeyi kilitledi ve bana bir anahtar verdi. "Hepsi senin," dedi. Ellerimle gözlerimi tepemdeki acımasız güneşten korudum.

"Şimdi ne olacak?" Anahtarı cebime sokarken ona sordum.

"Şimdi bana yemek yapacaksın, ayaklarıma masaj yapacaksın, seks kölem olacaksın ve olukları temizleyeceksin." Bana göz kırptı.

"Gerçekten mi?" Onunla şakalaşmak hoşuma gidiyordu.

"Hayır ama buradaki resepsiyonist işten ayrıldı, eğer bir iş istiyorsan Reggie'nin telefonlarına bakarak ona yardımcı olabilirsin. Onun insan ilişkileri konusunda pek becerikli olduğu söylenemez."

"İnsan ilişkilerindeki becerilerimin daha iyi olup olmayacağını bilmiyorum." İnsan ilişkileri becerilerim *olduğundan* bile emin değildim. "Dün Reggie bir kadına, eğer arabasına nasıl bakacağını bilmiyorsa, o zaman hiç arabası olmadığını söyledi. sahip olma hakkı."

"Tamam, sanırım bundan daha iyisini yapabilirim," dedim. "Ama sadece çitayı çok düşük tuttuğu için."

"Tabii başka bir yerde iş bulmayı tercih etmezseniz. O da olur. Birkaç mil ötede bir Hooters var. Üniformanın içinde harika görünürsün." Güldü. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Beni en çok sinirlendirecek ayrıntıyı biliyor gibiydi.

"Baban burada çalışmama kızmaz mı?" Kimsenin ayağına basmak istemedim.

"Hayır. Kendini eve kilitledi, pek dışarı çıkmıyor. Bir süredir kimse onu görmemiş ve ben de ona dostça bir ev ziyareti yapmayacağım."

"Bu berbat."

"Birbirimizi görmesek daha iyi olur zaten. Şehirden ilk ayrıldığımda işler pek iyi gitmedi.

Onun görmezden geldiği iş karmaşasını çözmem uzun sürmez. Sonra yine giderim." Gözlerini gökyüzüne dikmişti, belli ki akıllı Coral Pines gibi yerlerin sağlayamayacağı şeyler üzerindeydi.

Daireye döndüğümüzde, ben tezgâhta otururken Jake ikimize de sandviç yaptı. En son yemek yememin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim. Hindi ve peyniri kâğıt tabakta önüme koyduğunda karnımın guruldadığını duyabiliyordum. Komşuların duyabileceği kadar yüksek olmasına rağmen kibarca görmezden geldi.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordum. "Burada olmadığın zamanlarda tamirci misin?" "Pek sayılmaz."

"Tam olarak nasıl tamirci olamazsın?"

"Mekanik becerilerim var ama sadece buradayken tamirci olarak çalışıyorum." Sonra da "Nerelisin?" diye sordu. Ağzı dolu olduğu için sandviçinden büyük bir ısırık aldı. Hem soru hem de yüzünü doldurması benim de kullandığım kaçınma taktikleriydi. Belki de normal işinden utanıyordu. Üstelemedim.

"Atlanta bölgesi sanırım," diye cevap verdim. Bunun neredeyse doğru olduğundan oldukça emindim, çünkü ailem Georgia Eyalet Hapishanesi sistemine girip çıkmıştı. Biri sorduğunda genellikle *Atlanta* derdim çünkü Georgia'da aklımda kalan tek şehir orasıydı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ayrıldığımızda gençtim ve çok fazla yer değiştirdik."

"Peki Coral Pines'a neden geldin?" Bu kaygan bir zeminde ilerliyordu. "Büyükanneyle yaşamak için." Sadece belirsiz cevaplar verme yeteneğim beni etkiledi.

"Peki bu neden oldu?"

"Pas."

"Geçti mi?" Jake sordu.

"Evet. Ne zaman bir soruya cevap vermek istemezseniz, pas geçersiniz. Ben bu sefer pas geçmeyi tercih ediyorum."

"Bu kuralları kim koydu?"

"Büyükanne."

"Yani büyükanne kimseye bir şey söylemek zorunda kalmaman için bir oyun icat etti diye görmezden mi geleceksin?" Anlayışlı biriydi.

"Hemen hemen." Sandviçimden büyük bir ısırık aldım. Yaptığım şeyin farkına varmak Jake'in gözlerinde dans ediyordu. Bana bir sırıtış fırlattı.

Boğazıma tıkmam gerekenden daha fazla hindiyi tıka basa yedikten sonra kendimce birkaç soru yönelttim. "Demek buralısın?"

"Evet."

"Ama sen gittin?"

"Evet." Tek kelimelik orospu çocuğu.

"Neden gittin?"

"Annem ve kardeşim öldü." Frank'in karısının ve oğlunun öldüğünü duyduğumu sanmışım ama Jake'in annesi ve erkek kardeşi olabileceğini tahmin edememişim. Bunun için özür dilemekten kaçındım. Üzgün değildim. Hiçbir şey yapmadım. Zaten bu uygulamayı hiç anlamamışım.

"Nasıl?" Merakla sordum.

Kardeşim bir tekne kazasında boğuldu ve kısa bir süre sonra annem onun ölümünü hazmedemedi, bu yüzden vazgeçti."

"Vaz mı geçtin?" Ben sordum.

"Meseleleri kendi eline aldı," dedi.

"Hayır, ne anlama geldiğini biliyorum. Aslında bu ifadeyi ben de kullanıyorum. Sadece daha önce başka birinin söylediğini hiç duymamışım, hepsi bu." Kolamı yudumladım. "O zaman neden gittiğini anlayabiliyorum."

"Evet, şey... tüm sebep bu değil."

"O zaman nedir?" Daha önce hiç kimse hakkında daha fazla şey öğrenme arzusu duymamışım ama Jake hiç alışık olmadığım bir düzeyde ilgimi çekiyordu. Eğer bir günlüğü olsaydı, özür dilemeden onu çalar ve okurdum.

"Pas ver," dedi gülümseyerek, kendi oyunumu bana karşı kullanarak. "Pas veremezsin," diye azarladım.

"Bu senin oyunun değil!"

"Artık öyle." Tezgâhın etrafından dolanıp yanımdaki tabureye oturdu. Sandviçini kaldırdı ve bir ısırıkta yarısını bitirdi, ağzı doluyken gülüyordu.

"Boğulacaksın," dedim. Jake daha çok güldü ve ağzındaki yemeği yutmaya çalıştı. Hepsini bitirdiğinde gözleri sulanmıştı. Boş tabağını ittiğinde ön kolu benimkine değdi. Sıçradım. Bu sadece bir irkilme de değildi. Oturduğum tabureyi devirecek ve bilgisayar masasına düşecek kadar yükseğe sıçradım.

"Vay canına. İyi misin?"

Envanter yapmam bir saniyemi aldı. Ben iyiydim. Sadece bir kol fırçasıydı. Bir şey olmadı.

Uygunsuz. Zararı yok. O kadar yanmadı bile. Ona başımı salladım ve nefesimi toplamaya çalıştım. Jake uzandı ve taburemi düzeltti. Yastığı okşayarak beni tekrar yerime oturmaya davet etti. İsteksizce oturdum. Safça az önce olanları görmezden geleceğini umuyordum. Tabii ki görmezden gelmedi.

"Bu da neydi böyle?"

"Önemli bir şey değil,"

diye cevap verdim.

"Bu hiçbir şey gibi görünmüyordu. Sana dokunduğum için mi?"

"Pas." Bu konu üzerinde daha fazla zaman harcamak istemiyordum ve davranışım için bir mazeret uydurmak oyalanmak anlamına geliyordu. Pas geçmek en iyi seçeneğim gibi görünüyordu.

"Bu küçük tanışma yemeği gerçekten iyi gidiyor." Jake güldü. Aslında ben de güldüm. "Bunun yerine şuna ne dersiniz: Bir süre birlikte yaşayacağımıza ve özel hayatlarımız hakkında çok açık sözlü olduğumuza göre, her gün bir soruya cevap versek ve kendimizle ilgili önemli bir şeyi açıklasak nasıl olur? İstedığımız kadar soruyu geçiştirebiliriz ama bir noktada cevap vermek zorundayız. Ve hiçbir soru bir gün içinde iki kez sorulamaz." Jake bu kurallardan gurur duyuyor gibiydi. Bense dehşete kapılmıştım. "Takip eden sorulara izin var."

"Mesela sana en sevdiğin rengin ne olduğunu sorabilir miyim?" Ben sordum.

"Bu tür küçük şeyler de sorabiliriz, ancak günün sonunda önemli bir şeye cevap vermeniz gerekir."

"Ne iş yaptığın gibi mi?" Ben teklif ettim. Ona kaşımı kaldırdım.

"Şimdi anlıyorsun, Bee," dedi Jake. "Ve ben bunu pas geçeceğim. Büyükannen nasıl öldü?"

"Metamfetamin laboratuvarı patlaması." Bunu yüksek sesle söylemek kulağa aptalca geliyordu, sanki benim hayatım değil de bir TV polisiye dizisiymiş gibi. Bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum ama bu kamuya açık bir olaydı ve sırlarımın arasında nispeten önemsiz bir olaydı.

"Saçmalık! Bunu uyduruyorsun."

"Araştır," dedim ona. "Haberlere falan çıkmış. Nan uyuşturucu kullanmazdı... en azından 60'lardan sonra. Ama nasıl olduysa, benim mezuniyetime gidiyor olması gerekirken, gün ışığında, Koru'nun ortasında bir metamfetamin karavanına düşmüş."

Jake tabaklarımızı attı ve kanepeye oturmak için hareket etti. Yanına oturmak yerine, tezgahdaki yerimden ona doğru döndüm. "Özür dilerim," dedi.

"Tamam, bir şeyi aradan çıkaralım: Birbirimize özür dilerim demeyelim. Bu ifadeden nefret ediyorum. Ne için üzgünsün? Sen hiçbir şey yapmadın ki. Anneni ve kardeşini kaybettiğin için üzgün değilim. Bunu ben yapmadım." Kelimeler niyet ettiğimden biraz daha sert çıktı.

"Tamam," diye kabul etti Jake. "Artık özür dilemek yok. Her şeyi olduğu gibi anlatmaya ne dersiniz?" "İşte şimdi konuşuyoruz."

"Bee, büyükannenin ölümüne üzölmüyorum çünkü onun zamansız ölümüne katkıda bulunacak hiçbir şey yapmadım, ama yine de berbat bir durum."

"Daha iyi." Güldüm.

"Annen nasıl biri?" Jake sordu.

Gölmeyi hemen bıraktım. "Bunu kesinlikle es geç." Kolunu işaret ettim. "Ön kolundaki dövme: kimin baş harfleri?" Sol ön kolunda, kısa kollu gömleğinin içinde bir yerden başlayıp elinin üstüne kadar uzanan ve birbirine kenetlenmiş bir SL oluşturan karmaşık gri ve siyah tasarıma baktı.

"Geçer," diye yanıtladı. "Büyük annenizle ne kadar yaşadınız?" "Dört

yıldan biraz az. Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi iki," diye yanıtladı.

Jake çok şey yaşamış birinin sert bakışlarına sahip olabilirdi ve bunun neye benzediğini anlayamayan insanlar onun yirmi ikiden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin edebilirdi. Ben bu hayat tecrübesinin neye benzediğini biliyordum. Benim tahminim yirmi iki olurdu.

Jake öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. Başını sallayıp bana gülümseyene kadar derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. "Senin... en iyi arkadaşın kim?" Önceki sorularımızın ağırlığını hafifletmek için basit bir soru bulmaya çalıştığını söyleyebilirdim.

"Şu anda mı?"

"Evet, şu anda en iyi arkadaşın kim?" Muhtemelen bu soruya kolayca cevap verebileceğimi ve hatta bu konuda biraz atıp tutabileceğimi düşünmüştü. Benim yaşımdaki çoğu kızın tonlarca arkadaşı vardı. Muhtemelen arkadaşım, arabası, erkek arkadaşı, izlediğimiz filmler ve tüm bu saçmalıklar hakkında bir cevap bekliyordu.

"Pas." Ona tam o anda en iyi arkadaşımın, dünyadaki tek arkadaşımın o olduğunu söylemek zorunda kalmak istemiyordum.

Jake beni bitişikteki garaj bölümüne götürdü ve baş tamirci Reggie ile tanıştırdı. Reggie uzun boylu ve iskelet inceliğindeydi, kocaman kulakları ve çarpık bir ön dişi vardı. Bana mutlulukla binayı gezdirdi. Ön tarafta iki ofis vardı. Jake pek ortalıkta olmadığı için babasının ofisini kullanıyordu, diğeri ise benim çalışacağım yer olan ana ofisti. Küçüktü; sadece iki dosya dolabı ve sarı telefonlu küçük ahşap bir masaya yetecek kadar yer vardı. Plastik yatay panjurlu büyük bir penceresi vardı ve Dunns'ın Oto Tamirhanesi'ni oluşturan üç büyük garaj bölmesine bakıyordu.

Arabalar ve motosikletler bölmelerde her türlü onarım aşamasındaydı. Bazıları garajın zemininde, yanlarına dizilmiş vidalar, cıvatalar, lastikler ve jantlarla birlikte parçalar halinde dururken, diğer araçlar asansörlerin üzerinde, altlarında mekanik bağırsaklarına kadar uzanan tulum giymiş adamlarla birlikte duruyordu.

Reggie bana telefona nasıl cevap vereceğimi ve randevuları nasıl ayarlayacağımı gösterdi. Yeterince kolay görünüyordu. Jake'in yanında kalmama izin vermesi karşılığında orada çalışacağımı sanıyordum, ama Jake bana son resepsiyonist işten ayrılmadan önce ne kadar kazanıyorsa o kadar ödeme yapmakta ısrar etti.

Turdan sonra Jake ve ben eve döndük. Benim birkaç parça giysim için dolabında yer açtı. İkimizin de fazla eşyası olmadığı için oldukça kolay oldu. Temel olarak, o kendi eşyalarının bir kısmını giysi çubuğundan aşağı kaydırды ve ben de birkaç eşyayı kırmızı plastik askılara astım. Şifonyerdeki çekmecelerden istediğimi kullanabileceğimi söyledi, zaten hepsi boştu.

"Bütün bunları benim için neden yapıyorsun?" diye sordum. "Beni tanıımıyorsun bile." Jake odasının kapısında durdu ve birkaç tişörtü katlayıp çekmecelerden birine yerleştirmemi izledi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. Bunu es geçmemesine şaşırmıştım. Dürüstlüğünü takdir mi etmeliydim yoksa nedenini anladığı anda fikrini değiştireceğinden ve gidecek hiçbir yerim kalmayacağından mı korkmalıyım bilemedim. Tekrar.

Planım artık basitti. Önümüzdeki birkaç ay boyunca dükkânda çalışarak para biriktirecektim, böylece on sekiz yaşına geldiğimde -ya da Jake şehri terk ettiğinde, hangisi önce gelirse- kendi evimi alabilecektim.

"Gerçekten kanepede uyuyabilirim," dedim. "Bana yatağını vermene gerek yok. Her şey tozlu

bir kamyonun bank koltuğundan iyidir. Kanepede çok rahat edeceğim, yemin ederim."

"Hayır," dedi, başka bir şey söylemeden. Onda hoşlanmaya başladığım şeylerden biri de buydu. Her zaman her şeyi açıklama ihtiyacı hissetmiyordu. Sadece aramızdaki sessizliği gereksiz kelimelerle doldurmak için konuşmuyordu.

Ben eşyalarımı yerleştirmeyi bitirirken Jake de markete gitti. Becerilerim daha çok ısıtmakla ilgili olsa da teşekkür etmek için bize yemek yapmayı teklif ettim, ama bana yemek yapmayı çok sevdiğini ve yoldayken bunu yapmak için hiç şansı ya da yeri olmadığını söylemişti.

Tezgâha oturdum ve onun sebzeleri dilimleyip doğramasını izledim. Sonunda benim işe yaramazlığıma acıdı ve patates soymama izin verdi ama önce kapsamlı bir eğitim almadan olmazdı. Tavuk butlarını farklı baharatlarla marine etmiş ve ızgaranın altına koymuştu. "Ne yaptığını gerçekten biliyorsun, değil mi?" Mutfaktaki becerileri karşısında hayrete düşmüştüm. "Sana yemek yapmayı kim öğretti?"

"Annem. Aşçılık okuluna gitti ama mezun olduktan sonra buraya geri döndü. Kendi restoranını açmak istiyordu ama sonra babamla evlendi, Mason ve ben doğduktan sonra bunu sürekli erteledi." Doğranmış soğanları bir tavaya attı. Yağa değdiklerinde cızırdadılar ve patladılar. "Annen sana yemek yapmayı hiç öğretmedi mi?" diye sordu.

"Ben iyi bir aşçı değilim," dedim.

"Bu soruyu yanıtlamadı," diye cevap verdi.

"Neden annem hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun?"

"Sadece *seni* tanımak istiyorum," dedi. Beni tanımak konusunda ciddi olduğunu biliyordum ama o kadını aklımdan çıkarmadan bir dakikadan fazla düşünmeme izin verdiğim her seferinde olduğu gibi hayal kırıklığım artıyordu.

"Sana ne söylememi istiyorsun? Çünkü gerçekten annemin bana öğrettiği tek bir şey bile aklıma gelmiyor. Bir dakika. Dart tahtası gibi kullanmadığı bir damar parçası bulabilmek için kolunun etrafındaki o sarı lastik tüpleri nasıl iyice ve sıkıca bağlayacağımı öğretti. Tabii bu, o damarların hepsini tüketene ve her lanet olası iğneyi eline aldığı anda ya da burnuna bir bok çektiğinde olmasını dilediğim gibi kollarında ölene kadardı."

Ayağa kalktım ve arkamdan kapıyı çarparak banyoya girdim. Kızgındım ama Jake'e değil. Kendimi bu kadar üzmemeye izin verdiğim için kızgındım. Beni doğuran kadın öfkeme değmezdi bile. Onu gördüğüm son günden beri *öfkemi* kontrol altına almıştım, gerçi buna *kaçınma* diyebilir miydim bilmiyorum.

Birkaç dakika sonra kapı çalındı. "Bee?" "Evet?" Bana taktığı lakap hoşuma gitmişti. Daha önce hiç böyle bir lakabım olmamıştı.

"Zorladığım için özür dilerim. Yapmayacağımı söyledim ama merak ediyordum ve bunun beni daha iyi yapmasına izin verdim. Bunu bir daha yapmayacağım." Koca bir pislik gibi davranan ben olduğum halde benden özür diliyordu.

Kapıyı ben açtım. "Özür dilemene gerek yok. Sadece berbat durumdayım ve muhtemelen çiğneyebileceğinden fazlasını ısırıldığını düşünüyorsun ve anlıyorum, sadece gidip-"

"Hepimiz biraz hasarlıyız, Bee. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla." Gerçekten ne kadar hasarlı olduğumu daha sonra öğrenmesindense bir an önce öğrenmesi daha iyiydi. Gülümsedi ve iki kişinin bir ömür boyu tüketebileceğinden daha fazla yiyeceğin bulunduğu tezgâhı işaret etti. "Ayrıca, hiçbir yere gidemezsin. Bütün bunları kim yiyecek? Kendimi biraz kaptırdım."

"Yok artık," diye kabul ettim. "Bir orduyu mu besliyorsun?"

"Çok yiyorum," dedi karnını sıvazlayarak. Gömleğinin altından karın kaslarının çizgilerini görebiliyordum. "Evet, yemek yemeyi bırakmalısın. Bu seni gerçekten iğrenç gösteriyor."

"Bunun doğru olmadığını bilecek kadar kibirliyim, bu yüzden bu küçük hakareti görmezden geleceğim."

Barda oturduk ve yemeğimizi yedik. Jake tereyağında kızarttığı bir çeşit dilimlenmiş patates yapmıştı.

fırında tavuk butları ile. Çıtır çıtır derisi en sevdiğim kısımdı. Ayrıca közlenmiş mısır ve kendi yaptığı sosla basit bir salata hazırladı.

On sekiz yaşına geldiğimde çok şımarık olacaktım. Ve çok, çok şişman. "Ne yapmaktan hoşlanırsın?" diye sordu. "Hobi olarak mı?"

Ot içmenin bir hobi olarak kabul edilip edilemeyeceğini düşünmek zorunda kaldım. "Pek sayılmaz. Fotoğraf çekebiliyorum - ya da en azından çekebildiğimi düşünüyorum. Okulda fotoğrafçılık dersi için ödünç fotoğraf makineleri veriyorlardı ve ben de oldukça iyi kullanıyordum. Hatta onları banyo etmek için karanlık odayı nasıl kullanacağımı bile öğrendim. Bu konuda yetenekliydim ama dönem sonunda kameraları geri vermemiz gerekiyordu, bu yüzden iyi olup olmadığımı asla öğrenemedim."

"Babamda kullanabileceğiniz bir kamera olabilir," diye teklif etti. "Ofisinde bir yerde olup olmadığına bakacağım." Parmaklarıyla ağzına bir dilim patates attı.

"Gerçekten mi? Yani, onun fotoğraf makinesini almak istemiyorum."

"Önemli bir şey değil. Hiç kullanmadığını biliyorum. Sanırım geçen gün ofisinde gördüm. Yarın sizin için alırım. Önemli bir şey değil."

Önemli bir şey değil mi? Çok büyük bir olaydı. İnsanların pahalı eşyalarını kullanmam için bana teslim etmelerine alışık değildim.

Yemeğimiz bittiğinde ve benim boyumdaki birinin yemesi gerekenden daha fazla yemek yediğimde, tabaklarımızı toplamaya ve bulaşıkları yıkamaya gönüllü oldum çünkü az önce mideye indirdiğim lezzetli yemeğe hiçbir katkım olmamıştı.

Jake benimle tartışmadı. Bulaşık makinesini tam doldurmaya başlamıştım ki telefon çaldı. Cebinden küçük siyah kapaklı bir telefon çıkardı ve ekrana baktığında ruh hali değişti ve yüzü sertleşti. Akşam yemeğindeki yumuşak Jake gitmiş, yerine çok daha ciddi görünen bir Jake gelmişti. "Buna bakmam gerek. Hemen döneceğim." Üstü kapalı küçük bir verandaya açılan arka kapıdan çıktı. Mutfakta durduğum yerden onun kısık sesle biriyle konuştuğunu duyabiliyordum. Merak eden tek kişi o değildi. Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim ve kulağımı kapıya dayadım.

"Ne zaman?" Yüksek sesle fısıldayarak sorduğunu duydum. "Birkaç hafta yapamam. *Neden?* Çünkü şu anda bir işin ortasındayım ve çünkü bu onu Avrupa'nın öbür ucuna kadar takip etmek anlamına geliyor, *işte* bu yüzden. Ve bildiğiniz gibi, bu çok fazla zaman *ve para* gerektirir." Bir duraklama oldu. "Masraflar, artı üç yüz ya da ben yokum. Evet, üç yüz bin." Bir duraklama daha. "Siktir git o zaman. Bunu sonsuza dek yapamam ve bir çıkışa ihtiyacım var. Fiyatlarım arttı." Bir duraklama daha. "O zaman başkasına yaptırabilir. Umurumda değil. Senin bana, benim sana olduğumdan daha çok ihtiyacın var." Daha uzun bir duraksama, "Yarın sana atılacak malın adresini mesaj atacağım. İş bittiğinde seni aramayacağım. Her zamanki gibi."

Telefon kapandı.

Mutfığa geri döndüm ve o içeri girdiğinde bulaşık makinesine bir tabak daha koyuyordum. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Sadece işle ilgili bir şey." Elini gözlerine götürdü ve telefonunu tekrar cebine soktu.

"Ne tür bir iş boku?" Ben sordum.

"Pas," dedi, kanepeye oturup ayaklarını sehpanın üzerine koymadan önce bana bakmak için dönmedi bile. Uzaktan kumandayı kaptı ve televizyonu açtı, sesi herhangi bir konuşma yapmanın imkânsız olacağı bir seviyeye yükseltti. Sanki Abby Ford Kaçınma El Kitabı'ndan yeni bir oyun çıkarmış gibiydi.

Bulaşıkları bitirdim ve tezgahları silmeyi bitirdiğimde Jake çoktan uyuyordu.

Yatar koltuğa. Kanepenin arkasındaki örtüyü aldım ve üzerine koydum. Çamaşır dolabını buldum ve kanepayı kurmak için gerekenleri buldum. Nasıl çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden olduğu gibi yapmaya karar verdim. Minderlerin etrafına lastikli bir çarşaf sıkıştırdım ve üzerine sermek için bir üst çarşaf ve hafif bir battaniye kullandım. Yataktan iki yastıktan birini aldım ve koltukta uyandığında boynunun ne kadar acı verici bir açıda olduğunu fark etmesi için kanepede olmasını sağladım. Her şey onun için aşağıya doğru çevrilmişti, sadece içine atlamasını bekliyordu.

Yatmak için hazırlandım ve dişlerimi fırçalıyordum ki, düşüncelerim daha önce dışarıda telefonda yaptığı konuşmaya kaydı. Neden fısıldaşıyordu? Ne saklıyordu? Özel dedektif miydi yoksa ödül avcısı mı? Aklımdan milyonlarca senaryo geçti ama hiçbiri doğru gelmedi.

Jake'le tanıştığım ilk gece, sadece birkaç gün önce, kafama bir silah dayamıştı. Silahının şişkinliği artık her zaman dikkatimi çekiyordu, çünkü onu kot pantolonunun arkasına soktuğunu biliyordum.

Bana ne iş yaptığını söylememesinin bir nedeni vardı.

Yaptığı şeyden utanmıyordu. Sadece saklıyordu. Konuşmasını dinledikten sonra, tüm işaretler bu gizliliğin nedeninin başlangıçta düşündüğümünden çok daha karanlık olduğunu gösterdi.

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi gün dükkânda çalıştığım **ilk gündü**. Uyandığımda, Jake'in benim için bıraktığı bir not buldum, bana zaten çalıştığını ve hazır olduğumda onunla orada buluşmamı söylüyordu. Duş aldım. Saçlarımı basit bir örgü haline getirdim ve bir kot pantolon ile uzun kollu bir tişört giydim. Ayaklarımı botlarımın içine soktum ama biraz profesyonel görünmek için kapüşonlu tişörtümü giymemeye karar verdim. Elimdekilerle yapabileceğimin en iyisi buydu. Yine de kapüşonlumu aldım ve yanımda getirdim, her ihtimale karşı saklanma ihtiyacı hissettim.

Reggie'nin bir gün önce bana ait olduğunu söylediği ofise gittim. Dükkânın resmi olarak açılmasına daha yarım saat olduğundan, dağınıklığı toparlama ve mobilyaların tozunu alma fırsatını değerlendirdim. Çalışırken birinin bana baktığını hissettim ve arkamı döndüğümde Jake'in panjurların arasından bir bezle bir İngiliz anahtarının yağın sildiğini ve pencereden bana gülümsediğini gördüm. Telefon çalıp beni sisten kurtarana kadar bakışlarımı ondan ayırmadım.

"Günaydın. Dunn's Garage," diye Reggie'nin söylediği şekilde cevap verdim.

Bütün gün o kadar çabuk geçti ki, Bayan Grabel'in Chevy'sine ayar yaptırmak için telefonda randevu alırken Jake'in bana getirdiği kahve ve çöreği bitirmeye ancak zaman bulabildim. Jake beni birkaç kez kontrol etmişti ve onu her gördüğümde yüzünde ve tulumunda daha fazla yağ vardı. Tüm randevuları planladım, telefonlara baktım, bana getirilen siparişleri adamların karaladığı fişlere yerleştirdim ve öğlen vakti dört tamirciye öğle yemeği almak için caddenin karşısına koştum. Minnettarlardı ama çalışırken yemek yiyorlardı. Bu çılgınlığa alışkın olduklarını ve sandviçlerinin yanında biraz yağ yemiş olabileceklerini hissediyordum.

Jake öğle yemeğinden sonra kamyoneti aldı ve birkaç saat geri gelmedi. Parça almaya gittiğini ya da atölyeyle ilgili ayak işlerini yaptığını düşündüm. Kendime, onun ayak işlerini seve seve yapabileceğimi, böylece buna gerek kalmayacağını söylemeyi hatırlattım.

Günün sonunda Reggie yanıma geldi ve neredeyse gitmem için bana bağırdı. Ortasında olduğum dosya yarına kadar bekleyebilirdi. Bekleyebileceğinden emindim ama işimden zevk alıyordum. Bana küçük bir amaç duygusu veriyor ve zihnimi meşgul ediyordu. Uyuşuk kalmamın başka bir yolu gibiydi.

Meşgul eşittir numb

Bunu unutmamalıyım.

Jake'i dükkânın etrafında göremeyince daireye geri döndüm. Duşun aktığını duydum ve beni eve bıraktığını düşündüm. Tezgahın üzerinde duran şey dikkatimi çekti. Bir fotoğraf makinesi, son model bir Canon, yanında üç uzun objektif sıralanmıştı. Onun yanında da yepyeni bir fotoğraf makinesi çantası vardı.

Bunun babasının *eski* kamerası olmasına imkan yoktu.

Jake banyodan çıktı, havluya sarınmıştı ve başka bir şey yoktu. Arkasından buhar çıkıyordu. Mutfakta durduğumu görünce durdu. Karın kasları tam olarak ortaya çıkmıştı, daha önce sadece bazı kısımlarını gördüğüm dövmeler şimdi tam olarak görünüyordu, omzunun etrafında asma gibi güzel çizgilerle dolanıyor ve tam olarak seçemediğim küçük resimleri ve harfleri birbirine bağlıyordu. Onları gözlerimle boynunda bittikleri yere kadar takip ettim. İçimdeki kıpırtı geri geldi.

"Hey, özür dilerim. Henüz evde olduğunu bilmiyordum," dedi Jake.

Home.

Gözlerimi onun çıplak göğsünden ayırdım ve yere odaklandım. "Oh, benim için endişelenme

sadece... kameraya bakıyordu."

"Evet, ben üzerime bir şeyler giyerken şuna bir bak. Buranın o nakışlı evlerden biri olduğunu düşünmeni istemem." Sırıttı. "Tabii bu tür şeylerden hoşlanmıyorsan."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," dedim. Ama bir fikrim vardı. İçimden bir ses, nakışlı evin gerçekte ne olduğunu bilmeyenin o olduğunu söylüyordu.

Bana abartılı bir göz kırptı ve yatak odasında kayboldu, sadece birkaç saniye sonra bir çift siyah ipli eşofman altı ve gri bir eş kazağıyla ortaya çıktı.

"İçinde renk olan bir şeye sahip!" Sahte bir şaşkınlıkla açık ağzımı kapattım. "Gri renk sayılır mı?"

"Sanırım öyle."

"O zaman yarın yakacağım!" diye bağırdı. "İtibarımı zedelemek istemem."

"Hayır, bunu istemezsin," diye kabul ettim. Tezgâha dönüp kamerayı ve ekipmanları işaret ettim. "Bütün bunlar da ne?"

"Sana söylemiştim. Bu babamın eski kamerası. Alabilirsin. Yıllar önce burada bıraktı ve hiç kullanmadı."

"Gerçekten mi?" Ona sordum. "Babanın *eski* kamerası mı?" "Evet, neden?" diye sordu endişeyle.

"Ne demek *neden*?" Kamera çantasını elime aldım ve hala altında duran fiyat etiketini gösterdim.

"Babam etiketi üzerinde bırakmış. Böyle şeyler yapar." Buzdolabından bir şişe aldı ve kapağını çevirerek açtı. "Bira mı?"

"Evet, ama konuyu değiştirme." Bir bira daha aldı, açtı ve bana uzattı. "Baban da öğleden sonra saat ikide Herman's Electronics'e gidip yepyeni bir Canon, bir fotoğraf makinesi çantası, aksesuarlar ve iki kontörlü telefon için iki bin dört yüz dolar harcadı mı?"

"Kahretsin," dedi. Yakalandığını biliyordu ama yüz ifadesinden umurunda olmadığı anlaşılıyordu. Kulaktan kulağa gülümsüyordu.

"Evet, kahretsin! Fişi kutuda unutmuşsun." Küçük beyaz kâğıdı ona doğru kaldırdım ve havada salladım. "Bunu bana almak zorunda değildin, Jake. Bu çok fazla. Bunu kabul edemem."

"Evet, kazanabilirsin. İyi para kazanıyorum. Bisikletim dışında hiç pahalı bir şey almadım. Bunu senin için almak istedim ve geri götürmeyeceğim." Gökyüzünün mavi olduğunu da söyleyebilirdi, o kadar gerçekçiydi.

"Evet, öylesin!" Karşı çıktım. Daha önce hiç bu kadar değerli bir şeye sahip olmamıştım ve olmayı da planlamamıştım. Tecrübelerime göre, güzel şeylere sahip olan insanların başına kötü şeyler gelirdi. Ayrıca, Jake benim için zaten çok şey yapmıştı ve ona borcumu ödememin hiçbir yolu yoktu.

"Hayır. Ben şöyle görüyorum." Dirseklerini tezgâha dayadı ve birasının üzerindeki etiketle oynadı. "Ya kamerayı kabul eder ve 'yeni güzel kameram için teşekkür ederim Jake' dersin ya da..." Birasından bir yudum aldı, mavi gözlerinden eğlence geçiyordu. "...Onu Matlacha Geçidi'nden aşağı atacağım." Bir yudum daha aldı. "Karar senin, Bee."

"Yapamazsın!" Bağırdım. İçimden bir ses blöf yapmadığını söylüyordu ve bu kadar pahalı bir ekipmanla bu riski göze alamazdım.

"Evet, yapardım. Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin." Kamera ekipmanlarını yüksek yerlerden atma isteğinden daha fazlasından bahsettiğine dair bir his vardı içimde.

"Peki, tamam. Ama *ben* şöyle görüyorum." Tezgâha yaslandım ve onun duruşunu taklit ettim. "Yepyeni süslü kamerayı kullanacağım ve... buna bayılacağım."

"Şimdi konuşuyoruz. Dava kapanmıştır."

"Hayır, hayır, hayır, o kadar çabuk değil. Onu kullanacağım ve seveceğim, ancak bunun için size geri ödeme yapacağım.

Her kuruşunu. Yeterince para biriktirir biriktirmez." "Siktir et, hayır," dedi. "Parayı yakacağım."

"Onunla ne yaptığın umurumda değil. Sana hala para ödüyorum." "O zaman sana başka bir şey almak için kullanırım." "O zaman ben de sana onun için ödeme yaparım" dedim.

"Sen imkânsızsın, bunu biliyor musun?" Jake sordu.

"Evet, bunu biliyorum." Gülümsedim. "Şimdi bana biraz yemek yap. Açlıktan ölüyorum." "Sanırım önce halletmemiz gereken bazı işler var?" "Ne işi?"

O da gülümsedi. "Önce sırlar, sonra yemek."

"Oh evet... sırlar." Onun yanında daha cesur olmaya başlamıştım ve bu hoşuma gidiyordu. "Git!" "Neden sana dokunulmasından hoşlanmıyorsun?"

"Pas," diye cevap verdim. "Neden bugün iki tane kullan-at cep telefonu aldın?"

"Pas," diye cevap verdi. "Göbek adın ne?"

"Marie." Onun Francis olduğunu zaten biliyordum. Bayan Thornton'un bana gösterdiği kağıtlarda görmüştüm. Bu yüzden sormaya zahmet etmedim. "Neden silah taşıyorsun?"

"Bu sorunun cevabını daha önce vermiştim. Çünkü dışarıda bazı tehlikeli insanlar var." "Evet. Ama onlardan biri olup olmadığınızı hiç söylemediniz."

"Ya öyleyse?" diye sordu. Tamamen ciddi olduğunu hissetmiştim. "Fark eder mi?"

Fark eder miydi?

Emin değildim. "Bunu düşünmem gerekecek."

Jake buzdolabından bir bira daha aldı. "Artık yemek yiyebiliriz! Ne olsun, biftek mi makarna mı?" "Biftek," dedim. "Bu sorunun cevabı her zaman biftektir."

"İyi cevap. İştahlı kızları severim." Akşam yemeği için hazırlık yapmaya başladı ama sözleri zihnimde ağır ağır asılı kaldı. *İştahlı bir kıızı seviyorum.* Beni kim olarak görüyordu? Baktığı bir kız mı, yoksa yardım ettiği bir arkadaş mı?

Onun için daha fazlası olabilir miyim?

Tabii ki *daha fazla biri* olamadım. Bırakın böyle bir ilişki içinde olmayı, bu tür bir ilişkiyi bile zar zor düşünebiliyordum. Ayrıca, Jake kızların dokunulma şansı elde etmek için kendilerini kaptırdıkları türden bir adamdı.

Neden sadece bundan kaçabilecek birini istesin ki?

Jake hayatımda gördüğüm en güzel bifteği ve kuşkonmaz kavurmasını pişirip tabağa koyarken, oynadığımız sır oyununu düşündüm.

Her ne kadar birbirimiz hakkında bilgi edinmemiz amaçlansa da, sanki gerçekten yaptığı tek şey hangi sırları saklamaya niyetli olduğumuzu ortaya çıkarmaktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

GÜRÜLTÜLÜ BİR SES BENİ UYANDIRDI. Komodinin üzerindeki küçük mavi dijital saat sabahın ikisini on dört gösteriyordu.

Neydi o?

Karanlığın içinden görmeye çalışırken gözlerim zorlandı. Biri kapının mutfak tarafından çevirirken kapı tokmağı yavaşça gıcırdadı. Yorganı çeneme kadar çektim. Orada kimin olduğunu sormak istedim ama ağzımı açtığımda kelimeler boğazımda düğümlendi. Tüm bu durumla ilgili çok tanıdık bir şey vardı. Beni olduğum yerde durdurdu. Dışarıdaki her kimse kilitli olduğunu fark ettiğinde kapı kolu şiddetle sallanmaya başladı. Bu durumdan pek memnun değillerdi.

Lütfen Jake ol. Lütfen Jake ol.

Donup kaldım. Yatak odasının kapısı hızla açıldığında ve menteşelerden tahta parçaları fırladığında kendimi bir film izliyormuş gibi hissettim. Gölgelemin arasında bir adamın karanlık hatları belirdi.

"İşte buradasın, seni küçük pislik!" Derin sesi bulanıktı ve acıyla doluydu. "Buraya geri dönüp benden saklanabileceğini mi sanıyorsun? Nerede olduğunu bilmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Adam öne atılıp kocaman elini koluma dolamadan hemen önce burnuma viski kokusu çarptı ve parmaklarımdaki dolaşımı kesecek kadar sıkı. Dokunuşunun hissiyle tüm kolum yandı, sanki üzerime benzin döküp ateşe vermiş gibiydi. Uzaklaşmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Güçlü kavrayışı beni hareketsiz tuttu. Çılgılık atmaya çalıştım ama nefesimi tutamadım. O kadar karanlıktı ki yüzüme doğru uçan yumruğunu bile göremedim. Sağ yanağımda paramparça edici bir acı dalgalandı, çene kemiğim darbeden dolayı titredi.

Dayak ne kadar çabuk başladıysa o kadar çabuk bitti. Adam sanki geriye doğru çekilen bir ipe bağlıymış gibi üzerimden uçtu. Dolaba çarptı ve iki kapıyı da menteşelerinden söktü. Adam içeri düştüğünde kapılar ikiye ayrıldı, giysiler ve askılar birbirine karıştı.

Pencereden giren ay ışığı, dolaptaki adamın başında dikilen Jake'in yüzündeki saf öfkeyi ortaya çıkarıyordu. Her zaman mavi olan gözleri gecenin karanlığı kadar koyuydu. Üzerinde sadece siyah, büzgülü bir eşofman altı vardı. Göğsü ve ayakları çıplaktı.

Dolabın içine çökmüş adamın yanına diz çöktü, elini boynunun arkasına koydu ve onu bana doğru bakmaya zorladı. "Ona bak, yaşlı adam!" Jake emretti. Çarşafı göğsümün etrafında tuttum, bir elimle yanağıma kavradım. Hızla atan nabzımla birlikte zonkluyordu. "Bu bana benziyor mu Frank? Sarhoş olup dövebileceğin birine benziyor mu, seni aptal ihtiyar?"

Yaşlı adamın yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Gözlerini kapatıp başını sallarken omuzları çöktü. "Düşündüm ki..." diye fısıldadı. "Çok özür dilerim." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı.

"Onu dövdüğün için mi üzgünsün, yoksa ben olmadığım için mi? Çünkü her iki durumda da özrün hiçbir şeyi düzeltmiyor. Sen ne boktan bir adamsın, gecenin bir yarısı kışını kaldırıp buraya geliyorsun. Bunun neresi sana iyi bir fikir gibi geldi, seni aptal herif? Onu öldürebilirdin!" Jake eşofmanının arkasından tabancasını çıkardı ve namluyu yaşlı adamın şakağına dayadı. Yaklaşıp eğildi ve yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. "Buradayım çünkü annemin hayatı boyunca uğruna çalıştığı her şeyi mahvettin."

Anne?

"Onun sevdiği ev, senin zamanını çürüyerek geçirdiğin ev, vergi tahsildarının eline geçmesin ve Reggie ile Bo işsizlik kuyruğuna düşmesin diye buradayım. Çünkü viski içmek ve kendi içinde debelenmek dışında hiçbir şey umurunda değil gibi görünüyor.

Kahretsin." Silahın

horozunu kaldırdı.

Nefesim kesildi.

Bu adam Jake'in babasıydı.

Jake dişlerini sıkarak devam ederken yaşlı adam gözlerini kapattı. "Ben şehirdeyken buraya bir daha asla gelmeyeceksin ve Abby'ye elini bile sürersen o lanet kafanı uçururum." Son sözleri söylerken silahı yaşlı adamın şakağına dayadı ve kafasını dolabın duvarına doğru itti. "Seni şimdi öldürmediğim için şanslısın, seni zavallı piç kurusu."

"Öldür beni o zaman!" Yaşlı adam ağladı. "Öldür beni, evlat!" Yüzü kızardı, tükürük telleri alt ve üst dişlerini birbirine bağladı.

Jake yaşlı adamı gömleğinin arkasından tutup kaldırdı. "Bugün olmaz, ihtiyar," dedi. Sonra da onu tökezleyerek koridora doğru itti ve odadan dışarı çıkardı. Ön kapı gıcırtyla açıldı, sonra da çarparak kapandı.

Bir kez daha, sadece sessizlik vardı.

Bazı insanlar diğerlerini o anın sıcaklığıyla ya da bir tartışmaya tepki olarak tehdit eder. Okulda yumruk yumruğa kavga eden çocukların dersten sonra otoparkta yumruklaşırken birbirlerini öldürmekle tehdit ettiklerini duydum. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama Jake'in babasına yönelik tehditlerinde farklı bir şey vardı ve bu, kafasına doğrultulmuş bariz bir silahtan daha fazlasıydı. Bu, bir anın heyecanına kapılmış birinin rastgele öfkesine ya da sözlerini yerine getirmeye niyeti olmayan birinin boş laflarına benzemiyordu. Jake'in sözleri, yaşlı adam uzak durmazsa neler olacağına dair sağlam açıklamalardı. Tehdit falan değildi.

Onlar sözlerdi.

Ondan sonra uyumak imkânsızdı. Sadece zihnim yarışmakla kalmıyor, aynı zamanda her yan döndüğümde yanağım acıyla patlıyordu. Yastık betonla da doldurulmuş olabilirdi.

Sessizlik Jake'in tekrar daireye girmesiyle bozuldu. Ön kapı gıcırdadı. Anahtarlar sehpanın üzerine düştü. Sessiz olmaya çalıştığı belliydi ama pencerenin dışındaki cırcır böceğinin sesi bile trombonla şarkı çalıyormuş gibi geliyordu.

Jake odaya girdi. Bana bakar bakmaz küfretti. "Kahretsin." Arkasını dönüp koridorda gözden kayboldu ve ben onun mutfakta bir şeyler karıştırdığını duydum. İhtiyacı olan şeyi ararken çekmeceler çarparak kapanıyor, içindekiler yuvarlanıyor ve tıkırdıyordu. Sonra elinde buz dolu plastik bir sandviç poşetiyle tekrar ortaya çıktı. Yanıma oturdu ve buz torbasını yanağıma yerleştirmek için uzandı. Temas edemedi elinden aldım.

"Anladım," diye onu temin ettim. "Teşekkürler." Buz torbasını yüzüme yerleştirdim ve soğuğun acısıyla irkildim.

"Bee, çok özür dilerim. Bırakın gecenin bir yarısını, buraya geleceğini bile düşünmemiştim. Neredeyse bir yıldır onu kimse görmedi. Burada olduğumu nereden bildiğini bile bilmiyorum." Daha yakına eğildi. "Sen iyi misin?" Sesinde acı ve endişe vardı.

"Ben iyiyim," dedim. Ve iyiydim de. Tamamen iyiydim, çünkü uyuşmuştum. Uyuşmuş insanlar iyi olmaktan başka bir şey olamazlar.

"Hepsi benim hatam," dedi bana. "Uyuyamadım ve sigara içmek için verandaya çıktım. İçeri girdiğini bile duymadım."

"O Şimdi nerede?" Ben sordum.

"Onu kamyonetinin kasasına attım ve eve götürdüm. Oraya vardığımızda baygındı, ben de onu  n bahçeye indirdim. Onu kanala atmadığım için Şanslıydı. Y r yerek geri döndüm."

"Babanla bu yüzden mi anlaŐamıyorsunuz? İçiyor ve seni dövüyor mu?" "Diğer Şeylerin yanı sıra."

"Ne gibi?"

Derin bir nefes aldı. "Kasabadan ayrılmaya karar verdiğim gece beni öldürmeye çalıştı. Bana ölmesi gerekenin kardeşim yerine ben olduğumu ve sadece bir yanlıŐı düzelttiğini söyledi. Çok sarhoŐtu ama söylediklerinde ciddiye. Bana bir balta salladı ve ıskalayınca onu baltayla öldürmeye çok yaklaştım. Sonra oradan ayrıldım ve o zamandan beri onu görmedim. Ta ki bu geceye kadar." Uzanıp yanağıma dokundu. Yanağım ŐiŐmeye başlamıştı. İrkildim ve ondan uzaklaştım. Kaşlarını çattı ve elini geri çekti. "Bee, nasıl oluyor da sana dokunamıyorum?"

"       yapamazsın." Gerçek buydu. Benim gerçeğim. Yapamazdı,        ona izin vermezdim.

"İyi misin?" diye sordu, gözlerinde endişe vardı. "Ben iyiyim."

"Böyle olmak zorunda değılsin! Şu anda iyi olmana imkân yok!" Jake elini keçi sakalının üzerinde gezdirdi. "Biri gecenin bir yarısı buraya girip sana saldırıyor ve sen iyi misin?        sana söyleyeyim, ben iyi değılim!"

"Sakin olun! Ben iyiyim, gerçekten. Söz veriyorum."

"Tamam, iyiden de kötü. Tanrı aŐkına, çıglık atmanı, bağırmmanı, ağılamanı ve beni su lammanı tercih ederim!" Birden sessizleŐti. "Ben sadece... Ben sadece sana sarılmak ve seni rahatlatmak istiyorum." Bana doğıru bir hamle yaptı ama bu kez irkilmekten kaçındım.

Bana dokunmadığı sürece, beni kıramazdı.

"Bunları benden neden istiyorsun? Bu hiçbir Şeyi değıŐtirmez. Ben iyiyim        iyi olmayı Őe tim."

Hayatım boyunca bunu söyledim. Tek bildiğim buydu.

"Hayır!" Jake bağırdı. Yataktan fırladı ve odada volta atmaya başladı. "Hayır, *iyi olmayı Őe tiğin* için iyi değılsin -sadece durumdan kaçmayı *Őe tiğin* için iyi olduğunu *düşünüyorsun*. Duyguların konusunda dürüst değılsin ve bu hiç *de iyi* değıl!"

Bana doğıru uzandı ve ben de sanki rahatlatmak yerine bıçak kullanıyormuŐ gibi yatağın diğer tarafına kaçtım.

"Hayır," diye bağırdım. Kalbim hızla çarpıyordu. Yanmayı hissetmek istemiyordum. İçinden çıkıp çıkamayacağımı bilmediğim bir yere çekilmek istemiyordum.

Hissetmek istemedim.

"Bırak sana sarılayım, Bee."

"Hayır. Siktir git. Beni rahat bırak!"

"Neden sana dokunmamı istemiyorsun?" diye tekrar sordu, bu kez daha yüksek sesle, sesi öfkeyle doluydu.

"Neden bana dokunmak *istiyorsun*? Ben bir hi im. Ben hiç kimseyim." Sesim titriyordu. Çocukluğumdan beri ilk gerçek gözyaşlarımın eŐiğindeydim ve onların gelmesine izin vermemeye kararlıydim.

"Neden sana dokunmak isteyeyim ki? Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Sana yardım etmek istiyorum. Sana sarılmak istiyorum. Senin için her Şeyi yoluna koymak istiyorum. Sana

dokunmak istiyorum çünkü sen hayatımda gördüğüm en güzel insansın ve bir daha asla elini tutamayacağımı ya da seni öpemeyeceğimi hayal bile edemiyorum." Her şeyin bu kadar olduğunu düşünmüştüm, ama sonra ekledi, "Ve evet, seni *becermek* de istiyorum, hiç yapmadığım gibi.

hayatım boyunca hiçbir şey istemedim." Neden beni istesin ki?

Gözlerinin ardında samimiyet oynuyordu, bir saat kadar önce babasına karşı büyük bir nefret besleyen aynı gözler. "Sen *hiçbir şey* değilsin. Bunu bir daha sakın söyleme, çünkü sen *her şey*sin." Tekrar söyledi, bu sefer sessizce, "Sen *her şey*sin Bee."

Aynı anda hem duymak istediğim hem de istemediğim tek şeydi. Birbirimizi tanıımıyorduk bile. Gerçek bir ilişkimiz olamazdı. Ona asla ihtiyacı olan ya da istediği şeyi veremezdim ve benim için işleri yoluna koymasının hiçbir yolu yoktu. Neyi düzeltmeye çalışacağını bile bilmiyordu.

Kim olduğunu sanıyordu ki?

"Nasıl?" Onu tersledim. "Benim için her şeyi nasıl yoluna koyacaksın? Ha? Zamanda geriye gidip ailemin bana mahallenin köpeğinden daha değerliymişim gibi davranmasını mı sağlayacaksın? Beni evde tutup işkence etmek yerine okula götürmelerini mi söyleyeceksin? Bana kitap okuyacak ve yemek yapmayı öğretecek misin? Onlar lanet olası oturma odasının ortasında sikiş partisi yaparken yatak odamın kapısını kapatacak mısın? Yapacağın şey bu mu Jake?"

Sessiz kaldı.

"Bir sarılmanın beni iyileştireceğini mi sanıyorsun? Bana yardım edemezsin. Kimse bana yardım edemez! Ben kendime yardım ederim. Ben iyiyim, çünkü iyi olmak istiyorum! Bana dokunulmasını istemiyorum, çünkü bununla birlikte gelen tüm saçmalıkları istemiyorum." Bir sonraki kısım ben tekrar düşünmeden ağzımdan döküldü. "Yanıyor, tamam mı? Duymak istediğin bu mu? Kemiklerime kadar yanıyor ve dokunulmak beni fiziksel olarak acıtıyor!"

İtirafıma verdiği tepkiyi görmek zorunda kalmamak için yataktan yere uzandım.

"Beni sevmelerini sağlayacak mısın, Jake?" Dizlerimi göğsüme doğru çektim. "Bana yardım etmek istediğini söylüyorsun ama benden bu kadar çok şey saklarken bunu nasıl yapabilirsin? Bu 'işinin' neden böyle bir sır olduğunu bile söylemiyorsun."

"Ne yaptığımı bilmek mi istiyorsun? Gerçekten bilmek istiyor musun? Çünkü sana bir kez söyledim mi, artık geri alamam." Jake yatağın etrafında döndü ve önümde yere çömeldi. "Senin o mükemmel yüzüne bakıp beni ilk kez bir canavar olarak görmenden çok korkuyorum. Sana söylemedim çünkü bana öyle baktığını düşünmeye dayanamıyorum. Yaptığım şey için beni yargılamayı istemiyorum... yaptığım şey için."

Sonra uzandı ve bir tutam saçı gözlerimden çekmeye çalıştı.

Başımı geri çektim. "*Sakın bana dokunma!*"

Ayağa fırladım ve kapıya doğru koştum ama Jake'in devasa gövdesi önümü kesti. Beni omuzlarımdan tutup kendine çekti, kollarını sırtıma doladı ve parmaklarını birbirine kenetledi. Kollarım iki yanıma sabitlenmişti. Şişmiş yanağım onun sert göğsüne bastırılmıştı. Ona diz çökmeye çalıştım. Tekmeledim ve mücadele ettim. Hatta beni bırakması için onu zorlama umuduyla göğsünü ısırdım. Dokunuşunun sıcaklığı, güneşin yüzeyine karşı yatıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Bırak beni," diye bağırdım, "yanıyor. *Yakıyor* amına *koyayım!*" Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu.

Gelmelerine izin veremezdim çünkü bir kez geldiklerinde onları durdurup durduramayacağımı bilmiyordum.

"Hayır, yanmıyor. Yanmıyor. Burada sadece sen ve ben varız. Gerçekten acımıyor, söz veriyorum. Hepsi kafanın içinde, bebeğim." Başımın üstünü öptü, ama bir kibrit yakıp kafa derime tutmuş da olabilirdi.

"*Bırakın beni!*" Feryat ettim.

Yoğun ateş gibi acı ayaklarıma kadar yayıldı ve işkence yüzünden artık ayakta duramaz hale geldim. Benim

Ama Jake beni sıkıca tutarak yere düşmemi engelledi. Elimde kalan her şeyle onun pençesinde çırpınmaya ve mücadele etmeye devam ettim. Uzun zamandır içimde tuttuğum hıçkırıklar içimin derinliklerinden patladı. Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akarak üst ve alt dudağımı ayıran çizgide birikti. Her nefes alışımda tuzun tadını alıyordum. Jake ıııııııııııı duymazdan geldi ve beni daha sıkı kavradı.

"Ben insanları öldürürüm, Bee," diye fısıldadı. Bir an için bunu gerçekten söyleyip söylemediğini ya da benim hayal gücümün ürünü olup olmadığını merak ettim.

Kavga sadece kafamda kalana ve vücudum pes edip ona karşı gevşeyene kadar onunla dövüşmeye devam ettim. Jake bacaklarını şifonyerin çekmecelerine dayayana kadar bizi geri çekti. Yere doğru kaydı ve başım göğsüne düşerken beni kucağına çekti.

"İnsanları para için öldürüyorum, çoğunlukla kötü insanları. Ama kötü insanlar için de çalışıyorum - mafya tipleri, büyük şirketler." Sessiz ve gerçekçiydi. "Dürüst olmak gerekirse, hedeflerimi öldürmeden önce ahlaki pusulalarının hangi yönü gösterdiğini kontrol etmiyorum. Herhangi biri olabilirler."

Hissetmek istemediğim çok fazla duygu vardı, hepsi aynı anda bana saldırıyordu. Hangi duygunun hangisi olduğunu bilmiyordum. Vücudumdaki yanma azalmaya başlamıştı ama hıçkırıklarım o kadar şiddetliydi ki dizginleyecek gücü kendimde bulamıyordum. Çok daha fazlasını bilmek istiyordum. Ona milyonlarca soru sormak istiyordum ama içimde kelimeleri oluşturacak kadar sakin bir yer bulamıyordum.

"Bundan zevk alıyorum," diye devam etti. "Kulağı hastalıklı geldiğini biliyorum ama hastalıklı bir orospu çocuğı olmaktan daha kötü ne var biliyor musun?" Cevap vermeye bile çalışmadım. Derim ve kemiklerim onun bedeninde erimişti ve ben onun kucağına yığılmış dilsiz bir et yığınıydım. "Senin hasta bir orospu çocuğı olduğunu bilmek." Saçlarıma usulca güldü, beni kavrayışını gevşetti ve parmak uçlarıyla sırtımda akılsızca daireler çizmeye başladı. "İçimde hissettiklerimin her zaman doğru olmadığını biliyorum. Ama doğru ya da yanlış, bunu değiştiremem. Bunun için özür de dilemeyeceğim. Olmadığım biri gibi davranmayı reddediyorum. Sıradan insanların doğru ya da iyi olarak gördüğü şeyler olmasa bile, olduğum her şeyi, beni ben yapan her şeyi hissetmeme izin veriyorum. Kendimi olduğum gibi kabul ederek beni aşağı çekmelerine izin vermek yerine bu duygulardan beslenmeyi öğrendim."

Jake'in itirafı sırasında içimde bir şeyler değişmeye başladı. Nan'in yaptığı gibi beni zorla kucaklamış, duygusal ve fiziksel olarak boyun eğmemi sağlamıştı. Bunu beni incitmek için yapmadığını biliyordum. Bunu beni uyandırmak, isteğim dışında olsa da hissetmemi sağlamak için yapmıştı. Öfke, hiddet, üzüntü, umutsuzluk -yıllardır işlemediğim pek çok duygu, eğer hiç işlemediysem, içimde bir anda bir araya geldi, hepsi içimde aynı alanı işgal etti. Jake'in itirafından sonra, sanki tüm bu duygular bedenimde ve hayatımda kendilerine uygun yerleri aramak üzere hareket etmeye başladılar. Varlıklarını hâlâ hissedebiliyordum ama artık beni yüzeyin altına çekmeye çalışmıyorlardı.

Artık onlar tarafından boğulduğumu hissetmiyordum.

Jake yorgunluğumuz geçene kadar benimle sessizce konuştu. Göz kapaklarının ağırlaştığını gördüğümde ayağı kalktı ve beni yatağı kaldırıarak yorganın altına koydu. Tam ayrılıp kanepedeki her zamanki yerine gideceğini düşündüğümde, hala giyinik bir şekilde arkamdaki yorganın altına girerek beni şaşırttı. Beni göğsüne doğru çekti ve kollarını bana doladı. "Sana bu şekilde söylemek istemedim, Bee. Aklında başka bir yol vardı. Yemin ederim ki bunu kolaylaştırmaya çalışacaktım. Belli ki işler o şekilde yürümedi." Jake içini çekti. "Zaten çok şey biliyorsun ama bilmen gereken daha çok şey var." Beni kendine çekti ve dudaklarını alnıma bastırdı. Yanık gitmişti ve hayatımda

ilk kez bir öpücüğün nasıl bir şey olduğunu hissettim: yeni soğumuş tenime karşı ılık bir yumuşaklık. "Yarın seni götürmek istediğim bir yer var. Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Fısıldadı.

Uykuya teslim olmadan önce bana söylediği son şey buydu. O uykuya daldıktan kısa bir süre sonra ben de kendi yorgunluğuma teslim oldum.

O gece bir katilin kollarında uykuya daldım.

Hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

JAKE'IN BİSİKLETİNE ONA DOKUNMADAN BİNMEK HAYATIN EN BÜYÜK HEYECANIYSA, kollarım deri ceketinin altında ona sarılmış halde bisikletine binmek de olağanüstü bir şeydi.

Günün parlak ışığı yerini puslu bir alacakaranlığa bıraktı. Jake bisikletiyle bilmediği arka yollarda ilerlerken bir zamanlar keyifli olan esinti buz gibi oldu. Yollar engebeliydi ve çoğu zaman asfaltsızdı. Görünüşte hiçbir yere gitmeden ilerlerken yolumuzu gösterecek bir dur işareti ya da sokak lambası yoktu.

Döndüğümüz son yol, bir yoldan çok bir patıkaydı, sadece toprak ve yabani otlar vardı, ancak bir arabanın geçebileceği genişlikteydi. Her iki tarafı da palmettolar ve yabani otlarla kaplıydı. Bazı dallar o kadar uzundu ki sanki diğer taraftaki yeşilliklerle birleşmek için uzanıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Jake sessizdi ama kararlıydı. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun gerçekten bir önemi yoktu. Tek bildiğim bana göstereceği bir şey olduğuydu ve eğer bu dünyanın sonunda bir yerdeyse, memnuniyetle onu takip ederdim.

Jake bisikleti durdurdu ve ayağıyla ayaklıklara vurdu. "Buradan sonra yürümek zorundayız," dedi. "Zemin bisiklet için çok yumuşak."

Yan yana yürüyecek yer kalmayıncaya kadar daralmaya devam eden patıkada yaklaşık on dakika boyunca sessizce el ele yürüdük. Jake onu geçmeme izin verdi ve elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni ileriye doğru yönlendirdi.

Portakal çiçeklerini görmeden önce kokusunu almıştım. Daire şeklinde dizilmiş mis kokulu narenciye ağaçlarının çevrelediği küçük bir açıklığa ulaştık. Mor çiçekler aşağıdaki zemini kaplamıştı. Yaklaşan gün batımının ışınları dalların arasından geçerek açıklığı aydınlatıyordu. Tek ses, yaprakları hışırdatan ve havaya tatlı bir koku yayan esintiydi.

"Burası çok güzel." Ağaçların tepelerinin nasıl küçük bir gölgelik oluşturduğuna hayranlıkla bakarak söyledim. Jake'e döndüğümde yanımda değildi. Açıklığın diğer ucunda, en büyük ağacın dibinde diz çökmüştü. Yavaşça ona yaklaştım ve elimi omzuna koydum. Dönmeden elimi tuttu ve sıktı. "Bu ağaçlar neden daire şeklinde?" Gerçek bir portakal bahçesi şeklinde olmamaları biraz doğal görünmüyordu.

Konuşmaya başladığında sesi gerginleşti. "Sanırım yerlilerden biri portakal yetiştirip satmak istemiş ve muhtemelen ağaçları dikecek arazisi olmadığı için buraya gelip kimsenin bulamayacağını düşündüğü bir yere dikmiş olabilir. Ben de başka bir neden düşünemiyorum. Mason'la burada dört tekerlekli bisiklet sürerken rastlamıştım onlara." Jake yüzünü bana döndü. "Onun için güzel bir yer seçmek istedim."

"Kim?"

Elleri ceplerinde olan Jake dizlerinin üzerine çöktü ve beni önünde aynı pozisyona çekti. Yüzümü ellerinin arasına aldı, alnını alnıma değdirdi ve derin bir nefes aldı. "Şu anda benim hakkımda ne düşünüyorsun bilmiyorum ama dün sana söylediklerimden sonra artık bana bakmak bile istemeyebileceğini biliyorum. Olduğum şey için benden nefret etmeye karar verirsen seni suçlamam. Sadece hepsini duymana ihtiyacım var ve her şeyi öğrendikten sonra olabildiğince hızlı ve uzaklara kaçmak istersen, o zaman bununla başa çıkmam gerekecek."

"Ben buradayım." Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Ben buradayım." Ona ne söylemeye çalıştığımı bilmiyordum. Bunun dinlemek için orada olduğum anlamına mı geldiğini yoksa bana söyleyeceklerinin önemli olmadığı anlamına mı geldiğini bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse,

önemli olup olmadığını da bilmiyordum.

Gözlerimin içine baktı, sonra hikâyesine başladı. "Burası ilk cesedimi gömdüğüm yer."

Az önce söylediklerine tepki vermemi beklerken dikkatle beni izledi. Ben de bir şey söylemeden önce şokun geçmesini bekliyordum. Her yerden sorular fişkırıyordu.

Burada, Coral Pines'da birini mi

öldürdü? Kim olabilir?

Benim için fark eder mi?

Ne yaptığını zaten biliyordum. Detaylar bir fark yaratır mıydı? "İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin." Ona söylemediğim şey, ne yaptığını anlamamın beni korkuttuğuydu. Düzenli olarak insan öldürdüğünü itiraf eden birini hayatıma kabul etmeye bu kadar istekli olmamın nesi yanlıştı?

"Evet, istiyorum." Jake ağacın altına oturdu ve beni küçük bir çocukmuşum gibi kollarının arasına aldı. "Her şeyi bilmen gerek, Bee." Çenesini başıma yasladı. "Ben on beş, Sabrina on altı yaşındaydı. Birbirimize aşık değildik. Çıkmıyorduk bile. Sadece bazen partilerden sonra takılıyorduk. Kızlara kafayı takmış aptal bir çocuktum. O zamanlar takıldığım tek kız o bile değildi."

Derin bir nefes aldı ve gökyüzüne baktı. Güneş henüz tam olarak batmamış olsa da ay ağaçların arasından görünmeye başlamıştı. Gökyüzünü paylaşıyorlardı.

"Hamile kaldı ve bana benim çocuğum olduğunu söyledi. Ona inandım çünkü ben onun ilk çocuğuydum ve onu hayatım boyunca tanımıştım. O bir yalancı değildi. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Biz sadece çocuktuk. Onu saklamak istediğini söyledi. Ona bunun hayatını mahvedeceğini söyleyip duruyordum ama aptal bir hıyar olduğum için *benim hayatımı* mahvetmesinden daha çok endişeleniyordum. Sabrina sonunda kararını verdi ve bana ondan kurtulmayacağını söyledi. Paniğe kapıldım. Daha iyi bildiğim halde, ona muhtemelen zaten benim olmadığını ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim."

"Ondan sonra aylarca onunla konuşmadım. Onu okulda gördüm, karnını saklamak için bol sweatshirtler giyyordu. Bunu babasından sakladığına eminim çünkü bilseydi kapıma dayanır ve kafama vururdu. Ona karşı tam bir pisliktim ve hayatımın her günü bundan pişmanlık duyuyorum."

Sessizce saçlarıma sarılıp ağlarken gözyaşlarının başımın üstünde biriktiğini hissedebiliyordum.

"Bir gece Sabrina penceremi çaldı. Çıldırarak üzereydi. Bebek geliyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Sadece yedi aylıktı. Ona ambulans çağıracağımı ve hastaneye gitmesi gerektiğini söyledim. Reddetti. Kimsenin bilmesini istemiyordu. Ne olursa olsun onu hastaneye götürmeyeceğime dair bana söz verdirdi. Yüzü zaten çok solgundu ve tek istediği benim yardımımıydı. Ben de ona yardım ettim."

"Babamın kulübesine gittik ve bir battaniye serdim. Saatlerce çılglık attı ve feryat etti. Tüm yol boyunca elini tuttum. O sırada hava neredeyse aydınlanmıştı ve hala bebek yoktu. Ona işimin bittiğini söyledim. Onu hastaneye götürecektim. Bana bağırdı, onu bu işe bulaştırdığım ve onca ay boyunca bir pislik gibi davrandığım için en azından ne istediğini dinlememi söyledi."

Jake koluyla gözünü sildi.

"Ben de dediğini yaptım ve olduğum yerde kaldım." Şimdi hem sözleri hem de vücudu titriyordu. "Sonunda bebek doğduğunda bir kızdı. Çok küçüktü ve neredeyse derisinin içini görebiliyordum. Çok sessizdi... çok hareketsizdi. Muhtemelen doğmadan çok önce ölmüş olduğunu biliyordum. Sanırım Sabrina'nın vücudu sonunda pes etti."

"Bebeği yağlı bir havluya sardım ve ona uzattım. Sabrina çok solgundu ve her yerde kan vardı. Panikledim. Ona hemen yardıma ihtiyacı olduğunu söyledim ama ayağa kalktığımda beni gömleğimden yakaladı. 'Jake, öldüğümde beni bulmalarına izin verme' dedi. Bilmelerini istemiyorum. Sonra gözleri yuvalarından fırladı ve bebeğin bedeni tuttuğu yerden yere düştü. I

Yalnızdım, on beş yaşındaydım ve inanılmaz derecede aptaldım. Ona mümkün olan her şekilde yanlış yapmıştım. Onu kullandım, görmezden geldim ve bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu yalnız başına acı çekmeye terk ettim. Onun için yapabileceğim en az şey isteklerini yerine getirmektir."

"Sabrina'yı buraya mı gömdünüz?"

Başını salladı. "Ve bebek. Burayı seveceklerini düşündüm. Onları bir bataklığa atmak ya da ağırlaştırıp Körfez'e bırakmak istemedim, gerçi ikisini de yapmayı düşündüm."

"Sabrina dövmesindeki *S* mi?" Ben sordum.

"Evet, öyle." Jake bana daha sıkı sarıldı ve başımı öptü.

"*L* kim o zaman?" Parmaklarımla ön kolundaki iç içe geçmiş harflerin izini sürdüm.

"Sabrina'nın annesi birkaç yıl önce bir çeşit kanserden ölmüştü. Adı Laurelyn'di. Doğum sırasında Sabrina bana bebeğin kız olması halinde adının bu olacağını söyledi."

"Vay be." Tek yapabildiğim buydu. *SL* dövmesinin gizemi çözülmüştü ve arkasındaki gerçek hayal edebileceğimden çok daha üzücüydü.

"Yardım çağırmalıydım ve bunu yapmadığım için her gün pişmanlık duyuyorum," diye itiraf etti. Genelde güçlü olan sesi zayıf ve yumuşaktı.

"Onun istediği buydu Jake," dedim. "Gençtin. Elinden geleni yaptın." "Hayır, daha fazlasını yapabilirdim. Çok daha fazlasını yapabilirdim."

"Bence yaptığın şey cesurcadı. Herkes bir ambulans çağırıp onu hastaneye götürebilirdi. Sizden istediği şey beklenen bir şey değildi. Ama onun istediği buydu. Bence bunu yerine getirmek senin için çok daha fazla güç gerektirdi."

"Güç hakkında bir şey bilmiyorum. Çok korkmuştum." "İnsanlar ona ne olduğunu düşünüyor?" Ben sordum.

"Kaçtığını düşünüyorlar. Babasının çok katı bir dindar olduğu biliniyordu ve sürekli morarmasından onu düzenli olarak dövdüğünden şüpheleniyordum ama o zamanlar bu konuda bir şey yapamayacak kadar korkaktım. Sabrina'nın erkek kardeşi on beş yaşındayken kaçmıştı, bu yüzden babası ya onu bulmaya gittiğini ya da onun izinden gittiğini varsayıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu gerçekten çok aradığını sanmıyorum."

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum." "Neden böyle söylüyorsun?" Jake sordu.

"Büyükannem öldükten hemen sonra ortadan kaybolmuş olsaydım insanlar bana ne olduğunu merak edebilirdi, daha çok dedikodu olsun diye. Ama kimse beni aramazdı."

"Eğer bir gün ortadan kaybolursan, seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederim. Seni her zaman bulacağım, Bee. Her zaman." Bana daha sıkı sarıldı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye teminat verdim ona. Ve o anda bunu kastettiğimi anladım. Ben hiçbir yere gitmiyordum... ama Jake gidecekti. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir son kullanma tarihi olduğunu kendime tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kaldım.

"Senin için adam öldürürüm, Bee. Mutlulukla." Parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Bunu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum." Sadece bilmekle kalmadım, kulağa ne kadar tuhaf gelse de, içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Birdenbire benim için her şeyi yapabilecek biri tarafından bakılmaya derin ve güçlü bir ihtiyaç duydum - bu bir can almak anlamına gelse bile. Bu ihtiyaç belki de başından beri vardı ama ancak şimdi gerçekten böyle hisseden birine sahip olduğum için bunu hissetmeme izin

veriyordum.

Hasta, arpık Abby hasta, çarpık, güzel Jake'e aşıktı. Jake parmaklarını yanındaki çimenlerde gezdirdi ve yeri okşadı.

"Ellerimdeki ilk kan onlarınkiydi. Bir şekilde bunun son olmayacağını biliyordum." Derin bir nefes aldı. "Bu da bana sana söylemem gereken başka bir şeyi hatırlattı."

"Dahası mı var?" Zaten çok şey olmuştu. "Bana şimdi daha fazlasını anlatırsan, yarın ne hakkında konuşacağız?" Gülümsedim. Jake güldü.

"Sayılır. Gelecek hafta ayrılmak zorundayım."

Onu telefonda dinledikten sonra gideceğini biliyordum ama ne zaman olacağını bilmiyordum.

"Ayrılmak mı?" Bu kelime hâlâ kalbimi hoplatıyordu. Çok erkendi. Henüz gidemezdi. İşte bu yüzden bariyerlerimi aşmasına izin vermemeliydim. Bu yüzden her zaman hissiz kalmalıydim. Duvarları tuğla tuğla tekrar yerine koyduğumu hissettim.

Aptal, aptal Abby.

"*Ayrılmıyorum.* Bir iş yapmam gerekiyor, geri çekilecektim ama zaten ödemeyi gönderdiler ve iletişimi kestiler, bu yüzden bu noktada 'hayır' demek gerçekten bir seçenek değil, tabii insanların beni aramasını istemiyorsam."

Görünüşe göre aşırı tepki vermişim. *Aptal Abby.*

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Bu olayda biraz iz sürme söz konusu. Adam tam olarak radarda değil. Birkaç hafta sürebilir. Belki bir ay."

Bir ay mı?

"Sonra ne olacak?"

diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani sen döndükten sonra. Tekrar gitmen ne kadar sürer? Coral Pines'ın senin için kalıcı olmadığını söylemiştin. Gerçekten ne zaman *ayrılmayı* planladığını merak etmeden duramıyorum." O zamanın gelmesi için hazırlanmam gerekiyordu. Bunun için uyuşmuş olmalıydım Abby.

Her nasılsa, kendimi kandırdığımı biliyordum.

"Çok uzun sürmez," dedi Jake. "Burası benim için uzun vadeli bir cazibeye sahip değil." "Nereye gideceksin?"

"Duruma göre değişir." Eğildi ve yanağını yanağıma dayadı. Konuşurken nefesi kulağımı gıdıkladı.

Bunu benim için kolaylaştırmayacaktı. Ensemdeki küçük tüyler diken diken olmuştu. "Neyin üzerine?"

"Gitmek istediğin yere." Boynumu öptü, her öpüşünde daha da cesaretleniyordu. Küçük öpücükleri ağızma doğru yaklaştıkça yaklaştı ve ilk gerçek öpücüğümün heyecanı midemde büyüdü.

Bekle.

Nereye gitmek istiyorum?

"Ben mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Bunun benim son işim olduğunu düşünüyordum... daha iyi bir kelime bulamadım. En azından bir süreliğine. Bu tam olarak kalıcı bir iş değil. Zamanla insanlar kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı öğreniyor ve sizi aramaya başlıyorlar. Ödeşme ve misilleme miktarı birkaç yıl sonra artmaya başlar. Peşinize düşen insanların sayısı da öyle."

Yanımızdaki ağaçtan bir portakal düştü. Küçük bir zıplamayla portakal bahçesinden dışarı yuvarlanacak kadar ivme kazandı.

"Param var - bu işten ve diğerlerinden biriktirdiğim paradan. Bize uzun süre yeter. Genelde aynı yerde çok uzun süre kalmam ama bir yere gidip bir süre kalabiliriz."

istediğin kadar. Fotoğrafçılık dersi alabilirsin ya da bir okulun yanında bir yer kiralayabiliriz ve istersen geleneksel üniversite şeyini yapabilirsin. Ben her şeyi hallettim. Sadece yanımda olmana ihtiyacım var."

Kalbim boğazımda o kadar sıkışmıştı ki, onu tekrar yerine oturtup oturtamayacağımı bilmiyordum.

"Şimdi bir cevaba ihtiyacım yok. Ben yokken bunu düşün. Gitmek isteyebileceğin bazı yerlere bakmak için dizüstü bilgisayarımı kullan. Çalışırken yanıma elektronik eşya ya da telefon almıyorum zaten. İnsanlar böyle çuvallıyor. Bilgisayar tamamen senin."

Jake esnedi ve gerindi. Bu kadar ağır bir konuşmadan sonra ruh hali şaşırtıcı derecede rahat ve gündelikti. Öğleden sonra yağın yağmurdan bahseder gibi kasabadan birlikte ayrılmamızdan söz etti. "Tek şartım oraya bisikletle gidebiliyor olmamız. Kanada ve Meksika'ya da gidebiliriz... eninde sonunda. Ama sana pasaport çıkartmak biraz zaman alacak. Benimle seyahat edeceğin için sahte bir pasaporta ihtiyacın olacak. Teknik olarak emekli olsam da işi şansa bırakmak istemiyorum."

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?" Dikkatim hâlâ az önce söylediklerinin başındaydı. Hâlâ kafama dank ediyordu.

Jake bana bir kaşını kaldırdı. "Pek iyi bir dinleyici değilsin."

Bu doğru değildi. Söylediği her şeyi duymuştum. Daha çok iyi bir inanan olmadığım içindi.

"On sekiz yaşına geldiğimde, artık yasal olarak benden sorumlu olmayacaksın. Bana bakmakla yükümlü değilsin.

Beni de yanında götür." Zaten çok fazla şey yapmıştı. Daha fazla yoluna çıkmama ihtiyacı yoktu.

Jake güldü. "Yasal yükümlülüklerimin ne olduğu umurumda bile değil Abby. Vatandaşlık görevim olduğunu düşündüğüm için benimle kalmanı istediğimi mi sanıyorsun? Benimle kalmanı istedim çünkü buna ihtiyacın olduğunu anladığım anda -aklımdan geçtiği anda- başka bir yerde kalmanı düşünemezdim."

Beni yanında *istedi*.

Evet demek çok kolay olurdu, bisikletinin arkasına atlamak ve her şeyi geride bırakmak çok kolay olurdu. Sonra ne olacaktı? Normal bir ilişkiden, seks gibi basit bir şeyden aciz olduğumu fark ettiğinde ne olacaktı? Hastalığımdan, üzüntümden ve kederimden sıkılıp yorulduğunda ne olacaktı?

Tek bildiğim öğrenmek istemediğimdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jake'in vahyini takip eden hafta uçup gitti. Rahat bir rutine girmiştik. Jake akşam yemeğini hazırladı, ben de bulaşıkları yıkadım. Sonra yatmadan önce kanepede film izliyor ve birbirimizin kollarında uykuya dalıyorduk. Daha fazlası için hiç uğraşmadı. Bana zaman veriyordu ama bir ömrün bile yeterli olmayabileceğini anlamıyordu. Asla normal olamayacaktım. Hiçbir zaman beni bu hale getiremezdi. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir Amerikan çiftine benziyorduk.

Gerçekte olduğumuz şeyin tam tersi.

Mağazada siparişleri ve makbuzları sıralamakla geçen uzun bir günün ardından Jake, yaklaşan gün batımının fotoğraflarını çekebilmem için beni sahile getirdi. Bu nedenle üçüncü kez gidiyorduk. Fotoğraf makinem kısa sürede kolumun ve görüş alanımın bir uzantısı haline geldi. Onu her yere götürdüm.

Jake ve ben kıyı boyunca el ele yürüdük. Bana sürekli dokunmasına alışmaya başlamıştım ve gecenin bir yarısı artık ona ulaşamayacağım zamanın çok da uzak olmadığını düşündükçe içimi bir korku kaplıyordu. Daha birkaç gün olmuştu ama şimdiden bir daha nasıl yalnız uyuyabileceğimi bilmiyordum.

Birbirimizi sadece iki haftadan daha az bir süredir mi tanıyorduk? Jake'i tanımadığım bir zaman yok gibiydi.

Fotoğraf makinemi çantamdan çıkarıp boynuma atarken gece esintisi tişörtümün üzerinden tenime battı. Jake'in bana dijital bir fotoğraf makinesi almadığına sevinmişim. Negatifleri gerçek bir karanlık odada kendim banyo etmek için sabırsızlanıyordum. Jake bana işinden döndüğünde, nereye gidersek gidelim benim için derme çatma bir karanlık oda kuracağını söylemişti.

Neredeyse onunla yeni tanışmıştım ve o benim için hayatında ve evinde düzenlemeler yapıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Jake yüzünü gökyüzüne dönmüş, gözleri kapalı bir şekilde kumda oturuyordu. Bu fırsattan yararlanarak onun birkaç samimi fotoğrafını çektim. "Zaten yeterince fotoğrafım yok mu?" diye sordu gözlerini açmadan. Bu hafta onun bir sürü fotoğrafını çekmişim. En sevdiğim fotoğrafı, bisikletiyle apartmana yanaşırken ağzında sigarayla çekilmiş olanıydı. Bunu geliştirmek için sabırsızlanıyordum. Onu görmek içimde her türlü çılgınlığın gerçekleşmesine neden oluyordu, bu da beni hem inanılmaz derecede mutlu ediyor hem de aklımı kaçırarak kadar korkutuyordu.

"Hayır," diye cevap verdim. Bir daha dönmemek üzere gittiğinde neye benzediğini hatırlamam gerekecekti. Yüzlercesine daha ihtiyacım vardı.

Belki binlerce.

Kendimi bacaklarının arasına ittim ve gözlerini açtı. "Hey bebeğim," dedi kollarını bana doğru açarak.

Sırtımı ona dönerek gün batımına doğru oturdum, Jake'e ve sessizliğimizin rahatlığına sarıldım. Son güneşin ufukta kayboluşunu izlerken yanağını yanağıma yasladım.

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi. "Bunu senin için yaptım." Kot pantolonunun cebine uzandı ve basit bir paslanmaz çelik zincire bağlı süslü bir metal takı çıkardı.

"Bunu sen mi yaptın?" Kolye ucu iç içe geçmiş gümüş tellerden oluşuyordu. Kolyenin ortasına yakından bakarsam, tellerin birleştiği yerde baş harfleri olan *JFD*'yi görebiliyordum. "Çok güzel," dedim ona. Gerçekten de öyleydi. Aslında, şimdiye kadar gördüğüm en güzel mücevher parçasıydı.

"Bir süre önce senin için yapmıştım ama sana vermeye korkuyordum." "Bir süre önce ne demek?"

Jake'in yüzü biraz kızardı. "Seninle o gece bahçede tanıştıktan kısa bir süre sonra. Seni dışarı

çıkaramadım.

kafamın içinde. Ben de biraz seni sordum ve ne olduğunu anlamadan elimde kaynak makinesiyle atölyede durmuş bunu yapıyordum."

"O zaman neden bunu benim için yapmak istedin? O gece hiç konuşmadık bile." Sadece iki hafta önce evsiz kaldığım ve Jake'in beni silahıyla tehdit ettiği geceyi düşündüm. "Daha çok bir kavga gibiydi."

"Hayatımda yaptığım en iyi dövüştü." Jake tokayı açtı ve arkamı dönmemi işaret etti. Zinciri boynuma geçirip tokayı kapatabilmesi için saçlarımı kaldırdım. Parmakları enseme değdi. Temas yüzünden bacaklarımın her yerinde tüylerim diken diken oldu ve bu his karşısında ürperdim.

Yeni hediyemi parmaklarımın arasında tuttum ve inceledim. Bu kadar yetenekli olduğuna inanamazdım. Çalışmaları çok detaylı ve narindi. "Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için. Ciddiyim. Benim için çok şey yaptın." Jake çenemi kendisine doğru kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Karşılığında sana verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun" diye devam ettim. Ciddiydim. O benden daha fazlasını hak ediyordu, benim ona sunacak hiçbir şeyim yoktu. Zaten onun isteyeceği bir şey de yoktu.

"Neden bu bir tür vedalaşma gibi geliyor?"

"Değil... En azından henüz değil."

"Yarına kadar gitmiyorum, Bee. Bunu o zamana saklayalım." Jake bu yolculuktan bahsetmediğimi anlamamıştı. Onun temelli gitmesinden bahsediyordum.

Bensiz.

Güzel mavi gözleri parlıyordu. Bana öyle bir yoğunlukla, öyle bir ateşle bakıyordu ki. Bende ne gördüğünü bilmek istiyordum, çünkü ben öyle bir şey görmüyordum. Belki de hayal görüyordu. Yüzümü ona çevirdi, çenemi yukarı kaldırdı ve yavaşça, çok yavaşça dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı.

İlk gerçek öpücüğüm.

Geri çekilmedim. Bunun yerine, kendimi şaşırttım ve ona doğru eğildim. Gözlerimi kapattım, hissettiklerim beklediğim hiçbir şeye benzemiyordu. His, tenlerimizin buluştuğu yerde bitmiyordu. Ağız ağıza olmaktan çok daha fazlasıydı.

Sanki öpüşmemiz bedenlerimiz arasında sözsüz bir konuşma başlatmıştı.

Arzunun benim için tuhaf bir şey olduğu ortaya çıktı. On yedi yıl boyunca onu hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Her zaman içimde ölü olan duygulardan biri olduğunu düşünmüştüm. Onu aradığımdan değil. Onunla ilgili hiçbir şey yapmak istemedim. Ama sanırım başından beri içimdeydi. Sadece onu hiç hissetmeme kararlılığımı kıracak kadar güçlü bir şekilde harekete geçirebilecek biriyle hiç tanışmamıştım.

Jake'e kadar.

Öpücüğü yumuşak ama kısa tuttu. Beni düşündüğü için böyle yaptığını hissediyordum. Beni zorlamak istemediğini biliyordum ama geri çekildiğinde aramızdaki boşluğu hissettim. Sanki az önce işgal ettiği alanda bir krater açılmıştı, soğuk, karanlık ve boştu. Damarlarımdaki heyecan, onun arkasına dolanarak bisikletine bindikten sonra hissettiğim duyguya benziyordu.

Daha fazlasını istedim.

Daha fazla ne? Ona ne verebilirdim? Daha ileri götürebilir miydim?

Hiçbir fikrim yoktu. Sadece ondan daha fazlasını istediğimi biliyordum.

"Jake, ne yapıyoruz biz?" Küçük öpücüklerden nefesim kesilmiş bir halde sordum.

"Bir kumsalda oturuyorum, elimde çok güzel bir kız var" dedi. Bana güzel demesine alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Bana sadece güzel dediğini kendime hatırlatmak zorundaydım

Çünkü henüz her Şeyimi görmemiŐti. "Peki ya sen?"

"Hayır, gerçekten," diye ısrar ettim. "Ne yapıyoruz biz?" Hâlâ kafası karıştı. "Öpüşmek mi?"

"Jake."

Sırıttı. "Adımı söyleme şeklini seviyorum."

Ben de Kaçınma Birleşik Devletleri Başkanı olduğumu sanıyordum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bizimle ilgili. Bize neler oluyor? Bu çok önemli. Şimdi bilmem gerek çünkü bir noktada sana istediğini veremeyeceğim. Sonra ne olacak?"

Burnunu boynuma soktu. "Ne istediğimi düşünüyorsun?"

"Normal kız-erkek meseleleri," dedim ellerimi havaya kaldırarak. Daha bu konuşma başlamadan yenilmiş hissediyordum.

"İşte burada yanıyorsun. Ben normal istemiyorum. Ben seni istiyorum." Bana gülümsedi. "Ve normal şeyler yapıyoruz. Öpüşüyoruz." Demek istediğini kanıtlamak için dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve gülümsedi.

"Bir öpücük yeterli olmadığında ne olur?"

"Abby, daha birkaç gün önce biri sana dokunduğunda irkiliyordun, bir de şimdi halimize bak."

Bize baktım. Bacaklarının arasında oturuyordum, çenesi omzuma yaslanmıştı, ellerim kalçalarında. "Başka insanlar söz konusu olduğunda hâlâ ürküyorum," dedim. Jake'e karşı duyduğum tiksinti artık ortadan kalkmış olabilirdi ama yine de kişisel alanıma başka biri girdiğinde irkilmek istiyordum.

"Ama artık sana dokunduğunda irkilmiyorsun ve önemli olan da bu."

"Bana dokunmandan hoşlanıyorum," diye fısıldadım, bu sözleri söylemek çok zordu. "Ama yapamıyorum bile..." Kollarımın eteklerini çektim. Kıyafetlerimin altını görmesine izin verip veremeyeceğimi bilmediğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

Çıplak.

Hem de

hiç.

"Neyi bile yapamıyorsun?"

"Sana göstereyim," dedim. "Sana gösteremem... *kendimi*."

"Neden bana anlatmıyorsun, benimle konuşmuyorsun? Bu işleri kolaylaştırır mı?"

Düşündüğümde çok daha anlayışlıydı. "Neyin bu kadar kötü olduğunu düşündüğünü bana göstermek yerine, sadece anlatabilirsin."

"Yapamam," dedim. Hafızamda o kadar sıkı kilitlenmişti ki, açmaya hazır olmadığım bir sel kapağıydı.

Sadece Jake için değil, kendim için de. Son sekiz yıldır sakladığım yerde kalmasına ihtiyacım vardı. "Hazır olduğunda yapacaksın," dedi Jake kendinden emin bir şekilde.

"Hazır *olabileceğimden* emin değilim," dedim ona. "Sonsuza kadar kırılmış olma ihtimalim var. Sadece bedenimi saklamıyorum, Jake. Geçmişimin bana yaptıklarını sana göstermeyerek anıları dışarı itiyorum. Bu benim tutunma yöntemim." Titredim. "Bunu asla unutabileceğimden emin değilim."

Jake bir meydan okumayı kabul etmiş gibi gülümsedi. "Bee, eğer senin yanımdayken hissettiğim çekimin küçük bir parçasını bile hissedersen, seni ne kadar çok istediğimin sadece küçük bir miktarını..." Kulağımın arkasındaki noktayı öptü ve dilini boynumda gezdirdi. Karıncalanmalar tenimde dolaşıyor, ihmal edilmiş bedenimin her bir parçasına mesajlar

gönderiyordu. "O zaman, birbirimizin önünde kıyafetlerimizi çıkarmak kaçınılmaz. Bu insan doğası. Biz böyleyiz." Jake kendinden çok emin görünüyordu ama söyledikleri bana neredeyse imkânsız gibi geliyordu.

"Sanırım ikimiz de insan doğası kalıplarına tam olarak uymadığımızı biliyoruz."

"Hayır, *hiçbir* kalıba uymuyoruz. Ama sen söz konusu olduğunda, bu çok basit." Çene çizgimi öptü. "Seni istiyorum Abby. Saçmalık yok. Seni olduğun gibi istiyorum." Konuşurken dudaklarını ağzımın köşesine götürdü ve yüzümün üzerinde gezdirdi. Gözlerimi kapattım ve dudaklarım

beklenti. "Vücudunu görmeyi çok isterim ama aceleye gerek yok. Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmayacağız." Ellerini şortunun üzerinden kışımı avuçlamak için hareket ettirdi. "Ama *kahretsin* bebeğim, beklemek çok acımasız olacak." Beni tekrar öptü.

"Ya gördükleriniz hoşunuza gitmezse?"

"Bunu anlaman için sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sen çok güzelsin, bebeğim. İçten ve dıştan. Bunu seni çıplak görmeden de biliyorum."

"Çok güzelsin." Tanrım, bazen onun yanında öyle aptalca şeyler söylüyorum ki.

"İçimde öyle değilim." Gözleri ciddileşti. "Aptal değilim. Orasının karanlık bir yer olduğunu biliyorum. "

"*Karanlıkta bir arkadaşla yürümek, aydınlıkta yalnız yürümekten daha iyidir.*" Ben de öyle dedim. "Bu da nereden çıktı?" Jake sordu.

"Hellen Keller. Bu bana bizi hatırlatıyor."

Gülümsedi. "Evet, hoşuma gitti. İşe yarıyor." Bana daha sıkı sarıldı. "Derimin altındasın, Bee. Giysilerinin altında ne olduğu gerçekten umurumda değil." Jake bir an düşündü. "Boş ver onu. Bir sikin olduğu ortaya çıkarsa çok kızarım."

Bir kahkaha patlattım.

"Hayır, sık yok," diye onu temin ettim. Ciddi bir konuşmanın gerilimini nasıl azaltacağını iyi biliyordu. "Yani açıklığa kavuşturmak gerekirse, gerçekten bir vajinanız var mı?"

"Evet, biliyorum."

"Peki senin sikin yok mu?" Sorarken gülmemeye çalışıyordu. "Evet, durum bu."

"Emin misin? Küçük bir penis bile mi?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla sadece standart kadın parçaları var."

"O zaman bebeğim, burada sorunun ne olduğunu gerçekten anlamıyorum." Beni belimden yakaladı ve ayağa kalktı. Hızlı bir hareketle beni omuzlarının üzerine kaldırdı ve havada savurdu. Tekrar vücuduna doğru kaymama izin verdi. Ağızlarımız aynı hizaya geldiğinde beni yerimde tuttu ve başka bir öpücük için kendine çekti. Bir eli başımın arkasındayken ağzını bana açtı ve derinleştirdi. Dili benimkinin üzerinde dans etti. Çekilip beni ayaklarımın üzerine yatırdığında ağzının içinde inledim. "Sen benim ölümüm olacaksın," dedi.

O mavi gözlerde kendimi kaybedebilirdim. Çoktan kaybettiğime emindim.

Kamera çantamı aldım ve bir grup insan bize yaklaşırken el ele otoparka doğru döndük. Yaklaşık on iki kişiydiler, bazıları tanıdıktı. Owen da onların arasındaydı. Owen grubun başındaydı ve kolunu küçük beyaz bir kot şort ve kocaman göğüslerini örtmeyen kırmızı bir bikini üstü giyen esmer bir kıza dolamıştı. Koca Willie Ray de onun yanındaydı ve tekerlekli bir soğutucuyu kumda sürüklüyordu. Aralarında Alissa'nın da bulunduğu birkaç kız kalabalığın arkasına sarkmıştı.

Bizi fark ettiklerinde gerildim.

Bizi ilk tanıyan Alissa oldu... ya da en azından Jake'i ilk tanıyan. "Selam bebeğim," dedi, birleşen ellerimize şüpheyle bakarak. "Nerelerdeydin?"

Kollarını ona dolamak için uzandı ama o geri çekildi ve onun yerine beni önüne çekti. İki kolunu da belime doladı. Alissa çenesi açık ve gözleri kocaman ona baktı.

"Ev, çoğunlukla evde takılıyoruz. Değil mi bebeğim?" diye sordu bana. Alissa araya girmeden önce cevap verme fırsatım olmadı. "Seninle mi yaşıyor?"

"Teknik olarak *birlikte* yaşıyoruz," diye açıkladı. Hasta olacaktı gibi görünüyordu.

Owen esmeri bırakıp bize doğru yürüdü, gevşek kumda tökezliyordu, sol elinde bira vardı.

Sağ elinde ve bileğinde yumuşak bir alçı vardı. Kalıcı bir hasar verdiğimi gördüğüme sevinmişim. Owen yaklaştığında Alissa geri çekildi. "Bu kasabadaki diğer orospuları becermekten sıkıldın mı, Dunn? Benim pasaklı saniyelerime bir hamle mi yapacaksın?" Owen ya kavga arıyordu ya da çok ama çok aptaldı. Ben ikisinden de biraz olduğunu düşünüyordum.

Jakes yumruklarını sıktı. Karşılık vermeye hazırdı ama ben hayatım boyunca kendi savaşımı vermişim.

"Güzel alçı, Owen. Görünüşe göre şu anda bir fahişeye ihtiyacı olan kişi sensin, sağ elin bir süre iş göremeyecek gibi görünüyor. Bu arada kendini nasıl yaraladın?" diye sordum.

"Kapa çeneni, seni lanet ucube. Neden o gömleği çıkarıp kollarının altında ne sakladığını herkese göstermiyorsun? Çünkü sana söylüyorum, bir göz attım ve altındakiler hiç de hoş değil." Jake'e döndü. "Sana iyi şanslar kardeşim. Umarım sertliğini kaybetmeyi dert etmezsin. O çirkin kapüşonluyu çıkardığında, altı daha da çirkin oluyor."

Yüzüm ateş gibi parladı. Owen'ın beni gördüğünü sanmıyordum. Uyandığımda tüm kıyafetlerim yerindeydi. Belli ki bir şey görmüştü. Bütün kan yüzümden aktı. Jake geri çekilen bir yay gibi gerildi. Gözleri karardı ve kot pantolonunun arkasına uzandı. Çok büyük ve herkesin görebileceği bir hata yapmadan önce uzanıp elimi onun ve silahın üzerine koydum.

"Buna değmez," diye fısıldadım. Tek istediğim Jake'i Owen'ın üzerine salmak olduğu halde sakın kalmaya çalışıyordum.

Jake bana deliymişim gibi baktı. "Benim için buna değer."

Başımı salladım. "Etrafta çok fazla insan var. Çok düşüncesiz." Anlayacağını düşündüğüm bir düzeyde onunla mantık yürütüyordum. Ona ne diyecektim, silahını çıkarıp Owen'ı sahilde vurmasının yanlış olduğunu mu?

Yaşamak için insan öldüren birini nasıl ikna edersiniz? Tek bildiğim, onu olmasını istemediğim bir çıkıntıdan aşağı indirmeye çalıştığım.

Jake silahını bıraktı ve birkaç saniyelğine gözlerini kapattı. Kontrol için savaşıyordu. Gözlerini tekrar açtığında yere baktı ve bana gülümsedi.

Kontrol sağlam.

"Neden gülümsüyorsun, orospu çocuğu?" Owen onunla alay etti. "Bir ucubeyi becerdiğin için çok mutlu olamazsın. Eğer henüz ona dokunmadıysan, şimdi tekrar düşünmelisin. Onun altındaki boktan şey kesinlikle bir horoz engelleyici." Owen göz kırptı. "Yine de bir şekilde işi yapmamı engellemedi."

Jake omuzlarını dikleştirdi ve beni belimden yakaladı. Beni Owen'ın arkadaş grubunun arasından geçirdi. Tam Owen'ın yanından geçerken Jake beni yana itti ve Owen'ın çenesine bir yumruk indirdi. Sertçe yere düştü. Sırt üstü kuma düştüğünde gözleri hâlâ açıktı. Jake hiçbir şeyi kaçırmadı. Yürümeye devam etti, elimi tuttu ve beni aval aval bakan kalabalıktan uzaklaştırdı.

"Yani, bu kadar mı?" Alissa bize yetişmek için koştu, bize ayak uydurdu. "Artık sadece onunla mısın?" Kötü bir koku almış gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Evet, Alissa. Artık onunlayım." Jake olduğu yerde durdu ve ona dönerek saf öfke dolu, güçlü ve sert bir bakış fırlattı. Alissa korkmuş görünüyordu, titrediğini görebiliyordum. Ağzı açıktı, sanki konuşmaya çalışıyor ama konuşamıyordu. "Abby hakkında ileri geri konuştuğunu öğrenirsem, seni de ifşa etmekten çekinmeyeceğimi bilmelisin."

Alissa'yı hâlâ bıraktığımız yerde görebiliyordum, Jake'in bisikletiyle uzaklaşırken ağzı açık bir şekilde bize bakıyordu.

Dairenin kapısı kapanır kapanmaz Jake bana döndü. Gözlerinde ateş vardı. "Seni evinin önünden aldığım gece Owen'la neler olduğunu bana anlatmalısın. Bilmem gerek çünkü şu anda onun kafasını uçurmak üzereyim ve şu anda hayal gücümün beni tetiklemesine ihtiyacım yok."

Ben bir şey söylemedim.

"O orospu çocuğu sana dokundu mu?"

"Ona inanıyor musun? Sadece seni kızdırmaya çalışıyordu."

"Sana dokundu mu?"

"Bana güvenmiyor musun?"

"İnanamayacağın kadar güven sorunlarım var bebeğim. Ama bu benim neye inanıp inanmadığımdan daha önemli. Bu yüzden, ikimizin de iyiliği için, o orospu çocuğu sana dokunduyorsa bana söyle."

"Evet," diye cevap verdim sessizce. Kanepenin yanındaki yere oturdum ve başımı dizlerimin üzerine koydum.

Jake televizyonun önünde volta atıyordu.

"Sana dokunmasını mı istedin?"

Artık beni tanıyor muydu?

"Bunu bana neden soruyorsun? Bana dokunmuş olması neden umurunda? Seninle ilk tanıştığımda bir hurdalıkta sakso çektiğini hatırlatmama izin ver," diye tükürdüm. "Alissa tarafından."

"Sadece şu lanet soruya cevap ver!" diye öyle bir bağırdı ki sürgülü cam kapı sallandı. Sanki sözleri yüzüme inmiş gibi irkildim.

"Hayır," diye fısıldadım. "Yapmasını istemedim."

"Biliyordum amına koyayım!" diye kükreyerek silahını kot pantolonunun belinden çıkardı. Ön kapıya doğru yöneldi.

Kendimi onun önüne atarak çıkışını engelledim. "Ne olduğunu bilmek istiyor musun, istemiyor musun?" Kollarını kapıda başıma doladı ve göğsünü göğsüme bastırarak beni içine hapsetti.

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum."

"Owen'ı öldüremezsin," dedim sertçe. "Seni yakalarlar ve hapse atarlar." "Daha önce hiç yakalanmadım."

"Her zaman bir ilk vardır."

"Benim işim bu, Bee."

"Owen'ı öldürmek senin yaptığın işe benzemiyor..." Başka ne diyeceğimi bilemedim. "Hayır, haklısın. Değil. Bu daha önemli. Çünkü seninle ilgili."

Hâlâ anlamıyordu. "Dinle pislik! Gitmeni istemiyorum çünkü seni kaybetmek istemiyorum!"

Bu doğrudu. Owen'a ne olduğuyla ilgilenmek istiyordum ama gerçek şu ki, birlikte geçirdiğimiz zaman ne kadar az olursa olsun, Jake'in içinde olduğu bir hayata çoktan alışmıştım. Onu kaybetmeyi göze alamazdım. Şimdi olmazdı. "Owen, onu bir ton insanın önünde bayılttığın gece ölür ve herkes senin yaptığını bilir."

Beni dinlediğinden emin değildim, ta ki sözlerimi tekrarlayana kadar. "Beni kaybetmek istemezsin." Üzerimdeki duruşunu yumuşattı, elleri omuzlarımda dinlenmek üzere aşağı indi.

"Hayır," diye iç geçirdim. "İstemiyorum."

"Bee..." Gözlerini kıstı ve parmaklarını burnunun üzerine bastırdı. "Sana tecavüz mü etti?" Nefesi kısa ve sığıdı.

"Hayır."

"Onun peşinden gitmeyeyim diye böyle söylemediğini nereden bileyim?" "Elini gördün mü?"

"Evet, askıda."

"Bunu ben yaptım. Kaçarken elini kendi kapısına sıkıştırdım." Kendimle gurur duyuyor gibiydim. Kendimle gurur *duyuyordum*.

"Bunu ona *sen* mi yaptın?" Jake'in sesi etkilenmiş gibiydi.

"Evet," diye onayladım. "Owen bana tecavüz etmedi. Sadece ben uyurken dokunaklı davrandı."

Yine de buna çabucak bir son verdim."

"Bebeğim, sana dokunmasından, ayrıcalıklı kışının sana dokunmak için yeterince iyi olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum." Durdu ve parmak uçlarını yüzümün yan tarafına sürttü. "Sana benden başka kimsenin dokunmasını istemiyorum." Jake kumsal ve deri gibi kokuyordu. Nefesi hızlı ve ağır bir şekilde geldiği için serindi. "Ben de sana dokunacak kadar iyi değilim ama bu beni durdurmaya yetmez."

Benim de nefes alışım

hızlandı. "Sadece sen, Jake."

"O zaman bana neden söylemedin? O gece mi?"

"Sana ne söylemem gerekiyordu? Utanmışım, yorgundum. Kime güveneceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum." Bakışlarını tuttum.

Jake beni kapıdan çekti ve kanepeye oturttu. Silahını sehpanın üzerine koydu ve bizden uzağa doğrulttuğundan emin oldu. "O gece seni tesadüfen bulmadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni arıyordum. Sadece seni görmem gerekiyordu. Seni Owen'la gördüğümde hissettiklerim hoşuma gitmedi. Seni çok az tanıyordum ama içimde sana yardım etmek istediğime dair çok büyük bir his vardı. Bana ihtiyacın olsun istedim." Beni kendisine doğru çevirdi, göğüslerimiz birbirine yaslandı. "Başlangıçta sadece güvende olduğundan emin olmak istiyordum - Owen'la bile olsa. Sonra seni o yolda yürürken gördüm ve seni gördüğüme çok sevindim. Çenendeki morluğu gördüğümde bunun bir kazadan kaynaklandığını söyledim. Seni inciten kişiyi öldürmek yerine sana konsantre olmak istedim." Derin bir iç çekti. "Yapmadığına çok sevindim."

"Hayır, yapmadı ama yine de kendimi biraz suçlu hissediyorum."

"Neden kendini suçlu hissedesin ki? Sen kendinden geçerken o seni taciz ediyordu."

"Çünkü hoşuma gitti," diye fısıldadım. "Rüya görürken, dokunanın o olduğunu fark etmeden önce

Ben."

Jake'in çenesi sıkıştı, sonra gevşedi. Bundan sonra ne söyleyeceğini çok düşündüğü belliydi.

"Sorun yok.

dokunulmaktan hoşlanmak." Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi.

"Benim için öyle değil. Yani, uyandığımda hissettiklerim hoşuma gitti, ama çoğunlukla rüyamın sonunda senin yüzünü gördüğüm için..." Gerisini söylemeden önce tereddüt ettim. "...Bana böyle hissettirenin sen olduğunu hayal ettim."

Jake şaşkın görünüyordu. "Benim olduğumu mu hayal ediyordun?"

Onun için her şeyi ortaya dökmek istedim. Ona karşı olan fiziksel hislerimin etrafında dolanmaktan yorulmuşum. "Jake, şimdiye kadar fiziksel olarak etkilendiğim *tek* kişi, bana dokunmasını istediğim tek kişi ve özellikle senden daha fazlasını istediğim tek kişi sensin."

Jake hâlâ hakkımdaki her şeyi bilmiyordu. Ona her şeyi anlatmak ve bir bandaj gibi yırtıp

atmak *istiyordum* ama bunu *istemekle yapabilmek* birbirinden o kadar uzaktı ki. İyileşmeme yardım etmesini ve onun da benimle birlikte iyileşmesini istiyordum.

Onun acısını üstlenmek istedim çünkü o benimkini tamamen üstlenmişti.

Onun hayatıma, sırlarıma ve yaralarımına girmesine izin vermiştim ama bedenime girmesine izin verme düşüncesi beni hâlâ panikletiyordu. Onu çok ama çok istiyordum. Ağzının üzerimde, ellerinin vücudumda olmasını istiyordum ve onunla ten tene uzanmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyordum. Onu nefes almak istediğimden daha çok istiyordum.

Bu ne istediğimle ilgili bir soru değildi. Yapabileceklerimle ilgili bir soruydu.

Sanki aklımı okumuş gibi Jake ensemde tuttu ve dudaklarımı onunkilerle birleştirdi. Dudakları yumuşaktı ama öpüşü öyle değildi. Talepkârdı. Daha fazla bastırdı, daha fazlasını istedi. Dudakları sert ve yumuşaklığın mükemmel bir karışımıydı. Bana doğru açıldı, öpücüğü derinleştirdi, ben ellerimi saçlarının arasına sokarken dili ağzımın içinde kendine bir yol buldu.

Bunu onunla yapmak istedim. Geçmiş öpüp yok etmesini ve beni sadece yeni ve muhteşem anılarla doldurmasını istiyordum. Nefes alış verişlerimiz sıklaştı ve bir an için kendimi gerçekten ona her şekilde verebileceğimi düşündüm.

Ancak belime doğru uzanıp beni kucağına çektiğinde, bacaklarım ona yaslanmıştı ki göğsüm daraldı.

Yüzümden akan kanı hissedebiliyordum, avuçlarım terlemeye başlamıştı. Nefesim hâlâ düzensizdi ama ciğerlerime yeterince çekemiyordum. Bir tür baş dönmesi beni ele geçirmeye başladı.

Oradan çıkmam gerekiyordu. Ben de bana en tanıdık gelen şeyi yaptım. Koştum.

Bir anda bacaklarımı onun etrafından çözdüm ve kucağından atlayarak yatak odasına koştum ve kapıyı arkamdan kapattım. Yatağın içine daldım ve yüzümü yastıklara gömüp nefes almaya çalıştım.

Jake peşimden gelmedi. Onun yerine ön kapının çarptığını duydum. Beni terk etti.

Neden normal olamıyorum?

Jake benimle en derin, en karanlık şeylerini paylaşabiliyordu ve ben birkaç dakikalığına bir ucube olduğumu unutup birbirimizin tadını çıkarmamıza izin veremezdim. Tek istediğim oydu, onun dokunuşu, onun öpücüğü.

-Onun her şeyi. Ancak kendim için yarattığım engelleri nasıl aşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

O kadar korkuyordum ki, tam her şeyi bir araya getirmiş gibi görünürken, gidip her şeyi parçalamıştım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TAVAN VANTİLATÖRÜ kendi etrafında dönerken **TIKIRDADI VE SALLANDI**. Her sallantılı dönüşte zincir dans ediyor ve şingirdiyordu. Ayın soluk ışığı açık pencereden içeri süzülüyor, Jake'in odasının çıplak duvarlarından birine bir palmiye ağacının gölgesini düşürüyordu. Şemsiyeye benzeyen yaprakları uzun dişlere benziyor, yelpazeyle uyum içinde sallanıyordu.

Etrafımdaki hava yoğun ve sıcaktı. Uzun kollu gömleğim ıslak bir kâğıt havlu gibi tenime yapışmıştı. Alnımda boncuk boncuk nem vardı. Neredeyse ateşim çıkıyordu. Sıcak, soğuk, sıcak, soğuk. Biraz rahatlamaya çalışarak çarşafları tekmeledim ve pijama pantolonumu çıkarıp yere attım. Sadece uzun kollu gömleğim ve külotumla nemli çarşafların üzerine tekrar uzandım. Vantilatörden gelen hava ıslak tenimi serinletiyor, çıplak bacaklarımı yalıyordu. Meme uçlarım zaten ağrıyordu. Şimdi acı verici bir şekilde sertleşmişlerdi.

Jake gideli saatler olmuştu.

Uzun, çok uzun bir gece olacaktı.

Deliliğim onu bu kadar erken mi uzaklaştırmıştı? Sadece birkaç saat içinde gitmesi gerekiyordu.

Belki de veda etmeden çoktan gitmiştir.

Jake'in kucağından sanki benden öğreniyormuş gibi fırlamıştım ama gerçek tam tersiydi. Bedenim onunla birlikte hiç olmadığı kadar uyanık ve canlıydı. Hâlâ da hissedebiliyordum.

Karınçalanan derimi kemiklerime kadar kazımak üzereydim.

Korkum, bedenim ve sekse karşı olan isteksizliğim bir araya gelip bir çözüm bulmalıydı.

Hayatımda ilk kez bedenim dokunmak için can atıyordu. Ama geçmişim aramızdaki duvarı indirmeme izin vermiyordu - beni herkesten uzak tutan duvarı, beni en güvende hissettiren kişi de dahil olmak üzere.

Uyumaya çalıştım ama bunun Jake'in güzel yüzünü, nasırlı ellerini, yumuşak dudaklarını, güldüğünde yüzündeki sert çizgilerin nasıl yumuşadığını hayal etmemi sağlayacağını biliyordum. En çok da gözlerini hayal edeceğimi biliyordum. O safir havuzlar beni uyandırmış ve bana bir şeyler, herhangi bir şey hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatmıştı. Her şeyi. Jake tüm uyuşukluğumu kırmış ve bana iyi olduğumu, olduğum gibi olduğumu ve her şeye rağmen insan olduğumu hatırlatmıştı.

Hasarlı ama insan. Tıpkı onun gibi.

O zaman fark ettim ki, onu çok kısa bir süredir tanımama rağmen onu seviyordum. İyisiyle kötüsüyle, aydınlığıyla karanlığıyla her şeyini seviyordum.

Geri döndüğünde -eğer dönerse- tüm kartlarımı masaya koyacağıma dair kendime söz verdim. Sakladığım Abby'yi ona gösterecektim. Kaçması mümkündü. O zamana kadar benden tiksiniş olabilirdi ama ben her zaman kendim olacaktım, kusurlarımla ve her şeyimle. Zaten hak etmediğimi bildiğim biriyle birkaç gün daha geçirmek uğruna sırlarımı saklamak birdenbire çok bencilce gelmeye başladı.

Vakit gelmişti.

Hazır ya da

değil.

Kesinlikle değil... ama her neyse.

Meleğe aşıkım ve şeytana şehvet duyuyordum. Kendime karşı dürüst olsaydım, şeytana da aşık olduğumu söylemek zorunda kalırdım.

Yatak odasının kapısı yavaşça gıcırdayarak açıldı. Yatağa doğru ilerleyen Jake'in iri gölgesi

duvardaki gölgeli dişleri kapladı. Üzerinde siyah eşofmanları ve siyah bir kazak vardı. Durdu ve yanımdaki yatağa sürünmeden önce beni tepeden tırnağa süzdü. Beni kollarına çekti ve sırtımı sert göğsüne yasladı. Başımın arkasını usulca öptü ve saçlarımın içine doğru iç çekti.

Ben de iç çektim. Rahatlamadan. "Geri döndün."

Parmaklarını çıplak kalçamda daireler çizmek için kullandı. Artık sadece külot giydiğimin ve yorganın üstünde olduğumuzun farkında olarak gerildim. Gömleğimin yerinde olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Neyse ki yerindeydi.

"Ben gitmedim. Sadece serinlemek için yürüyüşe çıktım." Sesi yorgun ve acıydı. "Sana her zaman geri döneceğime söz veriyorum. Her zaman." Saçlarımı boynumdan kaldırdı ve çıplak omzumu öptü. "Son sırrını benimle paylaşmanın zamanı geldi, Abby."

"Şimdi mi?" Yapabilir miyim bilmiyordum.

"Evet, şimdi." Bu bir talepti, ama nazik bir talep. "Aramızda kalan tek şey bu. Sözlerin dışında hiçbir şey için seni zorlamayacağım. Gerisi sana kalmış."

Kelimeler.

Neredeyse dokuz yıl boyunca dilimde ağır ağır oturdular. Bundan daha ileri gitmemişlerdi. Artık zamanı gelmişti. Öyle olduğunu biliyordum. Artık bu yükten kurtulmak istiyordum ve bu duygunun bana yol göstermesine izin verdim. Jake'in her şeyimi bilmesi bana doğru gelmişti.

Kendimden emin olduğum kadar onun tepkisinden de emin değildim. Karanlık beni korkumdan çabucak kurtardı.

Kelimeler ağızımdan çıkıp gölgelere doğru akmaya başladığında beni şaşırttı. Ona koruyucu aileye verilmeden önce annemin evinde geçirdiğim son geceyi anlatırken gözlerimi kapattım. Ona komşunun köpeğinin yemeğini nasıl yediğimi anlattığımda beni dinledi, ancak sadece köpeğin yemeğini çaldığım için kendimi kötü hissetmeyecek kadar aç olduğumda. Hatta ona sürekli açık kapı alemlerinden ve hapse girip çıkma sıklıklarıyla aynı sıklıkta gelip giden aşağılık "teyze" ve "amcaların" bitmek bilmeyen geçit töreninden kaçtığımı bile anlattım.

Odama gelen adamı gözünden bıçaklamak için ayna parçasını nasıl kullandığımı ayrıntılı olarak anlattım. "Onu öldürebilirdim... çok fazla kan vardı." Gözlerimden sıcak yaşlar döküldü ama düşmelerine fırsat vermeden onları sildim. "Beni alan sosyal hizmet görevlisine ölüp ölmediğini sordum. Gerçi dokuz yaşındaki çocuklara birini öldürüp öldürmediklerini söylediklerini sanmıyorum."

Jake dinlerken sessizdi ama parmaklarıyla üst baldırımında gezinmeye devam etti ve dokunduğu her yerde tenimde ateşten bir iz bıraktı. Ama bu birkaç hafta önceki ateş gibi değildi.

Bu ateş korkuyla değil, istekle yakıldı.

"Hepsi bu kadar değil." Geri kalanını anlatmaya başlarken kendimi destekledim.

Birdenbire yine dokuz yaşıdayım. Çırılçıplaktım ve tarlada çömelmişim. Rüzgâr dindi ve şimdi sadece soğuk yağmur tenimi dövüyor.

Ben özgürüm. İçinde olmak için hiçbir suç işlemediğim hapis haneden özgürüm.

Beni hapseden ev yakında bir anı olacaktı. Açlıktan ölmek için çalışacağım. Bir daha asla köpek maması yemeyeceğim. Beni sevecek bir aile bulacağım.

Ben hâlâ sevmeye değerim.

Güçlü bir el kolumda, beni yerden kaldırıyor. Kulağımda acı bir ses: "Şimdi kötü kızlara ne olduğunu gerçekten öğreneceksin, seni küçük pislik."

Bir eli saçlarımda, beni uzun otların arasında sürüklüyor, kum mahmuzları bacaklarıma yapışıyor. "Bana karşı gelebileceğini mi sanıyorsun? Hayır diyebileceğini mi sanıyorsun? Sana ve o cılız, küçük bedenine sahibim. Eğer onu sana vermeni söylediğim kişiye vermek istemiyorsan, bir daha kimsenin seni istememesini sağlayacağım."

Eve geri döndüm. Radyatöre kelepçeli. Sigarasının her yanışı. Bıçağının her saplanması. Paslı

bıçağı yavaşça vücudumda gezdirdiği her seferinde, geri sıçrıyorum.

Buharlı radyatörü bilerek yükseğe ayarlamış.

Uyanıyorum.

Bayılıyorum.

Uyanıyorum.

Kendimden

geçiyorum.

Uyandığımda annem artık üzerimde değildi. Odanın diğer ucundaki kanepede, koluna bir tüp bağlamış ve dirseğinin yanındaki bir damara iğne yapıyor.

"Abby kötü bir kız oldu, Vinnie. Onu cezalandırdığımda çığlık atıyor."

Annem yerde oturan ve bana bakan bir adama başıyla selam veriyor. Gömlek giymiyor. Gülümsüyor ve ön dişleri eksik, geri kalanları sarı ve siyah karışımı.

"Çenesini nasıl kapatacağını öğrenmesi gerekiyor. Yardım edebilir misin?"

Adam ayağa kalkıyor ve beni sırtüstü yatırıyor, ellerim hala yanan radyatöre kelepçeli, kolumdan kan damlıyor. "Buraya gel hayatım," diyor. Çin lokantasının arkasındaki çöp tenekesinin dibi gibi kokuyor. Hani şu yemek aradığım yer.

Kot pantolonunun fermuarını yavaşça açıyor ve ben ne yaptığını merak edemeden ellerini başımın arkasına bastırarak kendini ağzıma sokuyor. Boğazıma bir bıçak dayadı. Çığlıklarım boğuklaşıyor. Bir, iki, üç kez boğuluyorum. Sonra kusuyorum ama o ağzımdan çekmiyor. Sadece gülüyor. Kusmuk ağzımın kenarlarından dökülüyor ve bacaklarından aşağı sızıyor.

Birdenbire, bana ne olacağı umurunda olmadı. Bu dünya için yaratılmadığıma dair bir his kaplıyor içimi.

Isırıyorum. O kadar sert ısırdım ki dişlerim ortada bulundu. Adam geriye sıçradı ve çığlık attı. Kan ve kusmuk kucığını kapladı. Annem kendinden geçmişti, çenesi göğsündeydi.

Adam bana doğru hamle yaptı, bıçağını kaldırdı ve omzuma öyle bir sapladı ki, ayağa kalkıp dışarı kaçmadan önce haliya çarptı.

Mide bulandırıcı acıdan kendimi sakinleştirip elimi kelepçeden kurtarabilmem ve bıçağı omzumdan çıkarabilmem birkaç dakikamı alıyor. Et parçaları ve kalın halı lifleri paslı bıçağa yapışıyor.

Anneme bakıyorum ve bir an için, uyurken boynunun arkasına sokmayı düşünüyorum.

Onun yerine koşuyorum. Gecenin karanlığında koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum, yolun aşağısına, itfaiye istasyonuna kadar üç mil. Çıplak, kan ve kusmuk içinde kapıyı çalıyorum ve kapı açıldığında mavi tişört ve kırmızı pantolon askısı giyen iri yarı siyah bir adamın kollarına düşüyorum.

Yardım istemeye gittim.

Ölmeyi umuyordum.

Jake'in her şeyi bilmesi gerekiyordu. Görmesi gerekiyordu. Ciğerlerime çekebildiğim kadar çok hava çektim. "Lambayı açar mısın lütfen?" diye sordum. Jake dediğimi yapmak için arkasına yaslanırken, gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp yere attım. Sütyen giymediğim için her yerimi açıkça görebiliyordu. Yatağın üzerinde dizlerimin üzerine oturdum ve gerçekte kim olduğumu ve neye benzediğimi görmesini bekledim.

Artık saklanmak yok.

Lambaya döndüğünde gözleri kocaman açılmıştı. Eşleşen kesikler her iki göğsümün üstünü de kaplamıştı. Yaraların kızarıklığı, umduğum gibi hiçbir zaman tam olarak beyaza dönüşmedi. Sigaradan, purodan, çakmaktan ve annemin bir zamanlar beni kelepçelediği dumanı tüten radyatörden kalan yanık izleri, düzensiz ve gergin görünümlü deri parçaları sağ kolum boyunca uzanıyordu

ve üst sırtımda. Buna karşılık sol kolumda neredeyse hiç iz yoktu. En kötü hasar, sol göğsümün altından sağ uyluğumun üst kısmına kadar uzanan ve bacaklarımın iç kısmından geçerek gerçek bir hasar vermekten sadece yarım inç kadar uzakta olan pürüzlü, kırmızı bir yara iziydi.

Yaralarım fiziksel olarak işlevimi yerine getirememem için yapılmamıştı. Vücudumu yaralamak için yapılmışlardı.

Nefesimi tuttum.

"Bunlar benim cezalarım," dedim. Gözümün kenarından sıcak bir damla yaş aktı. Jake bana doğru eğildi ve yüzümde bıraktığı çizgiyi yaladı. Acımı almaya, onu tüketmeye çalışıyordu.

Dizlerinin üzerine oturdu ve bana doğru uzandı. Elini yavaşça sağ kolumdaki yara izlerinin her birinin üzerinde gezdirdi. Başını eğdi ve her bir meme ucunun üstünden göğüslerimin üstünü çizen çizgiler boyunca öptü. Bunlar gıdıklamak için yapılan öpücükler değildi.

Onlar iyileştirmek içindi.

"Annem hapiste. Bana yaptıklarından ve üzerinde bulunan uyuşturuculardan dolayı ömür boyu hapis cezası aldı. Bir sürü sabıkası vardı, bu yüzden şartlı tahliye olmaksızın kitabını fırlattılar." Nefes verdim ve gözlerimi kapattım.

Bitmişim. Yorulmuştum ve bitmişim.

Jake yüzümü ellerinin arasına aldı. Sonunda konuştuğunda gözlerimin içine baktı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Kaçmasını bekliyordum.

"Olduğun gibisin, Bee. Bu yaralar seni çirkin yapmaz. Onları kimseden saklamana gerek yok. Senin gibi birinin üzerindeki herhangi bir şeyin güzelden başka bir şey olabileceğini düşünen herkesi sikeyim. Onlarla gurur duymalısın bebeğim."

"Gurur mu?" İnsanların içindeki çirkinliğin bana bıraktığı bedenimdeki çirkinlikle nasıl gurur duyabilirdim?

"Evet, gururlu. Sizi güçlü kılıyorlar. Her çizgi kat ettiğiniz bir yol, iyi ya da kötü yaşadığınız bir deneyimdir. Her bir işaret geçmişteki acının kanıtıdır, bugünün değil. Siz hayatta kalan birisiniz, siz bir savaşçısınız. Bunlar lanet kemerinden sarkan kafa derileri. Dayak yedin ve işte karşımdasın." Beni dudaklarımdan usulca öptü ve tekrar çekilmeden önce ağzım ona açıldı. "İnanılmazsın amına koyayım."

Ne?

"Ne kadar güzel olduğunu nasıl göremezsin? Sağ kolumu ağzına götürdü ve sanki vücudumdaki her bir izi, çukuru, çizgiyi ve kötü iyileşmiş deri parçasını dudaklarıyla deneyimlemesi gerekiyormuş gibi omzumdan elime doğru öpücükler ve okşamalar izledi. Zihnim, olayın gerçekleştiği geceden beri derinlere ittiğim anıları yüzeye çıkarmaktan dolayı sarsıldı.

Jake tereddüt etmedi. Beni vahşi bir kucaklamanın içine çekti. "Yaptığı şey için ölmeli," dedi.

Başımı salladım. Yapmalıydı. Keşke onu o zaman öldürseydim. Bunu her gün diledim.

Jake bana daha sıkı sarıldı ama yeterince yakın değildik. Sırtım göğsüne gelecek şekilde beni tekrar kendine çekmeden önce tişörtünü çıkarmasına yetecek kadar kendini kaldırdı. Bana doğru eğildi ve kulağımın ucunu ağzına götürdü. Yavaşça emdi ve yaladı, ağzını ve dilini kulağımın hemen arkasındaki hassas noktaya doğru ilerletti. Gözlerimi kapattım, ağzının verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?" diye fısıldadı. "Kaçtığın için mi? O hasta pisliklere karşı kendini savunduğun için?" Dili kulağımdaydı, serin nefesi boynumdaki tüylerin üzerinde dans ediyordu. "Benim güçlü kızım." Eli karnımdan yukarı doğru hareket etti, parmak uçları göğsümün alt tarafını sıyırdı. Çıkan uzun iniltiyi denesem bile tutamazdım. Jake boğazının

derinliklerinden gelen bir iniltiyle karşılık verdi. "Eğer o adamların kim olduğunu bilseydim-"

Beni daha da yakınına çekmek için. "-gözünden bıçakladığın adam-" Bana doğru bastırırken eşofmanının ince kumaşının arasından sertliğini bacağımda hissettim. "-O şişko herifin işini gerçekten bitirip bitirmediğini öğrenecektim." Elini daha da ilerleterek göğsümü avucunun içine aldı ve masaj yapmaya başladı. "Eğer yapmadıysan ve onu canlı bulduysam-" Başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi ve tekrar geri döndü. Ona karşı kıvrandım, dokunuşuna doğru eğildim. "-Senin için o tek gözlü piçi lime lime ederdim." Hızlı bir hareketle külotumu yırttı ve kumaş parçasını yere fırlattı. "Sonra da kafasına sıkacağım bir kurşunla işini bitirirdim. Bunu ister misin bebeğim?"

"Mmmmmmmmm....." Vücudum bacaklarımın arasında bir ıslaklık salıverdi.

"Cevap ver bana, Bee." Göğüslerimi avuçlarının içinde yoğurdu, sonra meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarladı. "Onu senin için yere sermemin hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmem gerekiyor."

Sır yok. Yalan yok.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim. Sırtımı ona doğru yasladım.

Jake boynuma doğru inledi. Omzumdan çekti ve beni sırtüstü yatırdı. Yüzümü ellerinin arasına alarak üzerime doğru eğildi. Birbirimizin tam içine bakıyorduk.

Kırık ruhtan kırık ruha.

Jake'in çıplak göğsü benimkine bastırdı, onun sertliği ve benim yumuşaklığım sonunda bir araya geldi. "Artık birbirimizin tüm sırlarını bildiğimize göre..." Parmaklarını göbek deliğimin altına daldırdı, bacaklarımın arasına girip tümseğimi avuçlayana kadar tenimle alay etti. Tek yapabildiğim inlemektir.

Zaten kelimelerle işim bitmişti.

Tüm tereddütlerim gitmişti. Bana her zaman kaçmamı söyleyen ses artık uzak bir hatıraydı. Başparmağını meme ucumda gezdirdikten bir süre sonra konuşma yeteneğimi kaybetmiştim. Karnımın alt kısmında bir çekilme hissi başlamıştı bile.

Jake elini aşağıya doğru itti, ta ki parmakları ıslaklığımı bulup hassas mememin üzerine yayana kadar. Aynı anda sağ meme ucumu ağzına aldı, parmakları hassas etimi okşarken dilini sertleşmiş tepenin üzerinde gezdirdi.

Vücudum hiç bu kadar uyanık olmamıştı. Sanki ağzı tam göbeğimin üzerindeydi. Her yalayışı, her dönüşü, çıkardığı her ses beni daha da aşına olmadığım bir yere doğru gönderiyordu.

"Çok güzelsin," dedi tekrar. Ağzımı kendi ağzıyla kapattı, diliyle dudaklarımı okşadı ve ona açılmam için beni zorladı. Açtığımda, henüz tatmadığı meme ucuna dikkatini vermek için öpüşmemizi kesmeden önce uzun ve yavaş vuruşlarla dilimin tadına baktı.

"Bunu daha önce hiç yapmadığımı biliyorsun," diye fısıldadım. Bunu daha önce hiç söylemediğim için bana yabancı gelmişti. Sanırım teknik olarak bakireydim ama kendimi hiç öyle hissetmemiştim.

Hiç seks yapmamış olabilirim ama masumiyetimi uzun zaman önce kaybetmiştim.

Jake gözlerimin içine bakarken iki parmağını içime soktu ve elinin izin verdiği kadar içeri itti. Tepkimi izlerken, yüzünde sinsî bir gülümsemeyle bu yeni his karşısında nefesim kesildi. Parmaklarını yavaşça ve ustalıkla içeri ve dışarı pompaladı. Başparmağı hızlı ve yavaş, sert ve yumuşak bir ritimle klitorisimin etrafında dönüyordu. Vücudumun en hassas bölgesine dokunmasının verdiği hisle kalçalarımı oynattım. İçimdeki çekim daha da güçlendi ve karnımda bir basınç oluşmaya başladı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Jake. Güzel dudakları çarpık bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Bu işte iyi olmayabilirim," dedim.

"Mümkün değil," dedi Jake.

"Ve hala istiyorsun? Hiç yapmamış olmama rağmen..." Szm yarıda kestim. Çekişme hızlanıyordu ve ne söyleyeceğimi unutmuştum.

"Sikeyim evet." Klitorisimin etrafında daha hızlı dönerek daha fazla baskı uyguladı. Onun altında kıvrandım, kıvranıyordum

bir çeşit serbest bırakma için etrafta. Parmaklarıyla beni sikmeye devam etti.

"Görüyorsun ya Abby, saygıdeğer bir erkek muhtemelen senin bekaretini almak istemeyecektir. Hatta bazı erkekler, terbiyeli ya da ahlaklı olanlar, senin ilk erkeğin olma düşüncesinden bile rahatsız olurlar, ama sana anlatmaya çalıştığım gibi-" Daha yakına eğildi ve kulağıma fısıldarken dudakları boynuma değdi. "Ben o adamlar gibi değilim." Klitorisime sıkıca bastırdı. Oluşmakta olan basınç kör edici beyaz bir sıcak salınımla patladı, ayak parmaklarımdan boynuma şok dalgaları gönderdi, içim nabız gibi attı ve ben gelmeye devam eden yeni his dalgalarını sürerken sıkıştı.

Gözlerimi tekrar açabildiğimde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. "Bu..." "Henüz bir şey yok," diye bitirdi Jake. Düpedüz kötü, günahkâr, inanılmaz görünüyordu, devam edebilirim. Sonsuza dek. "Şu anda senin içinde olmak istediğim kadar hiç kimsenin içinde olmak istememiştim bebeğim. Sikimin etrafına geldiğini hissetmek istiyorum."

Beklenti içinde kapandım.

Vay canına. Lanet olsun.

Jake komodine uzandı ve çekmecedan bir folyo paket çıkardı. Yanımda dizlerinin üzerine oturup paketi açarken onu dikkatle izledim. Prezervatifi kalın boyunun üzerinde yuvarlarken gözlerini benden hiç ayırmadı. Ona hayranlık duyuyordum. Ondan yayılan gücü hissedebiliyordum. Ay ışığı sert pazularının ve karın kaslarının gölgelerini vurguluyordu. Güzel siyah ve gri dövmelelerinden parlıyordu.

Kendini kalçalarımın arasına yerleştirdi, ellerini dizlerimin iç kısmına bastırdı ve bacaklarımı açtı. Çıplak formunun ham gücüne ve güzelliğine bakarken bir şey fark ettim.

"Lanet olsun. Bu acıtacak, değil mi?" İhtiyaçtan ve biraz da korkudan nefes nefese kalmış bir halde sordum.

Jake bana en hınzır sırıtışını gösterdi. Elini saçlarında gezdirdi ve bana gülümsedi. "Sadece en iyi şekilde, bebeğim."

Elinde sikinin tabanıyla, ucunu klitorisimin üzerine sürterek içimde yepyeni bir basınç yarattı. Vücudumda gezindi ve beni öptü. *Sana karşı nazik olacağım* öpücüğü değildi *bu*. Her şeyi tüketen bir öpücüktü. Onunla tanıştığım günden beri yüzeyde kaynayan tutkuyla karşılık verdim. Onu kendime çekerken ellerim başının arkasında birleşti. Ağzımdaki inlemelerinin titreşimi içime doğru bir elektrik akımı gönderdi.

Jake içime doğru bastırırken öpüşmemize ara vermedi. Bedenim onun için gerildi ama yeterli değildi. "Kahretsin, bebeğim. Çok sıkıydın." Ağzımın içine doğru inleyerek dizlerimi daha da ayırdı. "Benim için bacaklarını aç bebeğim. Bırak gireyim."

İtaat edip bacaklarımı olabildiğince açtığımda, kendimi ona sonuna kadar açtığımda, sanki hayatı boyunca bunu yapmak için beklemiş gibi içime daldı ve bekaretimin son izlerini de beraberinde götürdü. Ben irkildiğimde bile hareketlerine ara vermeden, hızlı bir acı tutamını itti.

Hayatımda hissettiğim en güzel acıydı.

Biz sadece bizdik. Kırık ve çürük. Berbat ve dağınık. Ve birlikte, olabileceğimizi hiç düşünmediğimiz her şeydik. Tatlı ve nazik olmaya ihtiyacımız yoktu. Benim şımartılmaya ihtiyacım yoktu. Jake'e ihtiyacım vardı ve ben kendimi ona verdiğim gibi o da kendini bana verdi.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," dedi, sesi gerilmişti. Ona daha fazla erişim sağlamak için kalçalarımı kaldırdım ve bir anda kabzasına kadar içime gömüldü.

Beklenmedik dolgunluk ve vücudumun Jake'e uyum sağlarken tatlı bir şekilde gerilmesi, daha önce hissetmeyi düşündüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki ruhuma tırmanmaya çalışıyormuş gibi içime girdi. Her geri çekilişinde ve tekrar içeri itişinde aceleciliğinin arttığını hissediyordum.

Her hamlesini karşılamak için kalçalarımı kaldırdım. Klitorisimdeki sürtünme, Jake'in sikinin içimde çok derin bir yere masaj yapmasıyla birlikte,

bunaltıcıydı.

Bacaklarım

gerildi.

"Sakin ol bebeğim. Sadece olmasına izin ver," diye yalvardı. "Lütfen... Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Jake kollarını boynuma dolayıp omuzlarıma bastırarak tekrar tekrar içime girerken bacaklarımı gevşettim. Vuruşları sert ve öfkeliydi. Beni doldurabildiği kadar derine dolduruyor ve daha fazla derine inemediğinde daha fazla içime ihtiyacı varmış gibi kalçalarını döndürüyordu.

Birbirimize sahiptik ama yine de daha fazlasını istiyorduk. Ben de istedim.

"Daha fazla," diye yalvardım ona. İçimdeki tüm kaslarla onu sıktım. Tekrar hissetmek için çok uzun zamandır bekliyordum, her şeye ihtiyacım vardı.

"Yalvarmana bayılıyorum." Sözleri, tüm doğru yerlere masaj yapan başka bir parmak seti gibiydi.

"Daha fazla," dedim tekrar. Bu sefer daha yüksek sesle.

"Her zaman." Jake elindeki her şeyi bana verdi, hızını artırdı ve bana çarptı, ikimiz de gecenin içinde bağırana kadar her vahşi vuruşta aramızdaki alevi ateşledi. "Gel bebeğim. Sikiimin etrafına geldiğini hissetmeme izin ver," diye homurdandı.

Basıncın beni altına almaya başladığını hissettiğimde bacaklarım altımdan fırladı. Beyaz ateş geri dönerken Jake bakışlarımı tuttu, bu sefer öncekinden daha da büyüktü, alevler güçlü bir patlamayla tutuşana kadar hiç bitmeyecekmiş gibi görünen dalgalar halinde yuvarlanıyordu. Jake son bir kez daha içime girene kadar onun etrafında döndüm. Ellerimin altında kıcının sıkıldığını hissettim. Daha da sertleşti, eğer bu mümkünse, ve içimde seğirdi. Sonra bakışlarımı tuttu ve kendini içime bırakırken adımını haykırdı.

O ana kadar Jake'i bisikletin üzerinde görmenin hayatımda gördüğüm en seksi şey olduğunu düşünmüştüm. Artık bu doğru değildi. O günden sonra hiçbir şey Jake'in boşalma görüntüsüyle kıyaslanamazdı.

Ve hiçbir şey yapamazdı.

Kalbinin atışını, sikiinin nabızıyla birlikte hissediyordum.

"Seni seviyorum, Bee. O kadar çok seviyorum ki canım yanıyor." Gözlerini kapatıp yorgunluğuna teslim olmadan önce söylediği son şey buydu.

Orgazmın doruğundan inerken vücutlarımız birlikte zonklıyor ve uğulduyordu. Uykuya daldığımda Jake hâlâ içimdeydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KORKU BAŞIMI KALDIRMAMI ENGELLEDİ. Gözlerine bakarsam kendimi onun merhametine bırakacağımdan, burada benimle kalması için ona yalvaracağımdan ve kendimi tamamen kaybedeceğimden korkuyordum. Bunun yerine araba yoluna baktım ve ayaklarımı gergin bir şekilde sürüyerek saçlarımdan birini kulağımın arkasına sıkıştırdım. Jake parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. Daha birkaç hafta önce beni son sürat koşturacak olan dokunuşuna doğru eğildim.

Dışarısı hâlâ karanlıktı - uyandığımızda çalar saate göre saat daha birdi. Turuncu pijama pantolonum ve beyaz atletimle dışarıda duruyordum.

Kapüşon yok.

Kolları yok.

Saklanmaktan bıkmıştım, en azından Jake'in önünde. İnsanların içinde nasıl hissedeceğimi zaman gösterecekti. Jake bana gülümseyerek, "Bu görünüşü sevdim," dedi.

"Evet, yarın sadece tanga giyerim, başka bir şey giymem diye düşünüyordum."

Jake kaşlarını kaldırdı.

"Bu saçmalığı döndüğüm zamana sakla." Bana göz kırptı ve masadan son eşyalarını almak için içeri girdi. Geri döndüğünde eski kapı gıcırdadı ve ben de itiraz ettim. "Ne düşünüyordum biliyor musun?"

"O da ne?"

"Dövmelerimi ne kadar çok sevdiğini biliyor musun?" Bununla nereye varmaya çalışıyordu? "Evet."

"Neden yara izlerini kabullenip onları dövmelere dönüştürmüyorsun?"

"Jake, vücudumun büyük bir kısmı. İnan ya da inanma programlarındaki o ucubelerden biri olurum."

Güldü ve başını salladı. "Tüm vücudunu kapla demiyorum, ukala. Örtmen ya da utanman gereken bir şey olduğunu da söylemiyorum. Sadece kolluk takmak yerine koluna tam bir dövme yaptırabilirsin diye düşünüyordum... yara izlerini kendi şartlarına göre hikayenin bir parçası haline getirebilirsin."

"Gerçekten mi?" Üzerlerine mürekkep sürmeyi hiç düşünmemiştim. "Sadece düşünülecek bir şey. Ayrıca, biraz ateşli olurdu."

"Başka bir nedenin olduğunu biliyordum." Koluna yumruk atmış gibi yaptım.

Jake teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Başka bir nedeni yok. Sadece kızımın kendi teninde olabildiğince rahat olmasını istiyorum. Senin de mutlu olmanı istiyorum."

"Biliyor musunuz? Sanırım gerçekten oraya varıyorum." Gülümsedim ve bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim. Hayatım boyunca mutlu olmaya en çok yaklaştığım andı bu. Yapmam gereken bazı işler vardı ama Jake'in yardımıyla yavaş yavaş oraya varıyordum. Tünelin sonunda daha önce hiç görmediğim bir ışık gördüm.

Gözlerimi kapattım. Dönene kadar beynimde tekrar tekrar oynayacak olan gidişinin zihinsel görüntüsüyle sıkışıp kalmak istemiyordum.

Bana doğru yürüdü ve çenemi ona doğru eğdi. "Hey," dedi. "Gözlerini aç." İsteksizce itaat ettim. Jake kulaklarına kadar ulaşan bir gülümsemeyle bana baktı.

Artık gözlerinde gizlenen bir canavar, içindeki katilden bir iz yoktu. Öldürme anlaşmasını

tamamlamak için beni terk eden bir adamın bakışlarına sahip değildi.

Ama öyleydi.

"Gözlerinizi açık tutmanızı tercih ederim," diye şaka yaptı. "Siz bakmadığınızda duvarlar yolunuza çıkmaya meyilli oluyor."

"Oh, gayet açıklar." Yardım edemedim ama mavi gözlü güzel adamı öpmek için eğildim.

sevdim.

Jake iç çekerek uzaklaştı ve bisikletinin heybesini toplamaya devam etti. İşini bitirdiğinde seleye yaslandı ve verandadan gelen tek ampulün ışığında bile ne kadar güzel olduğunu görebiliyordum. Başparmaklarını kalçalarından aşağı sarkan kot pantolonunun kemer halkalarına geçirışinden, bir şey düşünürken elini kısa keçi sakalının üzerinde gezdirmişine kadar her şeyini seviyordum. Dünya üzerinde, tam önümdekinden daha fazla görmek istediğim bir manzara yoktu.

Ama gitmesi gerekiyordu.

Yaşam ya da ölüm. Öldürmek ya da öldürülmek.

Her anlamda, bu sözlerin yükü onun üzerindeydi.

Jake elini keçi sakalının üzerinde gezdirdi, ben gülümsedim ve kalbim göğsümde çelik bir davul gibi çarpmaya başladı. Son birkaç saati nasıl geçirdiğimizi hatırlatan, ağrıyan bedenimdeki acı ve ihtiyaç hissi tarafından neredeyse bastırılıyordu.

Herkes için böyle olup olmadığını merak ettim. Belki de Jake siktiği her kız için böyle hissediyordu. Belki de onun için bizimki sıradan bir şeydi.

Jake bacaklarının arasında durana kadar beni kollarının arasına aldı. Başımın tepesini öptü ve saçlarımdan nefes aldı. "Her zaman böyle midir?" Tereddütle sordum, sesim çatlak bir fısıltı gibiydi. Bilmek zorundaydım.

"Ne her zaman böyle midir?"

"Biliyorsun." Loş ışığın boynuma ve yüzüme yayıldığını hissettiğim kızarıklığı gizlemesini umarak başımı eve doğru çevirdim.

Yüzünde anlayış ve eğlence birbirine karıştı. "Hayır, Bee," diye güldü. "Öyle değil."

Bir an için benim bir hayal kırıklığı olduğumu, paylaştığımızdan daha iyisine alışkın olduğunu kastettiğini düşündüm.

Düşüncelerimi okumuş olmalı, "Bee," diye başladı, "benim için *hiç* ama *hiç* böyle olmadı. Pek kelime insanı sayılmam ama şöyle söyleyeyim: Çoğu insanın bu kadar muhteşem bir şey yaşayabileceğini sanmıyorum-" Bakışları derinleşti. "-Bu kadar harika *biri*." Bana doğru eğildi. Dudakları dudaklarımı kaplamadan önce keçi sakalının çenemi ve yanağımı hafifçe sıyırdığını hissedebiliyordum. Yavaşça, asla azalmaya vakti olmayan sıcaklık yeniden oluşmaya başladı. Dili dudağımı hafifçe araladı. Benimkiyle buluştuğunda nefes alış verişlerimiz sıklaştı ve ellerim saçlarına gitti.

Jake dudaklarını çekti ama ona sarılmamı gerektirmeyecek kadar yakın durdu. "Eğer şimdi gitmezsem, genç bayan, seni yatağıma geri sürükleyeceğim ve bir daha asla gitmeyeceğim."

Alnını alnıma bastırırken ellerini enseme birleştirdi. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

Hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Git!" diye emretti, daireyi işaret etti ve alnıma masum bir son öpücük kondurdu. Hâlâ hareket etmedim. Hareket edemezdim.

"Abbbbyyyy," dedi şakacı bir şekilde beni uyararak. Onun bu yönünü seviyordum. Neredeyse bana ne yapmak için yola çıktığını unutturuyordu.

İşinin kendisi beni rahatsız etmiyordu. Onun güvenliği için endişeleniyordum, işi için değil. Bir kez olsun duygularımı ya da olması gerekenin siyah-beyazlığını sorgulamayacaktım.

"Ben gidiyorum. Gidiyorum," dedim, kendimi ondan sıyrıp yavaşça kapıya doğru dönerken.

"Hey Bee!" diye seslendi ben neredeyse ön kapıya ulaşmışken.

"Öyle mi?" diye sordum ve döndüğümde bisikletini çoktan monte ettiğini gördüm. Gözlükleri yerindeydi ve kaskının kayışını ayarladı.

Çok seksi.

"Mümkün olan en kısa sürede döneceğim. Söz veriyorum." Yüzünde mutluluk ve korku karışımı bir ifade vardı.

"İyi edersin," dedim, dilime ağır gelen sözcükleri hafif bir tonda söylemeye çalışarak. Derin bir nefes aldım ve sahip olduğumu hiç bilmediğim kontrolümü topladım. Sonra döndüm ve ön kapıdan geri yürüdüm.

Sırtımı kapıya dayayarak yerde oturdum, ta ki motorunun kükremesini ve ana yola çıkarken geniş lastiklerin altından çıkan çakılların takırtısını duyana kadar. Ses uzaklarda kaybolup gittikten sonra da orada oturdum, Jake de onunla birlikte.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım kimseye.

Sadece bekaretimi kaybetmiş değildim. Nan dışında, hayatım boyunca hiç bu kadar ihtiyaç duyulduğumu, bu kadar istendiğimi, bir şeyden bu kadar emin olduğumu hissetmemiştim. Savunması Fort Knox'tan bile daha güçlü olan huysuz, öfkeli Abby Ford'a ne olmuştu? Büyükannesi dışında birinin hayatına girmesine izin vermeyi başaran bu kız kimdi? Büyükanнем öldüğünden beri ilk kez kendimi yalnız hissetmiyordum. Jake'e karşı kötü kalpli Abby olmak zorunda değildim. Ona ne kadar sert olabileceğimi göstermek zorunda değildim. Kenarlarda daha yumuşaktım. Bana en iyi şekilde meydan okudu. Hatta onun da benim kadar inatçı olmasını seviyordum.

Başka biriyle normal bir konuşma yapmaktansa onunla kavga etmeyi tercih ederim.

Kalkana kadar en az bir saat geçti. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden Jake'in dizüstü bilgisayarını açtım ve arama motoruna *dövmeler ve yara izleri* yazdım. Karşıma çıkan resimler karşısında şok oldum. Çoğunluğu kadınlara ait, sezaryen yaralarının üzerine ya da uzuvlarının kesildiği yerlere renkli çiçekli dövmeler yaptırmış binlerce resim. Hepsine bakarak saatler geçirdim. Asıl dikkatimi çeken meme kanserinden kurtulanlar oldu. Pek çoğu yara izlerini kucaklamayı tercih etmişti - bazıları tüm göğüslerini dolduran bir tasarıma sahipti. Yara izlerini kapatmamışlardı. Onları süslemişlerdi.

Bu sadece istediğim bir şey değildi. İhtiyacım olan şeydi.

Tam o sırada dairemin telefonu çalmasaydı, çoktan yaralarımın etrafına nasıl bir resim yaptırmak istediğimi araştırıyor olacaktım. Gecenin geri kalanında yeni Abby'yi düşünürdüm, aslında hoşlanmaya başladığım birini.

İsteksizce odayı geçtim ve telefonu açtım. Merhaba demeye bile fırsatım olmadı. "Abby. Tanrıya şükür cevap verdin," dedi Reggie. "Dinle, Jake'in şehir dışında olduğunu biliyorum ama Morgan'ın motoru yine bozuldu ve gecenin bir yarısı lanet olası Cabbage Key'de mahsur kaldık. Şimdi seni arayabilecek kadar telefon çekmeye başladı. Bo üç yüzüncü kez anahtarlarını kaybetti ve moron depoda her şeyi açık bıraktığını söylemek için *tam da bu ana* kadar bekledi! Bir kanodaki tuzak kapısı kadar işe yarıyor."

Reggie depoyu kilitlemek için depoya gitmemi istemedenden önce, bunu yapmayı teklif ettim. İstesem bile uyuyabilecek gibi değildim. Kısa bir yürüyüş, hâlâ içimde uğuldayan enerjinin bir kısmını atmama yardımcı olacaktı.

"Sorun değil, Reggie. Şimdi oraya gidip her şeyi senin için kilitleyeceğim."

"Sen benim cankurtaranımsın, Abby. Deniz çekmesi sonsuza kadar sürecek ve bir servete mal olacak, bu yüzden sabaha kadar geri dönemeyeceğiz. Tanrı'ya şükür bugün sadece Pazar. Pazartesi ofiste görüşürüz. Tekrar teşekkürler." Hat kesildi. Buzdolabının yanındaki askıdan yedek anahtarları aldım ve evden çıkmadan önce şortumun cebine sokup yürüyerek yola koyuldum.

Depo yolun sadece yarım mil yukarısındaydı, bu yüzden yaralarımı örtmek için bir gömlek giymeye zahmet etmedim.

Kendimi test ediyordum.

Dolunay bir önceki geceye göre daha da parlak görünüyordu ve havanın ıslak kalınlığı ilk kez beni boğacakmış gibi hissettirmiyordu. Genellikle burun deliklerimin içine yapışan kesilmiş balık kokusu bile beni her zamanki kadar rahatsız etmiyordu.

Köprüdeki inşaatın ışıkları uzaktan uğulduyor, onları çalıştıran jeneratör sanki kalkış için güç topluyormuş gibi ses çıkarıyor, nehrin deniz duvarına hafifçe çarpan sesini bastırıyordu. Uzaktan, Bubba's Bar'ın sürekli dönen kapısından girip çıkan insanların müzik ve kahkaha seslerini duyuyordum.

Yürürken Nan'ı düşündüm, onun için var olan ya da olmayan cenneti. Onun tüm kalbiyle inandığı cennet olmasını umdum ve kendimi bir şekilde Jake'i bana gönderenin o olduğuna ikna ettim. Kusurları ne olursa olsun, hatta belki de kusurları yüzünden onu çok sevmiş olmalıydı. Hâlâ hayatta olsaydı, onu eve getirip kendisiyle doğru dürüst tanıştırmamı isteyeceğini hayal ettim. Muhtemelen ona akşam yemeği hazırlar, meşhur hardal yeşillikli patates salatasından ikinci bir porsiyon alması için ısrar eder ve tüm artıkları eve götürmesi için onu zorlardı. Kasabadaki hiç kimsenin o yedirmedikçe yemek yemediğine inanıyor gibiydi. Jake'in, Nan'ın ona soracağı soru yağmuruna cevap vermeye çalıştığını düşünerek yüksek sesle kıkırdadım. Onun kiralık katil olduğu kısmını atlardık.

Bunun büyük bir şey olacağını sanmıyorum.

Kollarımı sallayarak ve ıslık çalarak köprüden geçerken havadaki tuzun tadını dilimde hissedebiliyordum.

Islık mı?

Kimdi bu kız?

Bir şeyi biliyordum: yeni ben neredeyse mutluydu... ve bu onun için sorun değildi. Bir kez olsun, kendi yolumda durmayacaktım.

İnşaat vinçlerinden sarkan kör edici ışıklardan kurtulduktan sonra, gökyüzünü kaplayan ve bana göz kırpan binlerce gözü hatırlatan binlerce yıldızın rahatlığı altında dinlendim. Ay, günün haberlerini öğrenmek isteyen eski bir dost gibi havada asılı duruyordu.

Nan'ın yukarıda beni izlediğinden, asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir hayata sahip olmamı desteklediğinden emindim. Çok yaklaştım. Bir aydan kısa bir süre içinde Jake geri dönecek ve ikimiz için de yeni bir sayfa resmen açılacaktı. Birlikte. Onunla gidecektim. Onunla normal olabilirdim. Onunla bir hayatım olabilirdi. Geri döner dönmez ilk olarak nereye gideceğimizi planlamaya başlayacaktık. Ben New Orleans'ı düşünüyordum ama New York da listede vardı. Georgia ve Florida dışında hiçbir yere gitmemiştim.

Hayatımın sonunda bir olasılığı vardı.

Nan beni yanına aldığından beri ilk kez minnettardım. "Teşekkür ederim, Nan," diye fısıldadım, mesajımın bir şekilde ona ulaşacağını umuyordum. Bu dünyada geçirdiğim neredeyse on sekiz yıl boyunca ağladığım ilk mutlu gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

"Nan'ın lanet bir fahişenin teşekkürüne ihtiyacı yok." Karanlıkta bir yerlerden gelen derin, yavaş ve bulamaç gibi bir ses beni irkiltti.

"Neredesin?" diye sordum. "Kimsin sen?" Kalbim Mors alfabesi gibi düzensiz bir uyarı verdi.

"Ah, bebeğim." Owen yem kulübesinin çıkıntısının altındaki gölgelerden ay ışığına doğru adım attı. "Sorun nedir? Artık sesimi tanımıyor musun? Tsk tsk tsk. İşte bu duygularımı incitti." Neredeyse boşalmış bir cam şişeden bir yudum aldı ve çenesindeki koyu kahverengi damlayı yağ lekeli elinin tersiyle sildi.

"Ne istiyorsun Owen?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve içimden gelen sesi dışarı atmaya çalıştım.

kafamın arkasındaki küçük ses bana çıldırmam gerektiğini söylüyor.

Şişesini açtıktaki kollarıma doğru tuttu. "Şuraya bak. Birisi saklandığı yerden çıkmaya karar vermiş. O koca memelerini göstermenin zamanı gelmişti." Sessiz kaldım. Onunla daha fazla sorun yaşamak istemiyordum. Sadece siktir olup gitmem gerekiyordu.

"Büyükannen Jake Dunn gibi bir hurdalık köpeğiyle birlikte olduğunu bilse ne derdi sence? O eziği becerdiğin için seninle gerçekten gurur duyacağını mı sanıyorsun?" Owen bana doğru yavaş ve tehditkâr bir adım daha attı. "Bana yalan söyledin." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik vardı. Beyaz atleti, sadece yem ve balık bağırsağı karışımı olduğunu tahmin edebildiğim kahverengi ve kırmızı lekelerle boyanmıştı. Birkaç metre öteden bile ondan yayılan içki kokusunu alabiliyordum.

"Sana nasıl yalan söyledim Owen?" Artan tedirginliğimi belli etmemeye çalışarak sordum. Yem dükkanının yanındaki depo kapısına doğru rahatça yürümeye başladım. Planım içeri koşmak ve mümkün olduğunca çabuk arkamdan kilitlemektir. Ben onu geçmeye çalışırken Owen'ın çakıl taşları üzerindeki ayak seslerinin hızlandığını duyabiliyordum.

Aramızdaki boşluğu kapattı.

"Evet, yalandı! Araştır!" diye bağırdı, öfkeyle. "Bana *kimseyle* yatmadığını, *kimseyi* istemediğini söylemiştin. Gerçek şu ki, sen sadece beni becermek istemiyordun!"

Sözlerinin arkasında bu kadar nefret ve acıyla konuştuğunu hiç duymamıştım.

Şişeyi boşalttı ve yolu kaplayan deniz duvarı kayalarına çarptı. Cam havai fişek gibi patladı. Makineli tüfek gibi bir kahkaha attı. "Senin farklı olduğunu sanıyordum ama bu lanet kasabadaki diğer sürtüklerden bir farkın yok, değil mi?" Dudaklarında zalim bir gülümseme asılı kaldı. Göz kapakları şişmişti; gözlerinin akında ince, kırmızı damarlar yüzüyordu.

"Owen, sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Sarhoş kışını eve götür." Birimin kapısına doğru hızlı adımlarla yürüyerek durumu geçiştirmeye çalıştım. Kapı kolu elimden sadece birkaç adım uzaktaydı.

"Şimdi Abby, sen yanımdayken neden eve, boş yatağıma gideyim ki?" Bana yetiştirdi ve atletimin arkasından yakaladı, yüzüne bakmam için beni döndürdü, ayak bileğim yolun engebesinde büküldü ve bacağıma bir acı şoku gönderdi. Dengemi yeniden kazandım ve bir adım geri attım ama Owen beni tuttu. "Özellikle de artık oyunda olduğun için," diye ekledi. Sesindeki zehir herhangi bir çingiraklı yılandan daha güçlüydü.

"Owen, dur! Gitmek zorundayım. Bu hiç komik değil!" Arkamı dönmeye çalıştım ama elleri dışarı fırladı ve beni omuzlarımdan yakaladı. Bir haftadır hissetmediğim yanma hissi bir anda geri gelmişti. Tüm kolum alevler içinde kalmıştı. Kavrayışı sıkıydı, kaymamış tırnakları etime batıyordu. Çürümüş balık ve viski kokusu midemi bulandırıyor.

Owen gözlerimin içine baktı, dişlerini sıkarak konuşuyor ve konuşurken üzerime tükürük püskürtüyordu. "Şunu doğru anlamama izin verin, bir dakikadan başka tanımadığınız Jake Dunn'ı becermek için zamanınız var ama sevgili arkadaşınız Owen için hiç zamanınız yok mu?" Ağzımdan istemsiz bir nefes çıkışı, bir hava tabancasının patlaması gibi oldu. Kulağıma doğru nefes aldı, eli sıkılaştı, kan çektiğinden emindim. Beni daha yakına çekti, kirli işaret parmağının tersini yüzümün yan tarafında gezdirdi ve yanağımda buz gibi bir ürperti bıraktı. Dokunuşundan irkildim. "Biliyor musun, bu gece ikinizi gördüm."

"Owen, dur. Beni korkutuyorsun." Kendimi kurtarmak için mücadele ettim.

"Hayır, yapamazsınız Bayan Abby," diye öfkelenildi. "Bu sefer değil." Alt dudağına sıkıştırdığı tütün tükürüğü her sözünün vurgusuyla birlikte ağzından fışkırıyor, parçaları dudağından çenesine doğru kayıyordu. Owen soğuk, ıslak, tütün tükürüğüyle kaplı dudaklarını ağzımın üzerinde ezdi.

Yüzüm bu hisle tutuştu. Bir kolumu kurtarmayı başardım ve kurtarır kurtarmaz geriye doğru kaldırıp yumruğumu çenesine indirdim.

Owen'ın kafası yana kaydı. Beni bıraktı ve zaten kırmızı olan yüzünü ovuşturdu.

darbeden. Dönüp kaçtım ama üç adım bile atmadan beni tekrar yakaladı, kaslı tek koluyla beni kendine çekti ve göğüs göğüse çarpıstırdı. Kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunun karnıma doğru itildiğini hissettim. Beni benzinle ıslatıp ateşe vermiş de olabilirdi. Ama istenmeyen sıcaklığın onunla savaşıma kararlılığımı zayıflatmasına izin verecek değildim. Endişelendiğim bölgeyi hedef alarak ona tekme atmaya çalıştım. Bu girişimime güldü. "Kes şunu, Owen!" diye bağırdım. "Bırak beni, seni *pislik!*"

Bu sadece Owen'ın benimle dalga geçmesi değildi. Bu Owen'ın istediğini almasıydı. Ben sadece onun öfkesi için bir çıkış noktasıydım. İntikamının nesnesi.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

"Şimdi, Abby. Biraz mücadele etmenden hoşlandığımı biliyorsun. Küçük sürtük Jake'in tüm eğlenceyi yaşaması adil değil, değil mi?" Owen dilini kulak mememin üzerinde gezdirdi, sıcak nefesi beni neredeyse sızlatacaktı. Boynumu yana doğru uzatıp çekebildiğim kadar çektim. İri ve pis bir eliyle ağzımı kapatıp beni geriye, karanlığa doğru çekmeye başlayana kadar çığlık attım. Ayaklarımı toprağa bastırarak yerimde durmaya çalıştım.

Beni nereye götürmeye çalışıyordu?

Eli hâlâ ağzımdayken, ön kolunu göğüslerimin altına koyarak beni kaldırdı ve deniz duvarının sivri kayalıklarına doğru sürükledi. Önce bir botumu, sonra diğerini kaybettim. Bıçağım sonuncusunun içine sıkıca sokulmuştu. Yine de mücadelemi bırakmayı reddettim.

Taşlar ayaklarımın tabanında acı veren kesikler oluşturdu. Kollarım yanlarımda kilitliken, dirseklerimle kaburgalarına vurmaya çalıştım. Bu onu kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Çok büyüktü, çok güçlüydü. Dönüp beni kaldırdı ve kolunun altına sıkıştırılmış bir bavul gibi taşıdı. Diğer eli ağzımdan hiç ayrılmadı.

Kalbim hızla çarpıyordu. İçimdeki her damar panik içinde zonkluyordu.

Jake! Sana ihtiyacım var! Öncelikli düşüncem buydu.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım, olabildiğince sert ısırdım, dişlerimi Owen'ın elinin etine kadar geçirdim. Kanı anında ağzıma doldu, likör ve bakır tadındaydı.

"Orospu *çocuğu!*" diye bağırdı. Ama elini hiç gevşetmedi ve bir adım bile atmadı.

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı aktı.

"Bunun bir şeyi değiştireceğini mi sanıyorsun?" Tehditkâr kahkahasının üzerine yığılmış şakacı bir tonla konuştu. Artık bunun onun için sadece bir oyun olduğunu ve kurallarını anlamaya hiç niyetim olmadığını biliyordum.

Eline doğru çığlık attım, kanını burnuma üfledim ve ciğerlerime çektim. Öksürdüm ve boğuldum ama dişlerimin derime hücumunu durduramadım. Onu tekrar ısırdım ama bu sefer beni serbest bıraktı. Etrafımda döndüm, engebeli kumda biraz ayak basmaya çalıştım, ancak sağ yanağıma çarpan yumruğunun yıkıcı topuyla karşılaştım. Darbenin basıncıyla çatırdayan yanağım, elindeki kanı yüzüme püskürttü. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, sanki kafam patlamış gibiydi. Bacaklarım altıma çökerken tüm vücudum titredi ve kumsala düştüm.

"Siktir, Abby. Bana ne yaptırdığına bak!" Owen beni masada yemek tabağını deviren bir çocukmuşum gibi azarladı. "Eğer uslu dursaydın, böyle olmak zorunda kalmazdın."

Daha önce duyduğum ve bir daha asla duymamayı umduğum kelimeler.

Owen durakladı ve derin bir iç çekti. "Her iki şekilde de bebeğim, gerçekten özel olacak." Bu yumruktan sonra bilincim gidip gelmeye başladı.

Doğruyu söylemek gerekirse, beni bayılmasını istedim.

Owen iki ayağını ellerinin arasına aldı ve beni suyun üzerine eğilmiş bir palmiye ağacının altına sürükledi. Sağ gözümü açamıyordum, sol gözümdeki görüş bulanıklaşmaya başlamıştı. Owen'ın durmasına neden olacak bir şeye ya da herhangi bir şeye çarpmayı umarak bacaklarımı amaçsızca tekmeleyebildiğim kadar sert tekmeledim. Ya tekmelerim o kadar zayıftı ki onu etkilemiyordu ya da algıladığım tekmeler tamamen bilinçaltımın beni hâlâ dövüşmeye teşvik etmesinin bir ürünüydü.

Dizlerinin üzerine çöktü, üzerimde geziniyordu. Teri alnıma su işkencesi gibi damlıyordu. Keskin vücut kokusu havadaki tuz kokusuna karışıyordu. Şortumu bacaklarımdan aşağı itip, ellerini bacaklarımın arasına sokup dirsekleriyle kalçalarımı açık tuttuğunda, kalan son mücadele gücümü dizlerimi bir arada tutmaya çalışarak harcadım. Parmaklarını iç çamaşırımın kasıklarına geçirip bir hamlede yırttı ve parmakları seksime değdiğinde inledi. Külotumu burnuna götürdü ve kokladı. Çenesi gerildi. Boynundaki kalın damar zonkladı. Öfkesi patladı.

"*Kokusunu alabiliyorum, seni orospu!*" diye kükredi.

Onları körlemesine kanala fırlattı. Bacaklarımı açık tutmak için dizlerini kullandı, sonra kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi.

Bu gerçekten oluyor.

Çılgılık atmaya çalıştım ama sadece zayıf bir inilti çıkıyordu. Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü. Başımı yana çevirdim ve kuma kustum, kızarmış tavuk parçaları geri gelirken boğuluyordum. Jake'le birlikte olalı sadece bir saat mi olmuştu? Bu mümkün müydü? Çünkü şimdi cehennemdeydim. Şeytanın ta kendisiyle.

Owen kusmuğu fark etmemiş gibiydi, fark ettiyse de umursamıyor gibiydi. Tek bir hareketle kot pantolonunu indirdi ve boxer'ından kurtuldu. Bir elini sırtımın altına sokarak beni kendine yaklaştırdı ve diğer eliyle içime girdi. Kumsaldaki kumların cam kırıkları gibi içimi parçaladığını hissedebiliyordum. Bu yanma, daha önce dışarıdan bir dokunuşla deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bu, tenimin tutuşması gibi bir şey değildi.

Bağırdım.

Bu sefer alev bendim. Acı kör ediciydi. Tek gördüğüm beyazdı.

Olanlara kendimi inandıramıyordum. Sapkın bir Tanrı'nın yarattığı en berbat evin bir ürünü olarak, kaçınmayı başardığım tek şeyle yüzleşiyordum. *Bu gerçekleşiyor olamaz.* Kendime tekrar tekrar söylüyordum. *Böyle bir şey olamaz.*

Ama oluyordu. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Acı, annemin beni Şükran Günü hindisi gibi doğramasından daha kötüydü. Bıçaklanmaktan daha kötüydü.

Dayak yemekten daha
kötü. Her şeyden daha
kötü.

İçime girerken tekrar tekrar haykırdım. Ağzımdan çıkan her sese kapalı yumruğunun darbesiyle karşılık veriyordu. "Sakin ağlama, seni *kaltak*," diye tükürdü, daha sert iterek beni cezalandırdı. "Hoşuna gittiğini biliyorum."

Gözlerini kapadı ve inledi. Ağzını açtığında, alt ve üst dişlerini birbirine bağlayan tükürük tellerini görebiliyordum. Tekrar bağırmaya çalıştım, birinin beni duymasını istiyordum ama bu sefer hiçbir kelime çıkmadı. "Bu gece Jake'i becerirken bir fahişe gibi inlediğini duydum. Bu bokun senin gibi kızları tahrik ettiğini biliyorum. O yüzden inle, seni *orospu!*" Kalçalarımı çevirerek tırtıklı bir bıçak gibi içime girdi. Ben direnmeye çalıştıkça, itiş gücü daha da artıyordu.

Artık uzuvlarımı hissedemiyordum.

Owen aniden içimden çekildi, içimi zımpara kağıdı gibi kazıyarak beni bir bez bebekmişim gibi yüzüstü çevirdi. Bir eliyle başımın arkasını tutarak yüzümü ıslak kumun içine itti. "Çıglık atmaya çalışırsan böyle olur işte." Bir sonraki hamlesi vücudumda acı verici şok dalgaları yarattı, bir ya da iki dakikalığına bilincimi kaybettiğime eminim.

İçten içe parçalanıyordum.

Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Vücudum kendini kapatıyordu. Artık nefes alamıyordum. Sadece küçük hava çekişleri kalbimin göğsümün derinliklerinde yavaşça atmasını sağlıyordu.

"Çok acıyor, değil mi?" diye tısladı dişlerini sıkarak. "Bahse girerim Jake seni götünden sikmemiştir!" Saçlarını avuçlayarak, saç ve kafa derisinden parçalar koparacak kadar sertçe çekene kadar çekiştirdi. İnatçı bir fermuarla aynı sesi çıkarıyordu. "Şimdi anlıyorsun, değil mi? Bir parçan artık benim." Bu sözleri fısıldarken neredeyse kıkırdıyordu. Kumların arasından bile onun kokusunu alabiliyordum. Kendi kanımın ve kusmuğumun kokusunu ve tadını alabiliyordum. Her kum tanesi içime çarptıkça içimin parçalandığını hissedebiliyordum.

Aklıma insanların bir kasırga sonrasını anlattığı haber bültenleri geldi: *Sürprizdi... ölüm treni gibiydi... ardında her şeyi kırılmış ve bükülmüş bıraktı... neredeyse ölüyordu... ölümüne korkmuştu... her şeyini kaybetmişti... asla eskisi gibi olmayacaktı...*

Bundan sağ çıkamayacağım.

Yere doğru çıglık atmak için ağzımı açtım. Bunun yerine ıslak kumu ciğerlerime doldurdum ve kuru bir şekilde nefes alıp kumsalın daha fazlasını boğazıma doldurana kadar öğürdüm.

Ben öleceğim.

Jake'i bir daha asla göremeyecektim. Tam da sonunda güvenebileceğim, gerçek bir şeye sahip olduğumu düşündüğüm anda, her şey elimden alınıyordu.

Zorla.

Mutlu olabileceğimi düşünmekle ne kadar aptallık etmişim. Bana verilenden daha fazlasını istediğim için cezalandırılıyordum. Burada ölecektim. Hayatta kalmak için son bir çabayla başımı kumdan kaldırdım.

Owen beni ters çevirdi ve kendini sabitlemek için ellerini göğsüme bastırdı. Kaburgalarımın çatırdadığını hissettim ve kemiklerin kırıldığını duydum. Konuşmaya devam etti ama artık sesi sadece uzaktan gelen boğuk bir sestti.

Arka plandaki küçük sesler artmış gibiydi. Yakındaki bir cırcır böceğinin cıvıltısı. Palmiye yapraklarının rüzgârdaki hışırtısı. Kanala atlayan kefallerin sıçraması.

Yardım edin, lütfen biri yardım etsin.

Yardım yerine sadece daha fazla darbe aldım, hırpalanmış yüzümde daha fazla kör edici acı hissettim. Ve sonra öldüm.

ON ALTINCI BÖLÜM

O gece **ölüm beni kucağına çekmemiştir**, her ne kadar buna gerçekten inansam da. Tekrar kurban olmaktansa ölmeyi tercih ederdim. Olanların bilgisine sahip olmaktansa, düşüncelerim inşa ettiğim duvarların ötesini merak etmek istediğinde o görüntüleri görme gücüne sahip olmaktansa ölmeyi tercih ederdim. Yüzüme ve vücuduma aldığım darbelerin tüm hatırlatıcıları da onlarla birlikte gelecekti, içimdeki korkunç izinsiz girişin yeniden ziyaret edilmesi.

Mutlu olabileceğimi düşünmek bile çok fazlaydı.

Ne de olsa mutlu sonla biten bir tip değildim. Boktan şeylerin başına geldiği boktan bir çocuktum.

Neden daha fazlasını hak ettiğimi düşünmüştüm ki?

Orada ne kadar yattığımı, gece mi gündüz mü olduğunu bilmiyordum. Saatlerce gözlerimi açmadım. Onları kapalı tuttum ve hızlı bir ölüm diledim. Yeterince konsantre olursam kendimi unutturabileceğimi düşündüm. Benim gibi insanlar sadece acı ve ıstırap hissetmek için yaratılmışlardı, gözlerimi açtım -ya da *gözümü* açtım demeliyim.

Ve acı hissettim.

Odamdaydım. Jake'in odasında. *Bizim odamız*. Gün ışığının sert ışınlarını kapatmak zorunda kalmadan önce seçebildiğim tek şey buydu. Ağzım kurumuş, çatlamış ve sanki yapışmış gibiydi. Burun deliklerimden biri tıkalıydı. Nefes alamıyordum. Derin bir nefes almak için ağzımı açabilmek amacıyla şişmiş mor parmaklarımla dudaklarımdaki kurumuş kanı ve kabukları temizledim. İçimde cam kırılıyormuş gibi hissettim.

Buraya nasıl geri geldim?

Biri beni kurtardı mı?

Hayır, biri beni kurtarmamıştı. Biri beni *harekete geçirdi*.

Beni etkiledi.

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü. Ayağa kalkıp banyoya koşamadığım için yatağın yanında yere uzanmaya çalıştım, bu sırada kurumuş kanla dolu bir burun deliğimi açtım ve yatağın kenarındaki safraya siyah parçalar ve taze kırmızı akıntılar gönderdim.

Yere kusmak buraya kadarmış.

Birkaç dakikadan fazla sürmüş olamayacak bir bilinç yorgunluğuyla, az önce yarattığım karmaşanın üzerine uzanarak uykuya daldım.

Bir sonraki uyanışında geceydi ve tuvaleti kullanmam gerekiyordu. Bacaklarım işbirliği yapmıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığım anda tekrar düşmeye başladım. Kendimi komodinin üzerinde yakalamaya çalıştım ama kollarım yeterince güçlü değildi. Göğüs üstü yere düştüm. Omurgamdaki karıncalanma hissi boynumdan kışıma doğru bir yırtılma hissine dönüştü. Banyoya kadar olan yirmi metre kadar yolu yürüyebilmemin imkânı yoktu.

Ben de süründüm.

Sadece ön kollarımın desteğiyle, kendi et torbası gibi gevşek bedenimi yavaşça soğuk seramik zeminde santim santim sürükledim. Yatağımdan banyoya kadar kanlı bir toprak izi bıraktım. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Günler, yıllar, sonsuzluk gibi geldi. Evrensel zalimliğin bir başka dönüşü olarak, nihayet oraya vardığımda, banyo kapısının kapalı olduğunu fark ettim. Hala sahip olduğum tüm kararlılığı toplayarak titrek, neredeyse işe yaramaz bir kolu kapının koluna uzattım. Üzerine eğildim, kapıyı zorlayarak açtım ve kırık bir bez bebek gibi banyo zeminine düştüm.

Ne yaptığını görmem, neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu.

Gücümü topladım ve kendimi yavaşça dizlerimin üzerine ittim. Bir hışımla kendimi ayağa

fırlattım, dengemi yeniden sağlamak ve kendimi yukarıda tutmak için tezgahı tuttum. Tezgâha yaslanmak zorunda kaldım.

Tezgâh o kadar uzaktaydı ki göğsüm neredeyse lavabonun içindeydi. Işığı açmak için dirseğimi kullandım.

Aynada gördüğüm, bana bakan kız hiç de ben değildim.

Gözlerimin ikisi de gece kadar siyahtı ve üzerlerinde mor ve sarı lekeler vardı. Normalde soluk olan tenim kırmızı kan lekeleri altında tanınmaz haldeydi. Mavi ve sarı morluklar çenem boyunca yanaklarıma kadar uzanıyordu. Bakır rengi saçlarım geriye doğru kaymış ve koyu kırmızı parçalarla kaplanmıştı. Parmaklarımı dudaklarımda gezdirdim, kendi dokunuşumdan irkildim. Üzerimdeki atlete kir ve kismuk bulaşmıştı. Belden aşağım çıplaktı. Bacaklarımdan iç kısmında, ayaklarıma taşan kalın damarlar gibi kırmızı akıntılar vardı. Dişlerimi hissetmek için parmağımı içeri sokmak amacıyla ağzımı açabildiğim kadar açtım. Görebildiğim kadarıyla hepsi oradaydı.

Jake'e ihtiyacım var.

Ben sekiz yaşındayken, annemin uyuşturucu satıcısı onu öldüresiye dövmüştü. Şu anki halime çok benziyordu ama bilinci yerinde değildi ve iki hafta boyunca hastanede yattı. Taburcu olduğunda, sonunda eve döndüğü için çok mutluydum. Bir kez olsun ayık bir şekilde, tamamen kendime ait olacaktı. Bu onun dibe vuruşu olmalıydı. Neredeyse ölüyor olması bırakması için bir sebep olmalıydı ve benim için gerçek bir anne olmaya başlaması için daha da büyük bir sebep olmalıydı. Kendimi bunun hepimiz için yeni bir başlangıç olacağına ikna ettim.

Hastaneden eve dönerken sarı steysin arabalarının önündeki bankta, arabayı kullanan babamla yolcu koltuğunda oturan annemin arasında oturuyordum. Yüzüm gülüyordu. Yaşadığımız onca şeyden sonra, gerçek bir aile olacağımıza inanmak için nedenlerim vardı.

Hastaneden üç blok ötedeydik ki annem ön koltukta ateş ederken benden lastik bir bağın bir ucunu tutmamı istedi.

Bu, kendime bir aile için gerçek bir umut verdiğim ilk ve son zamandı... Nan'a kadar.

Nan.

Ölüleri bile uyandırabilecek bir çığlık attım ve vücudumun her hücresindeki acı ateşini tutuşturdum. Ama umurumda değildi. Acı benim alışık olduğum bir şeydi. Acı, hayal kırıklığı ve boku yemişlik benim için normaldi. Daha yüksek sesle çığlık attım. Boğazımda bir şey patlamış gibi oldu ve kan boğazımdan ağzıma doğru yükseldi. Banyonun zeminine çöktüm ve cenin pozisyonunda kıvrıldım. Yutamayacağım kadar çok olan kan ağzımdan fayansın üzerine aktı ve harçta kırmızı nehirler oluşturdu. Kanı kusmuyordum. Sadece serbest bırakıyordum.

Kendimi tuvalete sürüklemek bir seçenek değildi. Hiç gücüm kalmamıştı. İdrar, göz kapaklarımdan arkasında televizyon karına benzeyen bir şey görmeme neden olan yakıcı acı dalgaları halinde benden çıktı.

Hayatım benim acımdı ve daha gelecek çok şey vardı.

İşte o zaman bir karar verdim. Hayatımın bir noktasında vermem gerekebileceğini her zaman bildiğim, ancak bir şekilde gerçekten uygulayacak güce sahip olacağımdan şüphe ettiğim bir karar.

Owen ölecekti.

Jake döndüğünde, ona olanları anlatacaktım. Her açık, kanlı detayı. İçimdeki canavarı uyandıracaktım.

Yetkilileri arayamazdım. Coral Pines'da, Owen'ın ailesi yetkiliydi. Belediye başkanı, bölge savcısı, bölge yargıcı, alçak şerif... Hepsi de doğma büyüme Fletcher'dı. Bana yardım etmezlerdi.

Jake yapardı.

Nefesim hızlandı - artık acıdan değil, kararımın verdiği karanlık tatminden. Dudaklarımdan küçük, manyakça bir kahkaha kaçtı ve çıkardığım her sesle tekrar tekrar kırılıyormuş gibi hissettiğim kaburgalarımı kavradım.

Her şeyin gelmesine izin verdim.

Jake, Owen'ı öldürecek.

Dayanılmaz acılar ve çılgın kahkahalar arasında bu düşünce rahatlatıcı oluyordu. Acıyı neredeyse katlanılabilir kılıyordu.

Neredeyse.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Saat akşamın onuydu ve Coral Pines Lisesi'nin içindeki tüm ışıklar kapalıydı. Dikkatleri üzerime çekmekten korktuğum için hiçbirini açmak istemedim. Yapmak için orada olduğum şey zaten ışık gerektirmiyordu. Her kapının üzerindeki çıkış işaretlerinin kırmızı ışıkları ve küçük anahtarlık fenerim yolumu bulmama yetecek kadar görmemi sağlıyordu.

Öğrencilerin yokluğunda bile okul her zamanki gibi kokuyordu: kuru silgi kalemlerinden gelen kimyasallar bayat havayla karışmış ve spor salonundan hafif bir vücut kokusu yayılmıştı. Öğrencilerin okula dönmesi için birkaç ay daha geçmesi gerekecekti. Sanki her an zilin çaldığını duyacakmışım gibi hissediyordum, sınıflarından dökülen, dolaplarını çarpan ve birbirlerine bağırان öğrencilerin kahkaha sesleri koridorlarda yankılanıyordu.

Karanlık bir koridordan sonra diğerine doğru ilerledim. Ağrılarımın çoğunun yerini artık her adımda hissettiğim sürekli bir 'rahatsızlık' hali almıştı.

Yüksek dolap sistemi, yerden tavana kadar duvarın her açık bölümünü kaplayan sessiz asker sıralarına benziyordu. Bay Johnson'ın fotoğrafçılık sınıfı için inşa ettiği dolaptan dönüştürülmüş karanlık odaya ulaştığımda, çürük mandalı çevirmek için botumdaki bıçağı kullandım.

Odanın ışık geçirmez olduğundan emin olduğumda, güvenli ışığı açtım ve negatifleri fotoğraf makinemden çıkarıp tepsileri işleme kimyasallarıyla doldurarak işe koyuldum. Düşündüğümde daha uzun sürdü ama işim bittiğinde, her biri aynı konunun farklı bir açıdan çekilmiş on iki siyah-beyaz fotoğraf odanın karşısındaki kurutma hattında mandallara asılı duruyordu.

Ben.

Onlara bakmak, bırakın birkaç haftayı, bir saniye bile geçmemiş gibi hissettirdi. Yine oradaydım. Araya giren anılarla savaşmak için gözlerimi kapattım ama onlar rahat durmadılar.

Yine, her darbeyi, kendini içime iterken kullandığı her gücü hissettim. Göğsümde vücudumdan ayak parmaklarıma kadar yayılan ani bir panik hissettim.

İlk birkaç hafta evden çıkmaya korkuyordum, sadece Owen dışarıda bir yerlerde olduğu için değil, kimsenin beni görmesini istemediğim için. Reggie'yi arayıp çok hasta olduğumu ve diğerlerini de hasta etmek istemediğimi söyledim, o da yüzümdeki morluklar geçene kadar evde düzenlemem için fatura ve makbuzları dairenin kapısının altından attı.

İşe döndüğümde, tüm Fletcher'ların yazın geri kalanını Jackson Hole'daki kulübelerinde geçirdiklerini duydum.

Jake dönene kadar Owen gitmiş olacaktı.

Haftalardır ilk kez nefes alabiliyordum.

Klimasız odanın sıcaklığıyla karışan küçük alandaki kimyasalların kokusu, kırılgan durumum için çok fazla olmalıydı. Köşeden boş bir paspas kovanı kaptım ve hiçbir şey kalmayana kadar midemdekileri kustum ve sadece kuru kusuyordum.

Nasıl hissedeceğimi önceden bilerek resimleri banyo etmeye gelmişim. Tepkimin ne olacağını biliyordum. Olanları hatırlamak istemiyordum. Hiçbir şekilde kabullenmek istemiyordum. Ama bu benim için değildi. Bu onun içindi. Onun için güçlü olacaktım. Ona her şeyi göstermeliydim. Bilmesi gerekiyordu.

Onları çektiğimde fotoğraf makinemi tutacak gücüm bile yoktu. Bileklerim makinenin muazzam ağırlığı altında titriyordu. Bu sarsıntı neredeyse fotoğrafların kendisinde de görülebiliyordu, kenarlarda düz çizgiler yerine bulanıklıklara neden oluyordu.

Onlarda beklediğimden çok daha fazlasını gördüm.

İlkinde, sanki başka birinin yansımasına bakıyormuşum gibi dümdüz karşıya bakıyordum.

Tuttum

kamerayı yanına indirdim, böylece tüm çıplak bedenimi çekebildim. Her çürük, her kurumuş kan parçası, her şişlik ve çizik kameranın objektifi tarafından yakalandı ve siyah beyaz görüntünün gerçek ışık ve gölgesinde büyütüldü. Bir sonraki de benzerdi. Bunda vücudum sanki omzumun üzerinden kaburgalarımı kaplayan derinin altında yayılan kan lekelerine bakıyormuşum gibi döndürülmüştü. Bir sonraki de benzerdi, sadece biraz farklıydı.

Ve bir sonraki.

Ve bir sonraki.

Ve bir sonraki.

Her biri benim farklı bir açıdan çekilmiş, perili, hırpalanmış bir versiyonumdu.

En sonuncusunda yerdeydim ve bacaklarım önümde açılmıştı. Dizlerimi açabildiğim kadar açmıştım. Pozisyonun verdiği acıdan yüzüm buruşuyordu ama iki elimle başımın üzerine kaldırdığım fotoğraf makinesi, fotoğrafı çekme konusundaki kararlılığımı yakalamıştı.

Bu fotoğraf Owen'ın yaptıklarını belgelemek için çekilmedi. Bunu kendim için çekmiştim. Eski yaralarla karışık taze yaralar. Acı içindeki hayatımın bir portresi. Dayak yediğimin ama kırılmadığının kanıtı.

Beni kıramadılar.

Fotoğraflarım bana bilinmeyen bir ressamın en sevdiğim tablosunu hatırlattı. Çıplak yatan ve vücudunda boylu boyunca uzanan kocaman kırmızı bir yara izi olan bir kadını tasvir ediyordu. Ağzı açıktı, sanki çığlık atıyordu. Tıpkı onun gibi, benim fotoğraflarım da istismarcımın beni kesip açmaya ve sırlarımı ortaya çıkarmaya yönelik talihsiz girişimini temsil ediyordu. O kesilmişti ama açılmamıştı.

Tıpkı benim gibi.

Hırpalanmış bedenimin, kararmış gözlerimin ve irkilerek açılan şişmiş ağzımın kare kare resimlerinin asılı olduğu satıra baktım ve fark ettim: *tüm bunlar bir sonuçtu.*

Ben bir sonuçtum.

Bu fotoğraflar hikâyemin sadece bir tarafıydı. Sonuçların arkasında bir neden vardı. Bir gün o nedenin, bana bu sefaleti yaşatan adamın benzer fotoğraflarının olacağı anı hayal ettim.

Bu benim umudum oldu.

Güvenli ışığın arkasındaki bölmeden bir fotoğraf klasörü aldım ve kuru resimlerimi içine yerleştirdim. Karanlık odayı temizlemek ve kimyasalları ortadan kaldırmak için fazladan zaman harcadım, böylece varlığımdan geriye hiçbir iz kalmayacaktı.

Okul bahçesinden uzaklaşırken aklıma bir fikir geldi. Belki de yara resmindeki kadın acı içinde çığlık atmıyordu. Belki de gülüyordu.

Belki o da intikam planları yapıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bulutların olmadığı bir günde Matlacha Geçidi'nin **en tepesinde duruyordum**. Hayatımın bir kez daha sonsuza dek değiştiği beş hafta önceki kâbusu hatırlatan tek şey alt dudağımdaki küçük, parlak kırmızı bir yara iziydi. Kendimi güneşte geçmişte olduğundan daha fazla zaman geçirmek isterken buldum. Artık güneş yanığı hissinden zevk alıyordum. Bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlatacak ve Jake'in olmadığı her gün beni ele geçirmekle tehdit eden uyuşukluğu yok edecek kadar rahatsızlık veriyordu.

Gözlerim kapalı ve yüzüm gökyüzüne dönük bir şekilde kendimi kavurucu sıcaklığın içinde oturmaya bıraktım. Döndüğünde nasıl olacağını hayal ederken göz kapaklarımda renkler dans edişini izledim.

Son birkaç haftamı dövme kolumu planlayarak ve Jake'in bilgisayarındaki haritada beni götürmesini istediğim şehirleri işaretleyerek geçirmiştım. Bir gün önce bir güneş elbisesi bile almıştım. Yeşil, askısız ve uyluğunun ortasında duruyordu. İnsanların içinde giyecek cesaretim yoktu. Yara izlerime ek olarak, iç baldırlarımdaki çürükler de tam olarak iyileşmemişti. Elbiseyi giymek hedefim haline gelmişti.

Belki de Coral Pines'in Jake'in dikiz aynasında kaybolduğu gün giyerdim. Bisiklet.

Bir turist çocuğun hazırlıklı olmadığı devasa bir orfozu çekmeye çalışmasını izledim. yakalayabilecek kadar yetenekliydi. Çocuk bir gençti ve çok da küçüktü. On dört yaşından fazla olmadığını tahmin ediyordum. Yirmi dakikadan fazla bir süre avıyla boğuştuktan sonra, sonunda devasa balığı suyun yüzeyini kırarak kadar çekti ve kırk kiloluk bir av gibi görünen balığın tüm figürünü ortaya çıkardı. Kutlama yapacak zamanı yoktu. Yaratığın kuyruğu suyun üstünden kalktığı anda çocuğun oltasının ucu kırıldı ve misinası koparak onu kış üstü kaldırıma, orfozu da karnında bedava bir İspanyol uskumrusu yemeğiyle nehir tabanına geri gönderdi.

O çocuk olduğumu hayal ettim. Elimin altında çok büyük ve harika bir şey vardı. Benim ipimin de onunki gibi kopmaya hazır olduğuna inanmaya başlamıştım.

Jake'i özledim.

Gittiğinden beri haftalar geçmişti. Bana geri döneceğine dair inancımı kaybetmeye başlamıştım. Güçlü olmaya, onun bana inandığı gibi ben de ona inanmaya çalıştım. Bana yaptıklarından önce bile Owen hakkında ne hissettiğini biliyordum. Olanları duyduğunda ne kadar sert tepki vereceğini biliyordum ama öğrendiğinde benim hakkımda ne hissedeceğinden emin değildim. Benim için ne kadar zor olsa da, bunu atlatabileceğimize inanmak zorundaydım. Ne de olsa bana acım konusunda ona güvenmeyi öğreten oydu. Sadece onun da bana güvenmesini umuyordum.

Kelimeleri nasıl bulacağımı bilmiyordum, bu yüzden onun yerine resimlerim aracılığıyla konuşmaya karar verdim.

Öğleden sonra fırtına bulutları her zamanki sellerini göndermeden önce güneşi engellemeyi seçtikleri anda onu hissettim. Onu görmeden önce bile.

Hâlâ bankımdaydım ama onun farkındalığı üzerime çöktüğünde odağımı turistlerden hava durumuna yeni kaydırmıştım. Tenim beklentiyle karıncalandı ve kalbim hiç alışık olmadığım bir şekilde çırpındı. Ayağa kalkıp köprüden uzaklaşırken ellerimle saçlarımı düzelttim, eve döndüğümde onun orada olacağını ve bu hissin sadece yanlış yönlendirilmiş bir sezgi olmadığını umuyordum.

Onu gördüğümde sadece bir adım atmıştım. Tüm siyah deri ihtişamıyla köprü'nün dibinde

duruyordu.

Jake.

Ona doğru koşmadan yürümeye çalıştım ama yaklařtıķa hızımı artırmaktan kendimi alamadım. Onun bulunduğu yerin yarısına geldiğimde tam bir depara kalkmıştım. Kendimi onun kollarına attım ve bacaklarımı beline doladım. Kokusu sarhoş ediciydi; deri, ter ve saf testosteron. Ellerimi saçlarında gezdirmekten ve onu tamamen içime çekebilmek için derin bir nefes almaktan kendimi alamadım.

Ne kadar sert olduğunu fark etmeden önce onu bir süre bu şekilde taciz ettim. Kolları bana dolanmamıştı. Dudakları yüzüme hiç dokunmadı. Sonunda geri çekildiğimde bakışlarının taş gibi sert olduğunu ve sertçe ayaklarına odaklandığını fark ettim.

Bir cinayeti bitirdikten sonra nasıl biri olacağını bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, kendi başımdan o kadar çok şey geçmişti ki bunu düşünmek için hiç zaman harcamamıştım. şimdi fark ettim ki o yokken inanılmaz derecede karanlık şeyler yaşamış. Belki de sadece diğer hayatının gerçekliğine geri dönmeye ihtiyaçı vardı.

Parmaklarımla çenesine dokundum ve yüzünü kaldırdım. Güzel mavi gözleri benimkilerle buluştu ama soğuk ve mesafeliydiler. Yakınlığıma tepki vermesi için ona zaman tanıyarak dudaklarımı usulca üzerinde gezdirdim. Ama tüm bunlara rağmen kaskatı ve hareketsiz kaldığında, daha fazlası olduğunu anladım.

"Jake?"

Bir adım geri attı ve ayaklarım yere değdi.

"Sorun nedir?" diye sordum. şimdi kafam karışmıştı. Gitmeden önce bu kadar sıcak ve sevecenken bana karşı bu kadar soğuk davranmasına neden olacak ne olmuş olabilir? "

Ayaklarını sürüyerek konuştu ve konuşmadan önce burnunun kenarını sıktı. Sözlere dehşet vericiydi. "Sana sadece bir kez soracağım, Abby." Sesi titrek ve ciddiye ve bana taktığı lakap fark edilir derecede kullanılmamıştı.

Başımı salladım. Neye ihtiyaçı olursa cevap verirdim. Tabii ki verirdim.

"Tamam." "Ben yokken Owen Fletcher'la yattın mı, yatmadın mı?"

Midem bulandı, kollarım o kadar ağırlaştı ki bedenimin onları taşıyabileceğinden emin değildim. Ben tutarlı bir düşünce oluştırmaya çalışırken kollarım iki yana sallanıyordu.

"Ne?" Tek yapabildiğim buydu.

"Sana Owen Fletcher'la yatıp yatmadığını sordum." Bunu dişlerini sıkarak, yumrukları yanında kenetlenmiş, çelik yüzü hafifçe kızararak söyledi. Çenesinin sıkıldığını ve nabzının şakağında hızla attığını görebiliyordum.

"Benden ne istediğini biliyorum." Kızgın görünmeye çalıştım ama işe yaramadı. Kendi sesim bana yabancı geliyordu. Kendimin daha tiz, daha korkmuş bir versiyonunu duyuyordum. "Bana bunu sormayı neden düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Çünkü güvenilir bir kaynak, ben ayrıldıktan hemen sonra seni Owen'la birlikte köprünün altından geçerken gördüğünü ve Owen'ı bulmaya gittiğinde, o hıyarın cebinde senin iç çamaşının olduğunu ve sonunda ona nasıl verdiğinle övündüğünü söyledi."

Bunu söylediği anda, olabileceklere dair tüm umudumu kaybettim. Gözlerindeki suçlayıcı bakış. Soğuk, sert bakışları içimde bir delik açıyordu. Böyle bir bakışı hak edecek tek bir şey bile yapmamış olmama rağmen onun bakışları altında kendimi bir sürtük gibi hissetmem. Jake'le aramızda olduğuna inandığım şey aslında hiç var olmamıştı. Bakışı bana bunu söylüyordu. Owen'ın cahil bir arkadaşından bir dedikodu duymuştu, tıpkı benim her gün duyduğum dedikodular gibi ve bunun doğru olduğunu varsaymıştı. Ona bu kadar kolay ihanet edebileceğime inanıyordu. Duvarlarımın yükseldiğini hissettim. Onu inşa ediyordum, tuğla tuğla. Eski Abby tekrar yerine oturuyordu. Bir yanımda buna çok üzülyordu ama bir yanımda rahatlamış hissetmekten kendini

alamıyordu. İçten içe, Jake'e ne kadar inanırsam inanayım, bir Şekilde bu anın eninde sonunda geleceğini biliyordum.

Sadece bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim.

"Demek benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyorsun?" Neredeyse fısıltıyla söyledim, kaldırımın kenarına çöktüm.

Pelikanlar arkamızdan balıkçıların kovalarındaki canlı yemlere daldılar. Çocuklar oltalarına iğneli balık takıldığında histerik bir şekilde gülüyorlardı. İnsanlar scooterlarla vızır vızır geçiyor, deneyimsiz sürücüler bize doğru bir bakış bile atmadan yanımızdan geçip gidiyorlardı. Sanki orada değildik, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibiydi. Etrafımızda hayat devam ediyordu. Ama içimde sanki kalbim durmuş gibi hissediyordum. Jake gibi hareketsiz duruyordu.

"Sadece şu lanet soruya cevap ver." Sesi öfkeliydi ama yalvaran bir yanı da vardı. Gerçeği öğrenmek istiyordu ama sadece kendi şartlarıyla. Ona hiçbir şey yapmadığımı ve endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını söylememi istiyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylememi istiyordu.

Ama bunun altında, benden şüphe ediyordu. *Bizden* şüphe ediyordu. Ona her şeyimi özgürce vermiş olmama rağmen bunu sorguladı.

Her kırık parçam onundu.

Her nasılsa, gittiği gece birlikte yaşadıklarımızdan sonra, en yakın yatağa -Owen Fletcher'ın yatağına- koşabileceğimi ve hemen dalabileceğimi düşündü.

O zaman bunun neden bu kadar önemli olduğunu anladım. Neden ona böyle bir şey olmadığını söyleyip hayatıma devam edemiyordum?

Hayatım boyunca insanlar tarafından sorgulandım.

Hiç kimse benim sözlerimin gerçek olduğuna inanmamıştı. Başıma ne gelirse gelsin, en akla hayale gelmeyecek şeyler bile olsa. Bunlardan birine bahsettiğimde, kimse söylediklerimin yalan olmadığına inanmadı.

Jake'in herkesten farklı olduğunu düşünmüştüm. Aramızdaki şeyin gerçek bir güven olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım.

Bulutlar öğleden sonra yağmurunun ilkinin bıraktı, önce yumuşak sonra daha sert, aramızdan çarşaf dökülene kadar. Turistler çığlık atıp sığınacak bir yer aramaya başladılar. Jake ve ben orada öylece durup birbirimize baktık, sanki hiçbir şey olmamış gibi üzerimizden su damlıyordu.

"Abby, söyle bana!" Artık hayal kırıklığına uğramıştı. Alnı çatıktı, gözleri incinmiş ve endişeli görünüyordu ama sesi saf sirke gibiydi.

"Bunu sana asla yapmam."

"Sen yapmaz mıydın?" Onunla paylaştığım onca şeyden sonra bana bunu sorduğuna inanamıyordum. Yağmur gözyaşlarımı gizliyordu. Kendimi toparlamak için botlarıma baktım.

"Neye istersen ona inanabilirsin," dedim. "Ben gerçeğe inanmak istiyorum," dedi Jake.

Ama gerçek buydu. İnansa da inanmasa da.

"Hayır, bilmiyorsun. Bir söylenti duydun ve hemen Owen'ı becerdiğime inandın." Başımı salladım. "Benden şüphe ediyorsun. Sana karşı duvarlarımı yıktım. Sana benim için ne kadar önemli olduğunu gösterdim. Sana başka hiç kimseye söylemediğim şeyleri söyledim." Sesim çatallaştı. "Sana yaralarımı gösterdim."

Onları gören son kişi o olacaktı.

"Yine de fark etmez. Kasabaya döndükten birkaç dakika sonra beni başkasıyla yatmakla suçluyorsun. Beni sandığım gibi tanıımıyorsun. Sen düşündüğüm kişi değilsin." Cevap vermesini beklemedim. Yanından geçip daireye doğru yürümeye başladım.

"Bee." Dirseğimi tuttu. Ona baktım, böylece güzel safir mavisi gözlerini son bir kez

görebileceğimi hayal ettim. Dudakları sıkıydı ve kolumu daha da sıkı kavramıştı.

Onu salladım ve yürümeye devam ettim.

Jake'in görmemesi için gözyaşlarımı örtecek olan yağmura seviniyordum. O benim gözyaşlarımı hak etmiyordu. Ne acımı ne de ona duyduğum inancı hak ediyordu.

Arkamdaki çakılların üzerinde botlarının sesini duydum. "Bee!" diye bağırdı.

Bunu her söylediğinde, sanki beni bir kez daha bıçaklıyor, kan kaybından ölmeme ve yavaş, acı dolu bir ölüm yaşamama izin veriyormuş gibi hissediyordum. Daha fazla dayanamadığımda, işkencenin bitmesini istediğimde yürümeyi bıraktım ve yüzümü ona döndüm. Bakışlarımı sabitledim ve gözlerinin içine baktım.

O anda gördüğüm şey kırmızı değildi. Maviydi. Gözlerinin rengi gibi parlak bir maviydi. Yüzündeki ifadeyi hatırlamıyorum. Sadece görüşümü bulandıran o güzel mavi rengi hatırlıyorum.

Ben daha bir şey söyleyemeden o söze girdi. "Buraya dönmek için *tek* sebebim sendin."

"Artık seni burada tutan hiçbir şey yok."

Döndüm ve koşmaya başladım. Aklımda bir hedef yoktu. Sadece acıdan uzaklaşmam gerekiyordu.

Ama benimle birlikte seyahat etti.

Daha hızlı koştum.

Arkamdaki çakıllarda bot sesleri, deri ya da terli adam kokusu yoktu. Her şeyi durduracak güzel mavi gözler yoktu. Sadece bendim, bir türlü kurtulamadığım acıyla yine baş başa kalmıştım.

Onun yerine beni vursaydı daha az acırdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KASABAMIZ turistik yerlerin Mayberry'si gibi **görünüyor olabilir**, ancak içeri girip bir süre kalsaydınız, pisliğin, çürümenin ve karanlığın her şeyi bir arada tutan tutkal olduğunu öğrenmeniz uzun sürmezdi.

Artık defolup gitme zamanım gelmişti. O kasabada kalmak için ne kadar sebebim varsa hepsi gitmişti.

Sahip olduğum birkaç şeyi sırt çantama tıktırdım. Oradan çıkmam gerekiyordu ve bunu mümkün olan en kısa sürede yapmalıyım. Gidecek hiçbir yerim olmamasına rağmen, yine de gitmek için acele ediyordum. Jake her an kapıdan içeri dalacak değildi ya, o kadarını biliyordum. Dakikalar önce onun gürültülü bisikletinin köprüden geçerken uzaklarda kaybolduğunu duymuştum.

Bu rahatlatıcı sesin kulaklarıma son kez dokunduğunu biliyordum.

Anahtarlarımı askıya bıraktım ve çıkmak için kapıyı açtım. Arkamı dönmek, kısa sürede bu kadar çok mutluluğu paylaştığımız odalara son bir kez bakmak istedim ama bunu yüzeye çıkaramadım. Dairenin havası üzerime yapışıyor, beni boğuyordu.

Çıkmak zorundaydım.

Kapüşonumu kaptım ve kapıya doğru koşmadan önce çantama tıktırdım.

Ayrılmak için o kadar acele ediyordum ki Şerif Fletcher'ın hamur gibi göğsüne çarptım. Verandada durmuş, yumruğunu havaya kaldırmış, kapıyı çalmak üzereydi. Ona çarpma tepki vermedi ya da gözyaşı lekeli yüzümü gördüğünde bana neyin yanlış olduğunu sormadı. Şüpheli, kömür rengi gözlerinde bir bilgi, bir tanıma parıltısı gördüm ve onun her şeyi bildiğini anladım.

Owen. Jake. Her şeyi. Canavar yeğeninin ne yaptığını biliyordu.

Şerif bana kalın sarı bir zarf uzattı ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Kapıyı kapattım ve kaçma isteğimi kaybederek tekrar kanepeye oturdum. Sırt çantamı ayaklarımın yanına yere bıraktım ve elimdeki zarfı inceledim. Bir mektup olamayacak kadar kalın ve ağırdı. İsmim kadınsı bir el yazısıyla, büyük siyah bir kalemle üst kapağa yazılmıştı. Mührü açtım ve içindekileri sehpanın üzerine döktüm.

Kalbimden geriye kalan çok az şey de neredeyse duracaktı.

Etrafında bantlar olan ve her birinde ne kadar olduğunu gösteren para desteleri idi. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok para görmemiştim. Zarfın içini karıştırdım. Not yoktu, sadece bir kartvizit vardı. *Bethany Annabelle Fletcher, ESQ, Avukat* yazıyordu. Owen'ın annesi. Diğer tarafında ise zarfın üzerindeki adımla aynı el yazısıyla şöyle yazıyordu:

Sıkıntılarınızı hafifletmek için...

Fletcher'lar Owen'ın küçük pisliğini temizlemeye çalışıyorlardı. Bu onları da en az Owen kadar hasta ve sapkın yapıyordu. En azından parayı nereden bulduğunu biliyordum. Para -tahminime göre on bin dolar- beni susturmak için verilen sus payı parasıydı. Fletcher'lar belli ki insanların altın çocuklarının aslında sadist bir tecavüzcü olduğunu bilmelerini istemiyorlardı. Bu düşünce beni öğürttü.

Bunu daha önce kaç kez yaptığını merak ettim, bu onlar için kaç kez işe yaradı?

geç

miş. Bende işe yaramayacağı kesindi.

Bethany Fletcher *sıkıntılarımı hafifletmek için* bana para vermeye çalışıyordu. Sanki para Owen'ın bana verdiği zararı tekrar tekrar yaşadım. Gerçekten de *sıkıntılarımı* tamamen *hafifletebilecek* tek bir şey vardı. Jake artık gittiğine göre, bu artık bir seçenek değildi.

Ama Jake burada olsaydı.

Ama değildi ve bir daha asla olmayacaktı. Onun güven veren dokunuşunu asla deneyimleyemeyecektim. Bana baktığında taştan yüzünün yumuşadığını bir daha asla göremeyecektim. Bu tür bir acı

Yıllar önce dış dünyaya başarıyla kapattığımı düşündüğüm kalbim, herhangi birinin bana verebileceği fiziksel acıdan daha kötüydü. Owen bana saldırdıktan sonraki sabah yaşadıklarımın bile daha kötüydü.

Jake'in düşündüğüm kişi olması için Owen'ın bana yaşattıklarını binlerce kez yaşadım.

Jake bilseydi Owen'ı cezalandırırdı ve ben de bunu yapmasını isterdim. Açıkçası, bu düşüncenin beni kötü bir insan yapıp yapmayacağı umurumda değildi. Kötü, iyi. Doğru, yanlış. Son zamanlarda çizgiler çok bulanıktı. Bir katile aşıktım ve Owen'ın ölmesini istiyordum.

Bu kadar basit düşündüğümde, belki de her şey o kadar da bulanık değildi.

Sehpanın üzerindeki para benimle alay ediyordu ve Jake'i kaybetmenin verdiği üzüntüyle bastırılmış tüm öfkenin yüzeye çıktığını hissedebiliyordum. Bana ne ödemeye çalışırlarsa çalışsınlar, Jake dışında kimseye bir şey söylemeyecektim zaten. Başarısız bir sistemden adalet arayacağımı mı düşünüyorlardı? Değerli oğullarının bana yaptıklarını insanlara anlatacağımı mı? Jake'in ayrılmasının Owen'a neredeyse garanti olan ölüm cezasından bir erteleme kazandırdığını bilmiyorlardı. İçimde bir şey klikledi. Jake'i kaybettiğim için üzgün değildim ya da Bethany Fletcher'ın beni satın alınabilecek zavallı, aptal bir beyaz pislik olarak görmesine de üzülmiyordum.

Çok öfkeliydim.

Hayatımda bu kadar kızgın olduğum bir zamanı hatırlamıyordum. Derimin yüzeyinin altındaki ısı sanki yağa düşmüş gibi hissediyordum. Derimden fırlamak ve birine zarar vermek, bir şey fırlatmak istedim. Yok etmek uğruna yok etmek.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kalp atış hızım birkaç saniye içinde normalden kalp durması sınırına geldi.

Lanet olsun. Bu. Lanet olsun.

Bu sürtük sessizliğimi satın alabileceğini mi düşündü? Çok fena yanılıyordu. Tüm Fletcher'lar öyle. Ve ben de onlara ne kadar yanıldıklarını göstermek üzereydim.

Jake'le bana aldığı fotoğraf makinesinin parasını geri ödemem konusunda mutfakta yaptığımız tartışma aklımdan çıkmıyordu. Ona geri ödemekte ısrar ettiğimde, "*Parayı yakacağım,*" demişti.

Jakes'in kamyonetinin anahtarlarını raftan almadan önce paraları zarfa geri koydum. Hiçbir yere taşınmam biraz beklemek zorunda kalacaktı. Barbekünün üzerindeki raftan yarısı boş bir çakmak gazı şişesi ve altındaki çekmecedeki bir paket kibrit aldım.

Kamyonetine bindim ve sürmeye başladım. Kamyonetin ne kadar onun gibi koktuğunu, eski siyah beyzbol şapkasının hala ön panelde durduğunu ve tek yapmak istediğimin arka koltuğa kıvrılıp onun kokusu içinde uyumak olduğunu düşünen yanıma görmezden gelmeye çalıştım.

Sefalet de bir yere gitmiyordu.

Arabayı sürdükçe daha da kızıştım. Yine kırmızı gördüm. Öfke kanımı zehirlemişti ve sarhoş olmuştum. Nefretimle kafayı bulmuştum. Hedefime yaklaştıkça kalbim kulaklarımda atmaya başladı. Tek bir trafik kuralına bile uymadım. Gaz pedalı yol boyunca ayağımla taban tahtası arasında sıkılı kaldı.

İnsanlara satılık olduğumu düşündüren şey neydi?

Annem, sikişme alışkanlıklarının bedeli olarak beni kullanabileceğini düşünüyordu. Owen ve ailesi, on bin doların ona bir gece tecavüz ve cinayete teşebbüs satın alabileceğini düşünüyor gibiydi. Owen geçmişte utangaç Abby'yi görmüş olabilirdi - her zaman kapalı olan, kendini korumak için içine kapanık olan. Şu anda kiminle uğraştığına dair hiçbir fikri yoktu. Bir köşeye kıvrılmayacaktım. Kendim için üzülmeyi bırakmıştım. Bu benim suçum değildi. Benim istediğim bir şey değildi.

Ben kurban falan değildim ve satın alınmayı reddettim.

Lanet olsun. Bu. Siktir!

Fletcher'ların yerleşkesine giden kabuk yoldan aşağı indim. Şerif'in ekip arabası ana evin yanındaki garaj yoluna park etmişti bile. Owen'ın mavi Chevy'si evin yan tarafında, özel girişinin yanındaydı.

Ne onlar ne de bir başkası tarafından satın alınmayacağımı açıkça ifade ettiğime şahit olacaklarını düşününce tüylerim diken diken oldu. On bin dolar Fletcher'lara pek çok şey satın almış olabilirdi ama beni satın alamazdı. O noktada kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Owen, hakkı olduğunu düşündüğü şeyi alarak ve sonra da bunun bedelini ödediğinden emin olarak bana bir fahişe gibi davranmaya kararlıydı.

Fletcher'ların ön bahçesine dalarken ayağımı gazdan hiç çekmedim. Birkaç 360'la başladım, Bethany Fletcher'ın ödüllü güllerini, bitki yataklarını, istinat duvarlarını ve bakımlı çimlerini yok etmek için kalın ağır kamyon lastiklerinin her parçasını kullandığımdan emin oldum. Birkaç fiskiye başlığına çarptım ve yerden gökyüzüne doğru fışkıran mini su gayzerleri ön cama kalın çamurlu bir fiskiye yağdırdı. Silecekleri çalıştırdım, çamuru camların üzerine yaydıktan sonra bulanık kahverengi çamur tabakasını görebilecek kadar temizledim.

Hiç ot kalmamasına rağmen devam ettim. Tekerleğimin her dönüşü daha fazla çamur çıkardı, şerifin arabasına ve evin bozulmamış beyaz kaplamasına bulaştı. Yola geri döndüğümde, ön bahçe eski moda bir cahil çamur çukuruna benziyordu.

Kamyonu park ettim ve yolcu koltuğundan zarfı, kibriti ve çakmak gazı şişesini aldım. Zarf sıcaktı, sanki kötü niyetleri elimde bir delik açıyormuş gibi. Güldüm.

Her şey çok daha sıcak olmak üzereydi.

Kalbim hiç bilmediğim bir hızla atıyordu, sanki saf adrenalin iğnesi vurulmuş gibiydim. Dışarı çıkıp beni görmeleri umurumda değildi. Aslında, Tanrı'dan görmelerini umuyordum. Onlara cehenneme gitmelerini söyleyenin ben olduğumu bilmelerini istiyordum.

Arka cebimden yeni sarılmış bir cigara çıkardım ve ağzıma götürdüm.

Bahçeden bir taş aldım ve faturaların olduğu zarfın içine attım. İçini ve dışını çakmak gazı ile ıslattım, boşaldığında şişeyi yere attım. Kibritlerin kapağını katladım ve tüm paketi bir vuruşta yaktım. Sonra esrarımı yaktım ve zarfı ateşe verdim.

Yanmasına izin verdim ve daha fazla tutamadığımda kolumu kaldırıp kanlı paralarını Fletcher ailesinin evinin ön penceresinden içeri fırlattım.

Siktirin gidin, orospu çocukları.

Pencere paramparça oldu. Cam parçaları kırık alüminyum pencere çerçevesinden sarkıyordu. Arkama yaslandım ve oturma odasının perdelerinin tutuşarak pencereyi alevler ve siyah dumanla çerçevelemesini izledim. Kasabadaki tüm güçlerin evi olan bu mükemmel ev şimdi alevler içindeydi. Benim sebep olduğum alevler. Eğer cehenneme inanıyorlarsa, o piçlerin eninde sonunda tekrar görecekları alevler.

Uzun süredir tuttuğum nefesimi üfledim ve sonra ilk tiz çılgılığı duydum. Bu bana on bin doların kesinlikle veremeyeceği bir tatmin sağladı. Bu sefer kaçmadım ve arkama da bakmadım. Bu, daha sonra ne olacağını umursadığımı gösterirdi ve gerçekten, propan tanklarının patlaması ve hepsinin Kingdom Come'a havaya uçması umurumda değildi.

Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış birinin düşünceleriydi bunlar.

Şerif Fletcher çoktan Jake'in kamyonetinin şoför kapısının yanında durmuş

Ben. Ben yaklaşırken bir adım öne çıktı. Sağ kroşesinin doğrudan yanağıma geldiğini görmedim. Şişko herif yüzümün yan tarafına temas ettikten sonra beni gömleğimden tutup kaputa doğru itti, böylece ellerimi arkamdan kabaca kelepçeleiyebildi. Esrarımı söndürdü. Nereye gittiğini görmedim ama cebine attığına eminim.

İri vücut ağırlığını kullanarak beni bastırmak için sırtıma bastırdı. Homurdandı. "Taşaklıymışsın Abby. Bunu sana vereceğim. Anlamadığın şey şu ki, para senin son teklifindi. Bundan sonra başka para olmayacak. Başka şans yok. Hiçbir şey olmayacak." Sonra kendi kendine mırıldanmaya başladı. "Seni eve götürmekle bir çukur kazmak arasında yine bir şansım olsaydı, işleri biraz daha farklı yapardım diyelim."

Owen'ın beni taşımak için yardım aldığını biliyordum. Ne kadar küçük olsam da, ölü ağırlığımı kaldırmak ve manevra yapmak zor olmalıydı. Bunu yapanın şerif olması beni şaşırtmamıştı. Beni ölüme terk etmemiş olması beni daha çok şaşırttı. Bu onun için daha az iş olurdu.

Şerifin bana söyleyebileceği hiçbir şey yoktu -ölmeme izin vermektense beni hayatta tutma kararını itiraf etmesi bile- adrenalin patlamamı, kafamın güzel olmasını engelleyemezdi. Fletcher'lar deliliğini kendi elleriyle getirmişlerdi. Owen'ı korumamalıydılar. Korunmaya ihtiyacı olan benken onu korumamalıydılar. On bin doların sessizliğini satın alacağını ya da herhangi bir şekilde beni yeniden bir bütün haline getireceğini kesinlikle düşünmemeliydiler.

Başından beri hiç bütün olmamış biriyle karşı karşıya olduklarını bilmiyorlardı.

Şerif haklıydı. Çukuru kazmalı ve beni derine gömmeliydi. Dönüştüğüm kişiden hayır gelmezdi. Jake bir keresinde bana en tehlikeli insanların kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar olduğunu söylemişti.

Her şeyi çoktan kaybetmiştim.

"Bayan Ford, protokol gereği size bir avukat isteyip istemediğinizi sormam gerekiyor."

Bethany Fletcher ayağa kalktı ve uzun kırmızı tırnağını çizik ahşap masaya vurdu. Penceresiz ve çıplak yeşil duvarları olan küçük bir odada oturuyorduk. Ellerim arkamdaki sandalyeye kelepçeliydi.

"Protokol mü?" diye sordum. "Bu çok komik. Bunu hatırlamam gerekecek." Kadın çok sinirliydi. Kaşlarını çatarak uyarıda bulundu.

Owen'da da aynı bakış vardı.

Yeşil gözleri ve siyah saçlarıyla neredeyse anne oğul yerine kardeş sanılabilirlerdi. Bethany daha keskin görünüyordu, yeni bıçaklanmış bir bıçak gibi. Üstüne oturan siyah bir takım elbise giymişti. Topukları beş santimlik sivri, kırmızı rugandı.

"Abby, A sınıfı kundakçılık suçunun yanı sıra ehliyetsiz araç kullanmak, yirmi bin doların üzerinde mülke zarar vermek ve marihuana bulundurmakla suçlanıyorsun. Haneye tecavüz, küçük çaplı hırsızlık, marihuana gereçleri bulundurma, tutuklanmaya direnme, düzensiz davranış ve darp suçlarından sabıkan var. Durumunu gerçekten daha ciddiye almalısın tatlım, çünkü tek başına güzel, rahat bir hücrede güneş ışığı görmeden on yıl geçireceksin." Bethany benimle alay ediyordu. *Tatlım* kelimesinin dudaklarından dökölüşüne bakılırsa, bu bir sevgi sözcüğü sanılabilirdi. Güneyli kadınlar bu kelimeyi size doğrudan orospu diyemedikleri zaman kullanırlardı.

"Ne olmuş yani? Tecavüz ve cinayete teşebbüs sadece kabahat mi? Çünkü içimde öyle bir his var.

Bu tür şeyler burada cezasız kalır." Gözlerinin içine baktım.

Parlak kırmızı dudaklarını araladı ve kıkırdadı.

Bethany masanın etrafında dönerek takım elbisesinin ceketinin düğmelerini çözdü ve yanıma diz çöktü. "Bugün küçük bir olay yaşamaya karar vermene sevindim, çünkü şimdi benim yardımına ihtiyacın var ve tüm bu talihsiz suçlamaları ortadan kaldıracı tek kişi benim. Senin için üzıldüm Abby. Gerçekten üzıldüm. Bu yüzden sana para gönderdim. İyi bir şeyi mahvetmen çok kötü oldu. Şimdi benim yöntemimle oynayacağız." Bethany bana sahte bir gülümseme attı.

"Şimdi de bana şantaj mı yapıyorsun?" diye sordum. Bethany ayağa kalktı ve çantasını masanın üzerine koyarak karşıma oturdu.

"Şantaj değil şekerim. Bir anlaşma." Çantasından kâğıtları çıkardı ve önüme koydu. "O gece olanları şöyle anlatıyorsun: Soyuldun. Kimin yaptığını bilmiyorsun. Saldırganı iyi görememişsin. Polis raporu, saldırganı cennette ve cehennemde aramışlar ama sonuçta elleri boş çıkmış gibi görünecek ve dava rafa kaldırılacak."

"Sen lanet olası aklını kaçırmışsın."

"Şimdi, şekerim, Tanrı'nın adını boş yere kullanma. Bu Hristiyanlığa uygun bir şey değil. Bu bir iş anlaşması - evimi yakma suçlamasından vazgeçmem karşılığında olanları anlatman. Bunu mahveden sensin, Abby. Paranı alıp şehri terk edebilirdin ama bunun yerine intikam meleği gibi üzerime gelmeyi seçtin."

"Siktir git." *Hapse gireceğim*, diye düşündüm. *Yaşadıklarımın sonra, hapisane yaz kampı gibi olurdu.*

Getir onu sürtük.

"Benim için fark etmez, hayatım. Bir şey kanıtlayabileceğin gibi değil, Owen'ın suçlanacağı gibi değil, babasının bölge yargıcı olması falan. Bu gerçekten basit bir karar." Masanın üzerine eğildi ve çenesini dirseklerine dayadı. "Hapis ya da imzan. Kararı sen ver."

Haklıydı ama umurumda değildi. Mesele Owen'ın bana yaptıklarından dolayı yargılanmasını sağlamak değildi. Bu insanların bana sahip olmasına izin vermemekle ilgiliydi.

Ben bir toprak parçası ya da çiftlik hayvanı değildim.

Güçlerini alıp kışlarına sokabilirler.

Bethany'nin aşırı botokslu yüzünde şimdiden bir zafer gülümsemesi vardı. Şimdi onu söküp atma zamanıydı.

"Bir şeyi tam olarak anladığınızı sanmıyorum, Bayan Fletcher." Onun duruşunu taklit ettim, eğildim ve kelepçeli ellerimin izin verdiği kadar ona yaklaştım. "Yapmak isteyeceğin son şey, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan biriyle uğraşmaktır. Tüm ailenin beni rahat bırakmasını ve Owen'ın benden her zaman en az yüz metre uzakta durmasını istiyorum. Ciddiyim. Beni caddenin bir tarafında görürse, diğer tarafa geçmeli."

"Bu bir pazarlık değil. Seçeneklerini belirledim, sen seç. Hapis ya da imza. Hikayenin sonu." Kâğıtları çantasına geri koydu ve kilitleri tıklayarak kapattı. Ayağa kalktı. "Ne olacak Bayan Ford?"

"Siktir git."

Omuz silkti ve gitmek için döndü, ama kapının tokmağını çeviremeden dönüp bana baktı. "Hapishanenin tadını çıkar, Abby. Bir kızın ailesinin izinden gitmesi her zaman güzeldir."

Kaltak.

Oynamak için elimde kalan tek kartı çıkarmak zorunda kaldım.

"Hey, Bethany." Omzunun üzerinden bana baktı. "Fotoğrafçılığın bir meslek olduğunu biliyor muydun?"

hobim mi?"

Dondu kaldı ve arkasını döndü. Yüzü solgunlaşmıştı.

Burnumda bir gıdıklanma hissettim ve masaya kaşımak için eğildim. "Ben daha çok belgesel türünde bir fotoğrafçıyım. Fotoğraflarımla bir hikaye anlatmayı seviyorum, anlıyor musun? Aynada çıplakken kameranın yakaladığı şey inanılmaz. Siyah beyaz fotoğraflarda bile, her bir çürüğün morunun nerede gri görüldüğünü, kurumuş kanın nerede neredeyse siyah görüldüğünü görebilirsiniz. Siyah bir ya da iki gözün şişliğindeki sarı tonu neredeyse görebilirsiniz."

Küçük odayı iki adımda geçti, masanın üzerine eğildi ve destek için iki kolunu masaya dayadı. "Tüm bunlar birinin sana zarar verdiğini kanıtlıyor. Kimin yaptığını kanıtlamaz."

"Fotoğrafların kopyaları ve o gece olanlarla ilgili ifadem üç farklı yerde duruyor. Eğer bana bir şey olursa, Owen bunu başka birine yaparsa ya da taleplerimi yerine getirmezsenez, bunları yüz mil içindeki her gazete ve medya kuruluşuna göndermek için bir planım var. Hapishane hücrelerinde çürüyen ben olmayacağım. Owen olacak. Sanırım kısa bir süre sonra bu olaydaki tek tecavüz kurbanı da ben olmayacağım."

Fotoğraflar hariç her konuda blöf yapıyordum.

Nefesini bastırmaya çalıştı. Kararını vermeden önce masayı kavrayışını değiştirdi. "Owen seni rahat bırakacak ve hakkındaki suçlamalar düşecek. İstedğin bu mu?" "Evet. Ve hiçbir şeyi imzalamıyorum," diye ekledim.

Evrak çantasını aldı ve kapıdan çıktı. Şerif Fletcher onu diğer tarafta karşıladı. Dudaklarından hınzır bir gülümseme geçti. "Bunu düşüneceğim. Bu arada Carl," dedi elini Şerif Fletcher'ın omzuna koyarken, "lütfen Abby'yi revire götür. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var gibi görünüyor."

Sadece yanağıma yarım yamalak bir yumruktu. Morarırdı ama acıtmazdı. Owen'ın ellerinde yaşadıklarımın yanında sivrisinek ısırığı gibi kalırdı. "Gerek yok. Ben iyiyim."

"Öyle mi?" Şerif Fletcher odaya girip kapıyı arkasından kapatırken Bethany omzunun üzerinden bana göz kırptı. Kemerinden bir cop çıkardı.

Oh. Lanet olsun.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ÖYLE ANI UYANDIM Kİ, sanki kendime gelmişim gibi hissettim. Doğrudum ve bir çeşit buz torbasını alnımdan fırlatıp odanın diğer ucuna fırlattım. Kaburgalarım itiraz etti. Özür dilemek için onları kavradım.

Deniz köpüğü rengine küçük bir odadaydım, polis merkezinin revirinde olduğumu tahmin ediyordum. Coral Pines'in gerçek bir hastanesi bile yoktu ve en yakın acil servis bir sonraki kasabada otuz dakikadan fazla uzaklıktaydı. Bu yüzden insanlar hayati tehlike arz etmeyen yaralanmalar geçirdiklerinde -ya da şerif tarafından copla dövüldüklerinde- ilkokul çocukları gibi buraya geliyorlardı.

Ayaklarımı yavaşça yere doğru sallarken muayene masasının kâğıdı hareketlerimin altında kırıştı. İç koluma yapışmış, üzerinde küçük bir bandaj olan bir pamuk topu vardı. Ağır bir plastik cop sallayan şişman bir adam tarafından kıcıma tekme yemiş gibi ağırlı ve sersemlemiş hissediyordum.

Fiziksel bir envanter yaptım. Ayak parmaklarımdan başladım, dizlerimi bükmeden ve kollarımı kaldırmadan önce her birini kıpırdattım. Kafatasımın hala sağlam olduğundan emin olmak için parmaklarımı yüzüme bastırana kadar yukarı doğru ilerledim. Şişmişim ve acı çekiyordum, belki bir ya da iki kaburgam çatlamıştı ama bu sefer yaşayacağımı biliyordum.

Lanet olsun.

Pembe önlüklü yaşlı bir kadın odaya girdi, hareket ederken elindeki dosyaya bakıyordu. Onu Glinda Mallory olarak tanıdım, Nan'in kilise grubundaki kadınlardan biriydi. Bana profesyonel bir gülümseme gibi göründü. İçinde çok az sıcaklık vardı.

"Nasıl hissediyorsunuz Bayan Ford? Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?" Sanki ilk sorunun cevabı umurunda değilmiş gibi hemen ikinci soruya geçti. Bir çift lateks eldiven giydi ve beni tekrar muayene masasına itmeye çalıştı ama ben ondan kaçtım. Eldivenli ellerinden biriyle yüzüme uzandı ve ben başım zonklayarak odanın diğer tarafına doğru koştum. "Sana dokunmama izin vermezsen seninle ilgilenemem."

"Bilincim yerinde değilken beni muayene ettiniz, değil mi? Gömleğimi kaldırıp altımda neler olduğunu gördün mü? Dokunulmak benim için işe yaramış gibi görünüyor mu?"

Ağzını kapattı ve başını salladı.

"İyi olacağım, gerçekten. Yardım etmek istediğiniz için teşekkür ederim." Garip bir şekilde, beni rahatlatması gereken hemşireyi rahatlatmaya çalışıyordum. "Ağrı için bir şeyiniz var mı?"

Dengemi sağlamak için iki elimle başımı tuttum. Az önce burada ne olduğunu bilip bilmediğini bilmiyordum ama Şerif'in karakolundaki hemşire olarak sormayacak kadar bildiğinden şüpheleniyordum.

Eldivenlerini çıkardı ve kırmızı bir çöp kutusuna attı. "Hamileyken ağrı kesici almak tavsiye edilmez, biliyorsun."

İhtiyacım olmayan ya da önemsemediğim bilgilerle doluydu. "Bebek sahibi olduğumda bunu aklımda tutacağımdan emin olabilirsiniz. Şimdilik, tüm bunların etkisinden kurtulmak için bir çeşit ilaç alabilir miyim? Kaburgalarım beni öldürüyor."

Dosyasını aldı ve ayaklarını kullanarak kısa bir tekerlekli tabureye oturup bana doğru geldi. "Bilmediğinizden şüphelenmişim ama bilinci yerinde olmayan bir kişiye herhangi bir uyuşturucu madde vermeden önce hamilelik gibi durumlar için test yapmak uygun bir prosedürdür." "Babanın kim olduğunu biliyor musunuz?" diye eklemeyen önce bu bilgiyi sindirmem için bana zaman bile tanımadı.

"Özür dilerim. Bana ne soruyorsunuz?" Bilgiyi işlemeye çalışıyordum ama onun soğuk mesafesi ile zonklayan başım ve kaburgalarım arasında şifreli mesajını anlamak zordu.

"Acele bir karar vermeden önce babayı uyarmak isteyebilirsiniz," diye ekledi panosuna bir şeyler karalarken. "Her zaman kilisedeki bayanlar grubunu görmeye gelebilirsiniz. Sizininki gibi vakalarla ilgilenme konusunda gerçekten çok iyiler."

Davalar mı?

Benimki gibi mi?

"Baba?"

"Evet. Doğmamış çocuğunuzun babası olarak. Hamilesiniz, Bayan Ford."

Göğsüm daraldı, her nefes alışımda acı daha da arttı. Ciğerlerimde hava tutamıyordum. Oda dönmeye başladı. Hemşire gelip benim görüş alanıma girdi. Saniyeler önce ağrıyı hafifletmek için başımı tutuyordum. Şimdi ise sadece kendimi tutmaya çalışıyordum. Düşünmek zorundaydım.

Jake ve ben dikkatliydik. Prezervatif kullandık. Owen'ın kullandığı tek şey bendim.

Hayatım tek bir felaketten daha fazlasıydı. Hepsi aynı anda gerçekleşen birçok felaketti. Bir kasırganın ortasında meydana gelen bir depremin ardından gelen bir tsunamiydi, etrafımda bir çemberde alev alev yanan bir orman yangınıydı. Birinin enkazından geçip diğerine doğru ilerledim.

Hamileydim ve babası Owen'dı.

İki dakika çoğu insanın fark ettiğinden çok daha uzun olabilir.

Jake'ten hoşlanmaktan onu sevmeye geçmem için iki dakika yetti.

Bethany'nin beni hapse gönderip göndermeme kararını beklerken, kendi kefaletimle hapisten çıktıktan sonra, o plastik sopanın önünde oturduğum iki dakika işkence gibiydi.

Hemşirenin mi yoksa benim mi aklımı kaçırdığımı anlamak için evde bir test yapmaya karar vermiştim. Jake'in dairesine dönerken Sally's Corner Store'dan aldım. Ama test için gereken parayı kapüşonumun ön cebine soktuktan hemen sonra bulduğum rafa bıraktım. Kendimin bile emin olmadığı bir şeyi kasabanın bilmesine hazır değildim.

Masanın üzerindeki eski duvar saatinin saniye ibresindeki tiktakları saydıktan sonra derin bir nefes aldım. Muhtemelen aşırı tepki veriyordum. Birkaç saniye sonra ne kadar aptal olduğuma güleceğimden emindim. Evrenin acımasız olduğunu biliyordum ama bu kadar saçma olabileceğini düşünmemiştim.

Yaşadığım onca şeyden sonra tecavüzcümün çocuğunu da taşıyor olabileceğimi düşünmemiştim. Daha on yedi yaşındaydım. Varlığından emin olmadığım bir Tanrı'ya dua ettim.

Lütfen hayır... Lütfen hayır... Lütfen hayır.

Saatin ibresi ikinci kez on ikiyi gösterdiğinde beyaz çubuğu kaldırdım ve küçük pencereye baktım.

Daha önce hiç bu kadar tehditkâr bir çift paralel çizgi görmemişim.

Sadece bir süre daha ve her şey bitecek...

"Abby Ford?"

Pembe önlüklü başka bir hemşire adımı söylüyor, beni ölçüyor, bir kaba işetiyor ve

bana bir kez daha bakıyordu. Ama bu sefer Coral Pines polis karakolunda değildi.

Tuzlu ve biberli saçlı bir doktor kendisini Doktor Hodges olarak tanıttı ve hemen uzanmamı ve ayaklarımı üzengeye koymamı istedi. Ellili yaşlarının ortalarında görünüyordu. Sakin ve arkadaş canlısıydı ama henüz prosedürü uygulamayacaktı. Bunun *büyük şovdan* önceki ilk muayene olduğunu açıkladı.

Benim sözlerim, onun değil.

Gözlerimi kapadım ve o soğuk aletlerle ve davetsiz parmaklarıyla dürttüğçe derin nefesler aldım. Çok rahatsız ediciydi. İçimdeki yanma destansı boyutlara ulaştı. Gözlerim sulandı ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Dayanmak zorundaydım. Doktorun yaptıklarından dikkatimi dağıtmak için kafamın içinde şarkı söylemeye çalıştım.

Bu işe yaramayınca, Jake'i düşündüm.

Acaba Jake gerçeği bilseydi benimle gelir miydi? Onu sevdiğimi bilseydi ve Owen'ın bana yaptıklarına isteyerek izin vermeseydi. Bu düşüncelerle oyalanmama izin veremezdim. Başka bir adamın bebeğine hamileydim ve artık öyle olmamam gerekiyordu.

"Bayan Ford, danışmanla daha önce konuştuğunuzu biliyorum, bu yüzden tekrarı mazur görün, ama sizi bugün buraya getiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?" Oturmam için eliyle işaret etti.

Anında rahatladım.

"Artık hamile kalmak istemiyorum." Her on yedi yaşındakinin buraya gelme nedeninin bu olup olmadığını merak ettim.

"Nasıl hamile kaldınız Bayan Ford?" Sesi kararlı ve profesyoneldi ama sorusunun ardında başka bir şeyin yattığını hissettim.

"Birden fazla yolu var mı?" Dikkatini dağıtmak için gülüyormuş gibi yaptım.

Bana şüpheyle baktı. "Bayan Ford, size karşı dürüst olacağım. İçinizde yakın zamanda *travmatik* bir yaralanma geçirdiğinizi düşündüren yara dokusu görüyorum." Derin bir nefes aldı ve lastik eldivenlerini çöp kutusuna attı. "Açıkçası, böyle bir travmanın hamilelikle sonuçlanmasına ya da hayatta kalmanıza şaşırdım."

Bu bir ifadeydi ama sanki şüphesini doğrulamamı ister gibi bakıyordu.

"Sonuçlandı," diye ağzımdan kaçırdım. Bu yabancıya onu ilgilendirmeyen bir şey söylediğim için anında pişman oldum. "Polis raporu doldurdunuz mu?"

"Hayır." *Ama ben de oldukça ağır suçlamalarla karşı karşıyayım.*

Doktor neden yapmadığım konusunda beni sıkıştırmadı. Dizinin üzerine bir dosya koyup önlüğünün cebinden çıkardığı dolmakalemle yazmaya başlarken başını sallamakla yetindi. Yazdığı şey ona neredeyse inanılmaz geliyormuş gibi başını iki yana salladı. "İçinde güçlü bir fetüs var." Dosyasından başını kaldırdı, utancı yüzünden okunuyordu. "Özür dilerim. Bu tamamen benim duyarsızlığımdı. Özür dilerim."

"Sorun yok." Saçmalamasını susturmak istedim. Özür dilenmesinden nefret ederdim. Ne de olsa haklıydı. İçimdeki bu şey bu dünyada olmak için öyle bir istek duyuyordu ki, en kötü koşullarda bile var olmanın bir yolunu bulmuştu.

O da benim gibi hayatta kalanlardan biriydi. Ve onu öldürecektim.

Sonraki üç günü yeni bir iş arayarak geçirdim ama şansım yaver gitmedi. Bubba hala işe almıyordu.

On yedi yaşındakiler. Sally's işe almıyordu. Yem dükkanı işe almıyordu.

Jake'in evi artık benim evim değildi, bu yüzden Nan'in eski Chevy'sinde uyumaya geri dönmüştüm, Jake'in haftalar önce beni içinde yakaladığı arabada. Anahtarlarını tezgâhın üzerine koydum, kapıyı kilitledim ve arkamdan kapattım.

Zaten artık orada yaşamak istemiyordum. Eşyalarımı alıp kapıyı kilitleyecek kadar uzun süre orada kalmak bile yeterince acı vericiydi. Birkaç kez bisikletini arabanın önüne çektiğini duyduğuma yemin edebilirdim. O olmadığını kendime hatırlatmak zorundaydım.

O gitmişti.

Chevy sonsuza kadar evim olamazdı ama şimdilik sahip olduğum tek şeydi. Jake'in dükkânında çalışarak biraz para kazanmıştım ama adadaki oteller turist tuzağıydı ve bir gecelik konaklama, elimdekinin yarısından fazlaydı. Bir oda kiralamaya çalıştım ama on yedi yaşında ve işsiz olmak potansiyel ev sahipleri için pek de çekici bir karışım sayılmazdı.

Chevy'de yatıyordum, dönüp duruyordum.

Beni huzursuz eden sadece gece havasının durgun sıcaklığı değildi.

Onu en son gördüğümden beri, çekip gitmesine izin verdiğimden beri gerçekten sadece günler mi geçti? Nerede o? Ne yapıyor?

Jake benim hakkımda en kötüsünü düşünmüştü ve bu varsayım, düşündüğüm gibi bir ilişkimiz olmadığını ortaya koymuştu. O beni benim onu sevdiğim gibi sevmiyordu. Ona göre ya hep ya hiçti.

Kendime Jake'le ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkaracağıma, onu kalbimden uzaklaştıracağıma dair söz verdim.

Evet, doğru.

Ben bile bunun olacağını düşünmüyordum. Zamanla sadece uzak bir anıya dönüşeceğini umuyordum. Oysa şimdi, anısı o kadar güçlüydü ki, zihnimi meşgul etmesine bir an bile izin versem, beni tüketiyordu. Gözlerimi kapattım ve hâlâ nefesini yanağımda, tenini tenimde hissedebiliyordum. Bir daha asla kendimi onun yanında olduğum kadar özgür bırakamayacaktım. O kız gitmişti.

Hayatta kalan Abby geri dönmüş, sınırları ve duvarları sağlam bir şekilde yerine oturmuştu. Kalp kırıklığının acısı yerine uyuşmanın rahatlığını seçti.

Chevy'de uyuduğum üçüncü gece olacaktı, sürücü tarafındaki kapıdan içeri tırmandım ve çok ihtiyacım olan uykuyu almak için kendimi bank koltuğuna bıraktım. Bütün günü iş aramak için adada bir aşağı bir yukarı dolaşarak geçirmiştim ve tam uykuya dalmak üzereydim ki bir şingirti duydum. Önümde, dolunayın ışığını yansıtan, üzerinde iki küçük altın anahtar ve büyük bir gümüş Ford amblemlili anahtarlık bulunan bir anahtarlık duruyordu. Anahtarlar direksiyon simidine kapıcı tarzı büyük bir kancayla tutturulmuştu. Direksiyonun ortasına bir Dunn's Auto Repair yapışkan notu iliştirilmişti. Üzerindeki not bir çocuk tarafından yazılmış gibi görünüyordu:

abby

Daire ihtiyacın olduğu sürece senin. Kamyoneti de kullanabilirsin, arada bir çalıştırılması gerekiyor ve otoparkta oturmak hiç iyi değil. Jake'le ne olduğunu bilmiyorum ve umrumda da değil ama senin lanet bir serseri gibi kamyonda uyumayı istemediğini biliyorum. Reggie işe gelmediğin için kızgın, o yüzden sabah orada ol. Yüzünü yumrukladığım için özür dilerim. Çoğu zaman

sarhoş bir pisliğim.

Tekrar özür

dilerim.

Frank Dunn

Gözlerim yaşardı. Bana serseri demiş olmasına rağmen, bu şimdiye kadar aldığım en güzel nottu. Jake'in bana verdiği kolyeyi parmaklarımın arasında tuttum, düşünürken bunu yapmak benim doğam haline gelmişti. Bu bana onun sadece bir rüya olmadığını sürekli hatırlatacaktı.

Yine de kesinlikle öyle hissettirmişti.

Frank'in kim olduğumu hatırladığından bile emin değildim, özellikle de ilk karşılaşmamızın koşulları altında. Ama işte oradaydım, onun kurtuluş teklifini okuyordum.

Dunn erkekleri kendilerini her yönden ayrı dünyaların insanları olarak görüyor olabilirler, ama işin aslı, her iki erkek de unutmayı tercih ettikleri geçmişleri yüzünden derin bir sıkıntı içindeydiler ve her ikisi de gerçekten ihtiyacım olduğunda benim için kendilerini tehlikeye atmışlardı.

Özveriyle. Kolayca.

İlk kez bu nezaket eylemlerinde aralarındaki benzerlikleri gördüm.

Kendi kendime güldüm çünkü Jake'e kendisinin ve en nefret ettiği adamın herhangi bir şekilde birbirlerine benzediklerini söylesem altına sığardı.

Bay Dunn bana para biriktirmemi ve bebek doğduğunda kalacak bir yerim olmasını teklif etmişti.

Bebek.

İyi bir anne olup olamayacağımı ya da bu şartlar altında iyi bir anne olup olamayacağımı bilmiyordum. Ama iş başa düştüğünde, nefret dolu bir eylemin ürünü olduğunu bile bilmeyen birini öldürmeyi kendime yediremiyordum, özellikle de vücudumun içinde bulunduğu korkunç duruma rağmen yaratıldıktan sonra. Bu bebek bir savaşçıydı, benim gibi hayatta kalan biriydi.

Biz zaten akraba ruhlardık.

İçimde büyüyen hayata rağmen değil, onun sayesinde ilerleyebildim, her seferinde biraz daha ilerleyebildim.

Hayatımda ilk kez gerçek bir aileye sahip olma şansım vardı.

Onu korumak için elimden geleni yapacaktım.

DÖRT YIL SONRA.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BAY DUNN'IN ZATEN ZAYIF OLAN BEDENİ DUNN'UN zaten zayıf olan bedeni pes etti ve bağımlılıklarının ağır yükü altında ezildi.

Basit ve küçük bir tören olması gereken bu etkinliği, her yıl düzenledikleri katırtırnağı festivaline rakip olabilecek bir etkinliğe dönüştürmeyi Coral Pines halkına bırakın.

Yirmi mil içindeki her işgüzar kilise kadını ve sıkılmış koca, gerçekten tanımadıkları ve kesinlikle saygı duymadıkları bir adama "saygılarını" sunmak için dokuzlu giyinmişlerdi.

Bir grup sohbet eden kadın, ayin başlamadan önce kilisenin en üst basamağında gülümseyip güleştüler. Sanki her an sızıntı yapabileceklerini herkese belli edercesine hepsi de mendillerini tutuyordu. Her ne kadar pek çok insan büyükannemi önemsemiş olsa da, törene onun hayatını kutlamaktan çok, en iyi yas kıyafetlerinin tozunu almak ve *Kim Daha Üzgün* yarışmasına katılmak için gelmişlerdi.

Bu da aynı onun gibi hissettirdi.

Ben merdivenlere yaklaşırken, beyaz sarı saçlı ve parlak pembe tırnaklı bir kadın olan Bayan Garrith kavgaya karışmaya hazırlanıyordu. "Ve tatlı Marlana'sını kaybettiğinde ona bir ay boyunca her gün güveç götürdüğümünden emin oldum. İyilik jestimi gerçekten takdir ettiğini söyleyebilirim... bunu bana kendisi söyledi. O güveçler o adam için hayat kurtarıcı oldu." Kısa siyah bağcıklı eldivenlerinin parmaklarını düzeltti.

"Tanrı seni korusun Mary," diye ekledi Bayan Morrison. Herkes bunun Güney argosunda "*git kendini becer*" anlamına geldiğini biliyordu. "Franklin'in lisedeyken benden onunla birlikte olmamı istediğini biliyor muydun? Neredeyse yalvardı bana, gerçekten, o ve Marlana sevgili olmadan önce tabii. O çocuk bana karşı çok tatlıydı, sana söylüyorum." Koro çocuklarının dağıttığı cenaze programlarından biriyle kendini yelpazeledi.

Çocuklardan birinden bir program aldım ve kalabalığı iterek kiliseye girdim. Nereye gitsem yüksek sesli fısıltılar beni takip ederdi ve bugün de durum farklı değildi.

Bayan Morrison bir mikrofona konuşuyor da olabilirdi. Beni fark ettikten sonra uygunsuz cenaze kıyafetimle ilgili yorumlar başladı. Arkadaşlarına doğru eğildi ve "Bence Abigail Ford ve Franklin'in 'özel' bir ilişkisi vardı" diye fısıldadı. *Özel* kelimesini söylerken havayı alıntılacak kadar cesurdu. "Kızın tüm bu törenin planlanmasına yardım ettiği ortaya çıktı. Sence de bu garip değil mi?"

Bu açıklama, etrafını saran klonlardan gelen soluk soluğa ve abartılı iç çekişlerle karşılandı. Grup kendi spekülasyonlarını ekleyerek söylentiye körükledi. Her şeyin başladığı yerde, suyu zehirleyen bu aptal sürtüklerle birlikte yaratılışın kendisini dinlemek gibiydi.

Nan'in o hanımlarla nasıl anlaştığını bilmiyorum. Bana hiçbir zaman onlara gerçekten uyum sağlamış gibi gelmedi. Nan cenazeye siyah bir cenaze elbisesi yerine en parlak çiçekli elbisesini giyerek gelen biriydi. Tüm bunları benim çektiğim olumsuz ilgiyi çekmeden nasıl yaptığını bilmiyorum ya da belki de olumsuz ilgi çekiyordu ve ben bunu hiç fark etmemiştim. Belki de kendi acıma ve saçmalıklarına o kadar dalmıştım ki bu hanımların onu da incittiğini fark edemedim.

O sabah giyinirken onu çok düşünmüştüm. Dört yıldan fazla bir süre önce katıldığım son cenaze töreniydi. Onun şerefine, dedikodu mafyasının siyah yas üniforması yerine parlak mercan rengi, arkadan çapraz askılı bir sundress, üzerine uzun kollu beyaz bir hırka ve kama sandaletler giymiştim.

Artık utandığım ya da korktuğum için değil.

Sadece kilise için daha uygun olduğunu düşündüm.

Beni en çok sinirlendiren o insanlardı, o iğrenç iki yüzlü kadınlar, kasabada dinleyen herkese imkansız ahlak anlayışlarını vaaz ediyorlardı. O kadınlar vaaz ettikleri hayatları, bu yüzden dışladıkları insanlardan daha fazla yaşamıyorlardı. Sadece bunu nasıl saklayacaklarını daha iyi biliyorlardı. Onları konuşurken dinledikçe Frank'ın hayatı hakkında konuşmadıklarını fark ettim. Tüm hikayeleri ya da ifşaatları kendilerini onunla ilişkilendirme çabalarıyla ilgiliydi. Sadece ilgi çekmek için kendilerini onun hayatının bir parçası olarak resmetmek istiyorlardı.

Gerçek şu ki, tüm sorunlarına rağmen Frank Dunn, sadece benim tarafımdan bile olsa özlenecek biriydi. Merdivenlerdeki her şeyi bilen kilise kadınları sadece bencil sürtüklerdi.

Onlar her zaman en kötü kaltaklardı.

Ben de bayanlarla biraz eğlenecektim.

Omuzlarımı dikleştirdim ve kiliseden çıkıp cehennemden gelen kahve sohbetinin yapıldığı merkeze doğru yürüdüm. Onlar çenelerini yerden kaldıramadan ya da sahte bir selamlama yapmadan önce ben konuştum ve Georgia aksanımı her zamankinden çok daha kalın bir şekilde kullandım.

"Neden, hepinize merhaba," diye başladım. Grubun liderleri gibi görünen iki bayana gülümsedim. Sesimden o kadar sahte bir tatlılık damlıyordu ki muhtemelen dişlerini ağrıtmıştım. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim, Bay Dunn'ın sevgili arkadaşını çok seveceğini biliyorum-" Bayan Garrith'i işaret ettim. "-ve lise aşkı-" ve Bayan Morrison'a doğru işaret ettim. "-Son saygılarını sunmak için yola çıktılar."

Bayan Garrith bana sanki basit bir sundress ve kazak yerine balık ağı ve meme ucu püskülleri giyiyormuşum gibi yukarıdan aşağıya baktı. Konuşmak için ağzını açtı ama ben sözünü kestim.

"Dürüst olmak gerekirse, sonlara doğru hepinizin ortaya çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu. Özellikle de üçünüzün böyle bir *geçmişi* olduğu için."

Her ikisinin de yüzündeki gülümseme eriyerek kaşlara dönüştü. Kalabalıktaki diğer bayanlardan biri bu yeni bilgiyi yüksek sesle sorguladı. "Tarih mi?"

"Elbette. Bu hanımların ve Bay Dunn'ın *çok* eskilere dayandığını biliyorsunuz." Göz kırptım.

"Pek sayılmaz." Bayan Morrison ayaklarına bakmadan önce elbisesinin yakasını düzeltirken itiraz etti. Sırada ne olduğunu biliyordu. Onların tüm sırlarını biliyordum ve şimdi onlar da benim uğraşılacak yanlış kişi olduğumu öğreneceklerdi.

"Tabii ya, lisede üçünüzün arasında epey bir *bağ* olduğunu söyledi." Yüzleri soldu, Bayan Garrith'in de suratı asıldı. "Mütevazı olmayın hanımlar. O yaşlarda alternatif duygularınızı denemek istemeniz son derece doğal."

Alternatif duygular, kilise kadınlarının eşcinselliğin ahlaksızlığı hakkında konuşurken meşhur ettikleri bir ifadeydi.

Bayan Garrith'in yağ değişimi için geldiği bir gün Frank bu bilgiyi Reggie'ye söylemişti. Ben de kulak misafiri oldum.

"Abigail!" Birisi şok ve utanç taklidi yaptı, ancak sesi bu bilgiden gerçekten eğlendiğini çok net bir şekilde söylüyordu. Gülümsememi büyük tuttum. O parazitlere saldırmak düşündüğümünden daha eğlenceliydi.

Bayan Garrith'in çiçek festivaline katılmak için mağazadan satın aldığı orkideleri kullandığına dair içeriden bir bilgiyle -ister inanın ister inanmayın, bu muhtemelen hepsinin en büyük sırrı olarak kabul edilirdi- onları bitirmek üzereydim ki peder kilisenin kapılarını açtı ve bize oturacak yer bulma zamanının geldiğini söyledi. Ayin başlamak üzereydi.

Önce ben girdim, ama omzumun üzerinden gözle görülür şekilde sarsılmış kadınlara bakmadan önce değil. İçeri girmek için döndüm, Nan'in kilisedeki kadınları herkesin içinde azarladığım için

beni azarlayacağından emindim, ama aynı zamanda kahkahalarını tutacağını da biliyordum.

'Aileler için Ayrılmıştır' yazan ilk sıraya oturdum, ancak Bay Dunn'ın katılacak kimsesi olmadığından, buranın doldurulması gereken bir yer olduğunu düşündüm. Cesur oturma kararına yönelik birkaç fısıltı vardı.

Peder, Bay Dunn hakkında konuşmaya çalıştı ama çok az tanıdığı bir adam hakkında söyleyecek olumlu bir şey bulmakta zorlandığı belliydi. Frank evinden nadiren çıkar, çıktığında da sadece dükkânda çalışmak için giderdi. O zaman bile çoğunlukla ofisine kapanır, panjurları kapalı tutar ve dünyayı dışarıda bırakırdı. Dükkânda olmasına gerek bile yoktu ama çok dibe vurmadığı zamanlarda gelmeye özen gösterirdi. Hem iş hem de kişisel faturalarını ben ödüyordum ve Reggie'yle birlikte Dunn's Auto Body'yi iyi yağlanmış bir makine gibi çalıştırıyorduk.

Rahip, yaşam ve ölüm hakkında ve hayatlarını Tanrı'nın ve iyi kitabın ışığında yaşayanları cennette bekleyen ödüller hakkında konuşmaya başladı. Bu beni meraklandırdı: Tanrı'ya, dine ya da "iyi kitabın" gücüne inansam bile bu niteliklere sahip birini tanıyor muydum?

Coral Pines'da değil.

Rahip bir an sessiz dua istedi, başını eğdi ve ellerini önünde kavuşturdu, kalabalık da onu takip etti. Ben de öyle yaptım ama aklım duada değildi; bir sonraki adımda ne yapacağımıydı.

Terli avuçlarımı kalçalarıma sildim. Peder "Amin" dediğinde ve kalabalık onu yankıladığında bana işaret etti. Cebimden buruşuk sarı not kâğıdını çıkardım ve kürsüye doğru dik basamakları çıkmadan önce dizimin üzerinde ütiledim.

Salon tıklım tıklımdı ve bütün gözler benim üzerimdeydi. Muhtemelen neden orada olduğumu merak ediyorlardı.

Boğazımı temizledim ve önümdeki kâğıda baktım. Açılış paragrafım neden orada olduğumu ve Frank ile olan ilişkimin doğasını açıklıyordu.

Birdenbire bu insanlara hiçbir şey açıklama ihtiyacı hissetmedim. Bu onlarla ilgili değildi. Bu Frank'le ilgiliydi, son birkaç yıl içinde bana karşılığını ödeyemeyeceğim kadar çok şekilde yardım eden bir adamla. Kelimeleri önüme yazmıştım ve hatta evde yüksek sesle okuma alıştırmaları bile yapmıştım, ama nedense şimdi onları okumakta sorun yaşıyordum. Bunun yerine, onlara tanıdığım Bay Dunn'ı anlatmaya karar verdim.

Hırpalanmış ve kırılmış kalbimden.

Boğazımı tekrar temizledim ve düşüncelerimi toparlamak için bir dakikamı ayırdım. Sessiz dinleyicilerin her küçük hareketi eski ahşap sıraların gıcırdamasına ve inlemesine neden oluyordu. Derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım, mikrofondan gelen cızırtılı geri bildirim cemaatten birkaç şok sesine neden oldu. Devam etmeden önce bir süre daha bekledim. Bu kez ses sistemi işbirliği yaptı. "Burada kalkıp Frank'in bir aziz olduğunu söylemeyeceğim, çünkü bu doğru değil," diye başladım. "O

sorunlu bir adamdı. Elinde hiçbir şey kalmadığını düşündüğünde acısını dindirmek için bağımlılıklarına yönelirdi. Onu günlerce görmedikten sonra evine gittiğim ve onu yerde sızmış bulduğum çok zaman oldu. Onu temizledim, sigaraları söndürdüm, kül tablalarını boşalttım ve boş şişeleri attım. Ona bağırılmazdım. Ona ne kadar kötü durumda olduğunu söylemedim. Bunun yerine ona yardımının benim için ne kadar önemli olduğunu, hayatımda nasıl bir fark yarattığını anlatırdım. Sonra da sisten çıkış yolunu bulması için ona yalvarırdım. O da günlerce, hatta bazen birkaç hafta boyunca bunu yaptı."

Durakladım ve gülümsedim.

"Gerçekten harika haftalardı. Aslında bana bağırdığı ve yardım etmeye çalıştığım için beni lanetlediği pek çok zaman da oldu."

Sinirle güldüm ve seyirciler de benimle birlikte güldü. Salonun arka tarafındaki çift kapı

Kilise açıldı. Ufak tefek sarışın bir kadın içeri girdi ve ayaktakilerden bazıları ona yol vermek için ayrıldı. Uzun örgülü domuz kuyrukları olan kızıl saçlı küçük bir kızın elini tuttu. Tüm gerginliğim dağıldı.

"Ama iyi bir tarafı vardı. Gerçekten *harika* bir tarafı." Saçlarımı kulaklarımın arkasında düzelttim ve kendimi sabitlemek için kürsünün iki yanından tuttum. "Bay Dunn-"

Kalbim göğsümde burkuldu.

"Frank büyük hatalar yapan bir insandı - çok fazla hata yaptı ve bunu biliyordu. Aynı zamanda muazzam bir kederin ağırlığı altında ezilen bir adamdı." Derin bir nefes aldım. "Ama sadece muazzam bir aşk yaşadığı için. Onun kadar büyük bir aşk yaşadığınızda, üzüntü ve öfkenin sizi tüketmesine izin vermek kolaydır. Hâlâ sahip olduklarınıza sırtınızı dönmek ve kendinizi hissizliğe teslim etmek daha kolaydır. Acıyı içine davet etti çünkü hatırlamasına yardımcı oluyordu ve her şey çok fazla geldiğinde viskiyle uyuşturuyordu. Bir keresinde bana, hayatına devam etmeye çalışırsa Marlena ve Mason'ın neye benzediğini unutacağından korktuğunu söylemişti. Bazen onlardan sanki yan odadaymışlar gibi bahsederdi."

Herkes kimden bahsettiğimi biliyordu.

"Hepiniz Frank ile kendi deneyimlerinizi yaşadınız. Bazıları iyi, bazıları kötü... bazıları da Tanrı'nın gazabına uğradı."

Cemaatten daha fazla kıkırdama geldi. Sarışın kadın koridorda yürüdü ve küçük kızla birlikte ilk sıraya oturdu. Parlak gülümsemesi beni devam etmeye teşvik ediyordu. Ben de ona gülümsedim.

"Size sadece tanıdığım Frank'i anlatabilirim. O, evim yokken başımı sokacak bir evim olmasını sağlayan bir adamdı. Büyükanнем dışında beni asla yargılamayan ve hakkımda kötü düşünmeyen tek kişiydi. Ona bir açıklama borçlu olduğumda bile benden asla kendimi açıklamamı istemedi. Kendi sessiz yöntemiyle beni sorgusuz sualsiz hayatına kabul etti. Bazı açılardan, sanırım telafi etmeye çalışıyordu. Beni kurtardı çünkü karısını ve oğlunu ölümden kurtaramadı ve yaşayan oğluyla ilişkisini kurtaramadı. Frank bana asla cevaplamak istemediğimi bildiği sorular sormadı."

Derin bir nefes aldım, son dört yılın anıları zihnimde canlanmaya başladığında gözlerim yaşlarla doldu.

"Ama onun muazzam sevgisi yok olmamıştı. Karısı ve oğluyla birlikte ölmedi. Kendisinden uzaklaştırdığı oğluna karşı hissettikleri ve bana... bize gösterdiği özenle hayatta kaldı."

Kilisenin arka tarafındaki kapılar kısa süreliğine açıldığında ayakta duranlar arasında bir itiş kakış oldu ama ben devam ettim.

"En büyük pişmanlığı ölüleri kaybetmek değil, yaşayanları kaybetmektir. Frank oğlu Jake'i seviyordu ama onu kendinden uzaklaştırmıştı çünkü Jake ona kaybını hatırlatıyordu ve acısını nasıl ve nereye yönlendireceğini bilmiyordu."

Gözyaşlarımı tuttum. Bu insanların Frank hakkında bilgi sahibi olmaları gerekiyordu, onun öldüğünde yası tutulması gereken bir insan olduğunu bilmeleri gerekiyordu, bir ucube gösterisi efsanesi haline getirilmemesi gerektiğini bilmeleri gerekiyordu. Sesim titriyordu ama devam ettim.

"Onun için mazeret uydurmuyorum ve kesinlikle kendini unutana kadar içmenin herhangi birinin herhangi bir şeyle başa çıkması için doğru yol olduğunu söylemiyorum. Ama olan buydu. Bu onun gerçeği. Frank pişmanlık içinde öldü ama kesinlikle yalnız değildi. O, Ol' Man Dunn ya da Bay Dunn ya da Frank olarak tanıyabileceğiniz bir adamdı... hatta lisede onunla futbol oynayanlarınız için 'Bubba' bile diyebiliriz." Daha fazla kahkaha. "Ama sonuçta onu hiç tanıımıyordunuz."

Kilisedeki bazı hanımların mendillerini gözlerinin kenarlarına bastırdıklarını fark ettim, gözyaşları gerçek gibiydi. Demek istediğimi anlatabildiğimi gördüğüme sevindim.

"Franklin Dunn sorunlu bir hayat yaşamış, sorunlu bir adamdı. Benim için bir arkadaş, bir babaydı.

ve acı çektiği zamanlarda yardım etmek istediğim biriydi." Nefes almak için durakladım.

"Onu kurtaramadım," dedim. Her cümleden sonra dışarı çıkmakla tehdit eden hıçkırıklarımı tutuyordum. "Ama son birkaç yılda ona bir nebze de olsa teselli verdiğimi düşünmek hoşuma gidiyor çünkü o da bana aynısını yaptı." Kilisede "cehennem" kelimesini kullanmam üzerine birkaç kişi nefes nefese kaldı. Ama çoğu insan anlatmak istediğim şeyi anlamış görünüyordu.

Tekrar ön sıradaki küçük kıza baktım, bakırımsı kızıl saçları küçük çilli başının her hareketiyle omuzlarının üzerinde sallanıyordu. Onun güneş elbisesi de benimkiyle aynı mercan rengindeydi. Ben giyindikten sonra eşleşmemiz için ısrar etmişti. "Aslında onu biraz rahatlattığınızı düşünmek hoşuma gidiyor." Doğrudan ona baktım.

Biz deyince sarışının kucağından sürünerek koridora fırladı. Kürsüye doğru fırladı, koşarak sıçradı ve kendini kollarıma attı. Onu sıktım ve kalçama yatırdım. Ona baktım ve "Frank'e ne isim vermiştik, bebeğim?" diye sordum.

"Gampaw Fank!" diye bağırdı. Bütün kilise heyecanlı küçük kızıma güldü. "Bu doğru, küçük kız. Biz ona Büyükbaba Frank derdik. Frank Dedenizi sever miydiniz?"

"Evet, anne," dedi ürkekçe, kalabalığın "*ooh*" ve "*aah*" sesleri arasında. Hayatımın her günü kalbimi eritmişti. Bu insanlar onun neler yapabileceğini görebildikleri için bile şanslıydılar.

Dikkatimi tekrar cemaate çevirdim. "Bence Frank'i kim olduğu için hatırlamalıyız, kim *olmadığı* için değil. O benim küçük kızımın her zaman sahip olabileceği kadar büyükbabasıydı. En çok ihtiyaç duyduğum anda bana arkadaş oldu ve ailesini, onların kaybının kendisini yok etmesine izin verecek kadar seven bir babaydı. Oğlu Jake'i her şeyden çok severdi." Bunca zaman sonra bile onun adını söylediğimde kalbim küt küt atmaya başladı. "Ve öldüğü güne kadar her günün her saniyesinde, bir zamanlar sahip oldukları şeyi düzeltemediği için pişmanlık duyarak yaşadı. Frank buradaki herkes tarafından özlenmeyebilir." Küçük kızıma baktım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Ama kızım ve ben onu kesinlikle özleyeceğiz. Değil mi Georgia?"

"Evet!" diye bağırdı ve ellerini birbirine çırpı.

Georgia'yı yere bırakıp sıramıza doğru yürüyemeden, kilisenin arka tarafında başka bir kargaşa oldu. İki kapı da ardına kadar açıldı ve öğle vaktinin kör edici ışığı loş kilisenin küçük alanını işgal etti. Işığı engellemek için boştaki elimle gözlerimi kapattım. Kızım başını boynumun kıvrımına gömdü.

Dramatik çıkışı yapan kişiye bir an gözüm takıldı. Üzerime bir farkındalık çöktü. Sadece sırtını görebiliyordum çünkü çoktan ön merdivenleri yarılamıştı. Gördüğüm şey göğsümdeki nefesi kesti.

Sarı saçlar ve siyah derinin tanıdık görüntüsü her şeyi değiştirdi.

Kapılar büyük bir gürültüyle çarparak kapandı. Kilise boyunca yankılandı ve vitray pencereleri salladı.

Bir kez daha, Jake gidiyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Ayin bittiğinde Jake çoktan gitmişti. İşin acı tarafı, Georgia olmasaydı, peşinden kilisenin dışına doğru koşacaktım. Bunu yapmadığım için mutluydum. Onun güzel yüzünün her hareketime musallat olan başka bir görüntüsüne ihtiyacım yoktu. Zaten hayatım boyunca yetecek kadar vardı. Onunla konuşma şansım olsaydı bile, ne söyleyecektim? Benden nefret ediyordu çünkü benden nefret etmesine izin vermiştim. Çünkü onun benden nefret etmesini sağlamak, hayatımda bana güvenmediğine inandığım birine ya da sahip olduğumuzu düşündüğüm şeye izin vermekle uğraşmaktan daha kolaydı.

Jake'in bir zamanlar hayatımda kapladığı boş alan, o kalsaydı daha da büyüyecekti.

Cenazeden sonra toplantı odasında ikram edilen geleneksel pasta ve kahveyi atladım. Georgia'nın bakıcısı ve garajdaki yardımcım Tess'in yeni bir parça sevkiyatı için dükkâna dönmesi gerekiyordu ve Georgia'yı öğleden sonra boyunca kötü tonlara maruz bırakmak istemiyordum. Kilisede uslu durursa onu ilkokuldaki yeni oyun parkına götüreceğimi söylemiştim.

Biz de aynen öyle yaptık.

Tess, Gainesville'den şehre taşındığından beri benim için bir nimet oldu. Georgia'yı her fırsatta seve seve yanına aldı, böylece onunla vakit geçirebildi, bu da bana fotoğraflarım üzerinde çalışmak için daha fazla zaman sağladı.

Etrafımda tekrar bir arkadaşımın olması güzeldi. En azından kızım konusunda güvenebileceğim biri.

Kıvranan küçük kızımı araba koltuğundan kaldırdım ve çimlerin üzerine bıraktım, daha onu yere koymaya fırsat bulamadan küçük bacakları son sürat hareket ediyordu. "Dikkatli ol, Georgia!" Salıncaklara doğru ilerlerken arkasından bağırdım ve kendini en alçakta asılı olanın üzerine çekti. Zincirlere tutundu ve bacaklarını tekmeledi ama salıncak hareket etmedi.

Hiçbir yere hızlı gidemiyordu.

Oyun alanı çocuklar ve aileleriyle doluydu. Koşuşturan ve çığlık atan küçük insanların arasından geçmeye çalıştım. Başımın yanından vızıldayarak geçen başıboş bir futbol topunun altından eğildim. Salıncaklara ulaşmam Georgia'nın ulaştığından iki kat daha uzun sürdü.

Ona ulaştığımda, olduğum yerde durdum.

Bethany Fletcher, Owen'ın annesi, Georgia'yı salıncakta itiyordu. Georgia neşeyle ciyaklıyordu. "*Daha yükseğe... daha yükseğe!*" diye bağıırıyordu.

"Çok yüksek değil," dedim varlığımı belli ederek.

Bethany bana kibarca başını salladı. "Merhaba, Abby." Gülümsemesi düz bir çizgiye kaydı. Bethany açık bej bir takım elbise ceketi, beyaz bir bluz ve ona uygun diz boyu dökümlü bir etek giymişti. Kendine özgü parlak kırmızı dudakları artık yoktu. Artık sadece parlatılmış, nötr renkteydiler. Bir zamanlar sert olan topuzunun yerini, yüzünün ve omuzlarının etrafına dökülen yumuşak koyu dalgalar almıştı.

Neredeyse insana benziyordu.

"Senin için ne yapabilirim, Bethany?" diye sordum. Ses tonumu eşit tuttum. Onun varlığında hissettiğim öfke ya da endişeyi bana karşı kullanmasına ihtiyacım yoktu.

Bana cevap veremedi Georgia araya girdi. "Anne, güzel bayan beni salıncağa itti!"

"Bu harika, bebeğim!" Bu kız beni bir uçak kazasında bile gülümsetebilir. "Neden yeni kaydırağı denemiyorsun, tamam mı? Annen sana göz kulak olur."

"Tamam!" Ciyak ciyak bağırdı. Bethany, Georgia'nın atlayabilmesi için salıncağın zincirlerini sabit tuttu. Georgia parlak kırmızı kaydıraktaki bir sonraki macerasına doğru koşmaya başladı.

"Konuşabilir miyiz?" Bethany sordu. Sesi umutlu ve hatta biraz nazikti, dört yıl önce dayak yememi emreden Bethany'ye hiç benzemiyordu. Sesi sakindi. Ondan yayılan bir nefret yoktu. Hakkımdaki tüm önemli suçlamaları düşürdüğü günden beri onu sadece geçerken görmüştüm. Sadece marihuana bulundurma suçlaması devam ediyordu. Bunun için üç yüz dolar para cezası ödemiş ve altı ay gözetim altında kalmıştım. Tüm suçlamaları kolayca düşürebilirdi ama bir tanesini saklamak Coral Pines'ta iplerin kimin elinde olduğunu bana göstermenin bir yoluydu.

Her şeyin farkındaydım.

İçimi çektim ve jimnastik salonunun karşısındaki banka oturdum. Bethany konuşmak istiyorsa, konuşacaktı. Benim *evet* ya da *hayır* demem onun için daha önce hiç fark etmemişti.

Yanıma oturdu. "Yıllardır sana bir şey söylemek istiyordum ama bir türlü fırsat bulamadım ve nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Sana ulaşmak istemedim çünkü seni korkutup kaçırmak istemedim." Ellerini kucağında sıktı ve dikkatini ayaklarından Georgia'nın oynadığı yere kaydırarak gergin bir şekilde devam etti. "Sadece... çok yorgunum." Derin bir iç çekti ve sonunda gözlerimin içine bakmak için döndü. "Çok yorulduğum Abby... her şeyden." Eskiden benimkilere hançer gibi bakan parlak yeşil gözleri şimdi daha yumuşak ve suluydu.

"Affedersiniz?"

"Hayatım boyunca pislikleri temizledim. Her şeyi halının altına süpürdüm, korkunç davranışları düzenli olarak haklı çıkardım. Sadece muayenehanemde değil, hayatımda, kendi ailemde de. Hamile olduğumu bilseydim, bunu da durdurmaya çalışırdım."

Bunu düşünmüştüm ve hamileliğimi olabildiğince uzun süre saklamamın nedeni de buydu. Georgia buraya gelene kadar kimse bilmiyordu.

Doğum belgesinde Georgia'nın babasının adını bile yazmadım.

"Yani, artık bitti. Artık yapmıyorum ve uzun zamandır yapmıyordum," diye açıkladı, sanki bir süredir düşündüğü bir şeymiş gibi. "Owen'ı asla affedemeyeceğini biliyorum ve seni suçlamıyorum. Ben de onu affedemiyorum. Bu olay olduğundan beri ilişkimiz eskisi gibi değil, eğer bu işleri daha iyi hale getiriyorsa." Kaldırdığım kaşlarına bakarak ellerini kaldırdı ve bunun kulağa ne kadar zayıf geldiğini fark etti. "Tabii ki değiştirmez."

"Buraya gerçekten ne için geldin Bethany?" Dört yıl boyunca birbirimizden uzak durmak düpedüz huzur vericiydi.

"Bunu hak etmediğimi biliyorum. Sana davranışımın sonra hiçbir şeyi hak etmiyorum ve bunun için de çok ama çok üzgün olduğumu bilmelisin. Artık olduğum kişiyi bile tanıyamıyorum ve o zamanlar insanları incitmek için yaptığım her şeyi, seni incitmek için yaptıklarımı düşünmek beni hasta ediyor." Sanki beynindeki kötü anıları silkeliyormuş gibi başını salladı. "Georgia'yı tanımak istiyorum," dedi. "Güvenini kazanmak için bunun için çalışmaya hazırım. Hiçbir zaman doğrudan babasının kim olduğunu söylemediğini biliyorum ama geçen hafta onu bakıcısıyla markette gördüm ve ona çok iyi baktım. Fletcher'ın yeşil gözlerine sahip ama diğerlerinden biraz daha parlak." Boğazını temizledi. "Onu tanımak için gerçekten bir şans istiyorum."

Georgia ile bir şeyler yapmak istediğini duyduğumda şok oldum ve dört yıl önce onunla savaşıma içgüdüm su yüzüne çıktı.

Bethany yine de yorgun görünüyordu... hatta incinmişti. Dört yıl önceki sertliği gitmiş, yerine keskin kenarları zamanla yumuşamış ve yuvarlanmış bir kadın gelmişti.

Doğum yaptığım sırrının ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra Owen kızını görmek için eve gelmişti.

Kapıyı suratına kapattım ve bitişikteki dükkanda bulunan Frank'in ofisini aradım. Neyse ki onu ayık olduğu bir anda yakalamıştım ve o gün gelmişti. Saniyeler içinde bir ses duydum.

Dışarıda bir itiş kakış, sonra da çakıllı otoparktan çıkan bir araba. Frank daha sonra beni kontrol etmeye gelmedi, sorunun halledildiğini bildirmek için beni telefonla aramadan önce ofisine dönene kadar bekledi.

Ertesi sabah masamda Frank'ten o öğleden sonra daireye yeni bir alarm sistemi kurulacağına dair bir not ve klavyemin üzerinde dolu bir 22'lik vardı.

Owen beni bir daha rahatsız etmedi ama 22'liğim hazırda beklerken keşke etseydi diye düşündüm.

"Kızımı Owen'ın yanına getirmek ister misin?" Bethany'ye sordum. Sesimdeki paniği dizginlemeye çalıştım ama onun bunu duyduğunu biliyordum.

"Hayır, hayır. Sadece ben olacağım," diye beni temin etti Bethany. "Bundan kimseye bahsetmedim, kocama bile. Onu bir yere götürmek de istemiyorum. Belki bu şekilde parkta buluşabiliriz ve onunla biraz oynayabilirim... onu tanıyabilirim." Biriyle bir ilişki kurmak için çırpınan bir kadına benziyordu; dağılmaması için her şeyini ortaya koyması gerekmeyen bir ilişki.

Bethany uzun bir iç çekiş yaptı. "Biliyorsun, onu hapse attırmaya çalıştım ama Owen'ın babası bu fikre yanaşmadı. Bunun yerine, Cole'u kriz geçirdikten sonra onu sakinleştirmek için birkaç günlüğüne bir hücreye kapattırdım. Zaten biz de onun davranışlarına böyle diyorduk. Oğlum ve kocam arasındaki benzerlikleri fark etmeye başladım. Jamie hiçbir zaman nazik bir adam olmadı." Bethany'nin gözleri buğulandı. "Oğluma çok benziyor. Sanırım izlerini örtmekte daha başarılı." Bacak bacak üstüne atıp açtı.

Bunları bana neden anlattığını anlayamıyordum.

"Eğer her şeyin ters gitmeye başladığı bir zaman belirlemem gerekseydi, Mason'ın öldüğü zaman olduğunu söyledim."

"Mason? Mason Dunn?" Ben sordum.

Jakes'in kardeşinin Fletcher'larla ne ilgisi vardı?

"Evet. Birlikte büyüdüler, neredeyse aynı beşiği paylaştılar. Marlana benim en eski ve en yakın arkadaşımdı. Sanırım hem Mason hem de Marlana öldüğünde Owen öfkelenmeye başladı. Mason'ın ölümü için herkesi ve her şeyi suçladı, özellikle de kardeşi Jake'i."

"Neden?" diye sordum. "Bir kazaydı."

"Evet, şey. Jake'in o sabah Mason'la birlikte olması gerekiyordu ama o hala bir gençti ve muhtemelen bir Pazar günü sabahın beşinde nehrin ortasında bir teknede olmak istemiyordu. Bu yüzden tipik bir ergen modasıyla rıhtıma gelmedi. Mason tek başına gitti. Tekneyi alabora edecek ne olduğunu kimse bilmiyor. Sular dalgalı olacaktı ama normalden fazla değildi. Owen, Jake yanında olsaydı belki de Mason'ın hâlâ hayatta olacağını düşünüyor."

"Ya da ikisi de ölebilirdi," dedim. En azından şimdi, Owen ve Jake'in en başından beri birbirlerinden neden nefret ettiklerini biliyordum. Bu nefret benimle başlamamıştı. Ben sadece ona katkıda bulunmuştum.

"Bunu biliyorum. Ama Owen bunu bu şekilde göremiyordu. Kendimi çok çaresiz hissettim, çok acı çekiyordu. Bunu aşması için ona yardım etmek yerine, davranışını haklı çıkardım. Ona olanak sağladım. Hatalı olduğunu anlamasını sağlamak yerine bahaneler ürettim." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Onun bu hale gelmesine yardım ettim."

"Benden sonra kimseye zarar verdi mi?" Bu neredeyse her gün merak ettiğim bir şeydi.

Başını salladığında neredeyse banktan düşüyordum. Karnımı tuttum. "Preston'ın kızı. Stacy, sanırım adı buydu. Owen kızın gözünü morartmış ve biraz hırpalamış. Ayrıca Preston'ların karides teknesini batırmış olabileceğini düşünüyoruz ama bunu reddediyor ve ellerinde kanıt yok." Avuçlarını eteğine sildi. "Yine de sana yaptıklarının yanında hiçbir şey."

Hayır. Hiçbir şey olmadı.

Boğazını temizledi. "Bunun senin için bir şey ifade etmediğini biliyorum Abby, ama bence annelik işini harika yapıyorsun, benim yaptığımdan çok daha iyi yapıyorsun." Bethany'nin gözleri buğulanmaya başlamıştı. Cehennem donuyor muydu, yoksa Bethany Fletcher -eskiden Şeytan'ın sağ kolu olan- gerçekten ağlamak üzere miydi? Hem de benim önümde. "Owen onun babası mı Abby? Yani, bir süredir Jake ile yaşadığını biliyorum..."

Bunu birine anlatmanın zamanı gelmişti.

Bunun Bethany Fletcher olacağı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ama soran kişi o oldu.

"Hamile olduğumu ilk öğrendiğimde Owen'dan olduğuna emindim ama sonra parlak mavi gözlerle doğdu ve bir an için bir şans olduğunu düşündüm..." Başımı salladım ve güldüm. "Çok gençtim. Mavi gözlerle doğan bebeklerin çoğunun zamanla renk değiştirdiğini bilmiyordum. Bir gün altı aylık kız bebeğime bakıyordum ve gözleri Zümrüt Şehir kadar yeşildi. İşte o zaman onun Jake'ten olduğuna dair tüm umudumu yitirdim." Bunu yüksek sesle itiraf etmek zordu.

"Ah, Abby," dedi Bethany. "Bu senin için zor olmuş olmalı."

Başımı salladım. "Hâlâ öyle."

"En azından torunumu tanımama izin vermeyi, bana bir şans vermeyi düşünür müsünüz?"

"Sana evet ya da hayır sözü veremem ama bunu düşüneceğime söz verebilirim," dedim. Bethany olduğu kişiyi unutmaya hazır olabilirdi ama ben o kadar kolay unutamazdım. O kişi bana çok fazla acı vermişti ve kızımın birilişki kurmam için bana bir şans verilmeliydi.

"Tek istediğim bu." Gitmek için banktan indi. "Teşekkür ederim." O kadar alçak sesle söylemişti ki, yanımdaki banklardan çocuklarına seslenen ebeveynlerin sesinden onu zar zor duyabildim. "Teşekkür ederim," diye tekrarladı ve uzaklaştı.

Sırf artık şeytana benzemediği ve kulağa samimi gelen bazı sözler sarf ettiği için tanıdığım en şeytani kadının kızımın ilişki kurmasına izin vermeyi düşünmeyi kabul etmiş miydim?

Görünüşe göre öyle yapmışım.

İçimi çektim ve küçük kahverengi saçlı bir çocuğa parlak yeni kaydıraktan aşağı kaymadan önce ayaklarını önünde nasıl konumlandıracağını gösteren Georgia'ya baktım. "Hey Bethany?"

"Evet?" Arkasını döndü, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Owen'ın bana ne yaptığını biliyorsun. Beni ne kadar incittiğini biliyorsun. Ama söylemediğin şey nereden biliyorsun?"

Yüzü soldu. "Abby..." Sesi titrek ve kararsız bir şekilde başladı. "Owen sonrasında berbat bir haldeydi." Sadece o değildi. "İki kasaba öteye gitti ve Cole'u aradı. Cole beni aradı. Çok üzgünüm." Başını iki yana salladı. "O gece Cole'un seni eve getirmesine yardım ettim." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Ve sonra gitmişti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BETHANY'yi ve o geceki isteğini ya da Owen'ın hastalıklı davranışlarını örtbas etmekle ilk başta düşündüğümünden daha fazla ilgisi olduğunu ortaya çıkarmasını **DÜŞÜNMEMEYE ÇALIŞTIM**. Ama ona Georgia'yı tanımasına izin vermeyi düşünceğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Bunu hemen yapmayacaktım. Aklımda başka meseleler vardı.

Uzun boylu, sarışın ve deri sorunları var.

Ev durumum da değişmişti. Aklımda her şeyden çok bu vardı. Nan'in evi haczedildikten sonra, ekonomi aşağı doğru kaymaya devam ettiği için yıllarca boş durdu. Sonunda banka evi büyük bir yatırımcıya satmış, o da evi onarmış ve kiracı bulması için bir emlak yönetim şirketine devretmişti. Matlacha Realty ofisinin penceresinin önünden geçerken, pencerelerine yapıştırılmış resimde tanıdık pembe dış cephe kaplamasını ve beyaz panjurları gördüğümde, hemen o anda kira kontratını imzalamak için içeri koştum. Ev sahibiyle yaptığım birkaç telefon görüşmesinden sonra çekimi kabul ettiler ve anahtarları bana teslim ettiler.

Ölmeden önce Frank'e evden bahsetme şansım bile olmadı. Yine de bizim için çok mutlu olacağını biliyordum.

Georgia ve ben resmi olarak birkaç gün önce taşınmıştık. Odasının köşesinde hâlâ açmaya fırsat bulamadığım kutular yığılıydı. Aslında *her* odada açmadığım kutular vardı.

Georgia'yı yıkadıktan sonra, Nan'in onunla kaldığım ilk gece istediğim sürgüyü bana cömertçe verdiği odada yatağına yatırdım. Orada kendimi güvende hissetmişim, sanki kalbim sonunda sakin ve sessiz kalabilecekti. Şimdi, küçük kızımın yatağının üzerindeki çerçeveli fotoğraf kalbimin çarpmasına ve midemin iki katına çıkmasına neden oldu.

Keşke onun için asmamı istemeseydi.

Birkaç ay önce, evdeki kanepede oturmuş hurda kutumdaki eski fotoğrafları karıştırıyordum ki Georgia izlediği çizgi filmde dönüp bir babası olup olmadığını sordu. Buna nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ona Owen'dan bahsetmek söz konusu bile olamazdı. Ona aslında bir babası *olmadığını* söylemenin doğru yolunu bulmaya çalışıyordum ki, ayırdığım kutunun dibinden bir resim çıkardı.

"Anne, bu benim babam mı?" Jake'in en sevdiğim resmini göstererek sormuştu. Bisikletinin üzerindeydi, ağzından bir sigara sarkıyordu. Otoparka park etmiş ve güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itmişti. Tam olarak gülümsemiyordu ama içinde mutluluk vardı. Tam olarak kim olduğunu yansıtıyordu. Ona bakarken bile kalbim çarpıyordu. Görünüşünün üzerimde yarattığı etkiyi neredeyse unutmuştum.

Neredeyse, ama tam olarak değil.

Çocukluğum yalanlar ve güvensizlik üzerine kurulmuştu. O zaman kızımla bu döngüyü devam ettirmeyeceğime karar verdim.

"Hayır, bebeğim, değil," diye cevap verdim. "Keşke öyle olsaydı." Gözlerim yaşardı. "Ağlama anne. Öyleymiş gibi davranabiliriz. Tamam mı?"

"Numara mı?" Ben sordum. Georgia'nın çok geniş bir hayal gücü vardı. "Evet. O benim babamış gibi davranıyoruz."

Sıvı yeşili gözlerine hayır diyemedim. "Sadece rol olsun diye, tamam mı bebeğim? O senin baban değil. Gerçekten değil."

Resme baktı ve sonra bana döndü, sanki bir dondurma kamyonunu yağmalamış gibi gülümsüyordu. Ayrıca babasının kim olduğu hakkında daha fazla bir şey öğrenmek için tüm ilgisini kaybetti. Memnundu.

yeni resmi ve birlikte oynayabileceğimiz bir oyun vaadiyle.

"Evet, anne. Sadece rol yap." Sonra elinde resimle odasına kaçtı. Birkaç gün sonra yatağının çarşaflarını değiştirdiğimde resmi yastığının altında sakladığını fark ettim.

Büyükanneimin evine taşındığımız gün, resmi için bir çerçeve istedi ve yatağının üzerine asılmasını istediğini söyledi. Bunu yapmak istemedim. Benim hoşuma gitmeyecek kadar ileri gitmişti. Ama resim asıldı ve her gece Georgia'yı uyuttuğumda, neredeyse olmuş olan şeyle yüz yüze geldim.

Mutfaktaki kutularla uğraşmaya başlamadan önce üzerime bir şort ve atlet giydim. Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı, bu yüzden eski siyah kapüşonlumu hepsinin üzerine attım.

Büyükanneimin, küçük evinin geçirdiği tüm değişiklikleri görseydi ne diyeceğini merak ediyordum. Eski avokado aletleri ve beyaz dolapların gittiğini gördüğüm için üzgündüm ama onların yerini alan paslanmaz çelik ve kiraz ağacından şikayet edecek değildim. Lekeli ve yırtık muşamba zeminler de farklı tonlarda koyu sert bir ahşapla değiştirilmişti. Nan'ın evi, çevre düzenlemesi ve yeni kat boyasıyla yeni ve gelişmiş haliyle bile hala Nan'ın evi gibi görünüyordu... sadece Island Home Magazine'den bir reklamla karıştırılmıştı.

Evin arka sürgülü cam kapısından dışarı çıktım. Yatırımcı eski perdeli lanaiyi sökmüş ve tuğla döşeli güverte, son teknoloji ızgara, mini buzdolabı, lavabo alanı ve granit tezgahlarla tamamlanmış yeni bir açık mutfak alanı inşa etmişti. Ancak manzara, Coral Pines Nehri'nin koyu mavi suları üzerinde yüzen mangrovlarla her zamanki gibi muhteşemdi. Tamamen değişmeden kalan tek şey bu gibi görünüyordu.

Izgarayı açtım ve davlumbazın iç tarafına bantladığım anahtarı bulmak için etrafı yokladım. Bu anahtarla ızgaranın altındaki pişirme aletlerinin bulunduğu çekmecenin kilidini açtım.

Benim böyle aletlerim yoktu.

Taşındığımız gün sakladığım eski teneke kalem kutusunu geri aldım. Kutu hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez karalanmış ve bantlanmıştı. İçinde küçük sarı bir cam pipo, bir çakmak ve on sentlik bir çanta vardı. Günün sonunda bir kadeh şarap içen kadınlardan biri olmaya çalışmışım.

Hiç zevk almamışım.

Verandada kullanmak üzere bir garaj satışından birkaç plastik uzanma koltuğu almışım. Bu sandalyeler, Georgia için bir ikiz yatak ve şilte, benim odam için de bir şilte ve bazadan başka mobilyamız yoktu. Hafta sonu bit pazarını ve bir hafta önceki takas toplantısını inceleyerek kendime gerçek bir yatak, oturma odası için bir kanep ve masa almayı planlamışım.

Frank öldüğünde daha fazla mobilya planım raydan çıkmıştı.

O gün boyunca onu arayıp büyükanneimin evini kiraladığımı ve normalden biraz daha geç bir saatte market alışverişi için uğrayacağımı söyledim. İki saat boyunca geri dönüş olmayınca, bir şeylerin ters gittiğine dair içimde kötü bir his vardı.

Evine yanaştım ve ön kapıya vurdum. Cevap vermeyince, zaten kilitli olmayan kapıyı denedim. Eve girer girmez öldüğünü anladım. Tüm mekana bir ürperti yayılıyor gibiydi.

Koku bunu daha da pekiştirdi.

Frank'in cesedini üst kattaki misafir banyosunda buldum. Pembe fayanslı, susuz küvette tamamen giyinik bir şekilde oturmuş, bir elinde bir resim çerçevesi, diğerinde boş bir Wild Turkey şişesi tutuyordu. Gözleri kapalıydı ve eğer etrafımdaki ölüm hissi olmasaydı, sadece uyuduğunu düşünebilirdim.

Telefonu kullanmak için aşağı indim ve şerifin karakolunu aradım. Üst katta, banyoda Frank'in yanındaki halının üzerinde oturarak bekledim. Çok uzun zamandır yalnızdı. Onu istemedim.

artık yalnız olamam.

Elinde şişe varken gelip onu almaları bana yanlış geldi, bu yüzden şişeyi elinden alıp tezgâhın üzerine koydum. Birkaç dakika boyunca göğsünde duran ve diğer elinde tuttuğu resim çerçevesini ne yapmam gerektiğini düşündüm. Sonunda, onu taşırlarken kaybolan şey her neyse onu riske atmamaya karar verdim. O zaman çerçevenin onunla birlikte gömüleceğinden emin olacağıma dair ona söz verdim.

Dirseğini hafifçe kaldırdım ve çerçeveyi serbest bıraktım. Tüylü halının üzerine oturdum ve çerçeveyi ters çevirdim. İçinde üç resim bulunan şu bölünmüş çerçevelerden biriydi. İlki Jake'e aitti, liseden hemen sonrasına ait gibi görünüyordu. Onu hatırladığımdan biraz daha genç görünüyordu ve saçları kafasına yakın kesilmişti. Yüzünde kaygısız bir gülümsemeyle bir elinde olta tutuyor, diğer elinde ise oltasının ucunda kocaman bir yelken kedisi sallanıyordu. Resme dokunmuş ve kendi kendime gülümsemiştim. Bir zamanlar ailesiyle birlikte mutlu olduğunu görmek hoşuma gitmişti. Hayatı hep kötülükler etrafında dönmüyordu; bir zamanlar o evde bolca iyilik de varmış gibi görünüyordu.

Ortakdaki resim Marlena ve Mason'a aitti, aynı resmi Frank'in ofisindeki masanın üzerinde de görmüştüm.

Son resim beni şaşırttı. O bendim.

Dairenin yıpranmış deri kanepesinde oturuyordum ve kucağımda yeni doğmuş Georgia vardı. Gülümsüyordum ama gözlerimdeki gerçek korkuyu görebiliyordunuz. Frank bu fotoğrafı Georgia'yı hastaneden eve getirdiğim gün benim fotoğraf makinemle çekmişti. Fotoğrafı bastırmış ve evdeki buzdolabına asmıştım. Frank'in elinde bir kopyası olduğu ya da bunu nasıl elde ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu bana onun için ne kadar önemli olduğumuz hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Umarım bizim için ne kadar önemli olduğunu bilerek ölmüştür.

Frank gömüldüğünde, Georgia'nın onun için çizdiği bir resimle birlikte üç resmi de takım elbise ceketinin içine koymuştu. Bundan emin oldum.

Verandada tuttuğum küçük radyoyu en sevdiğim country kanalına açtım, Georgia'yı uyandırmamak için sesi kısık tuttum. Yeni sandalyelerimden birine çöktüm ve bir kâse hazırladım. Arkama yaslandım, yaktım ve dumanı içime çektim, ciğerlerimdeki tanıdık sıcaklığın tadını çıkardım. Burnumdan ve ağzımdan nefes vermeden önce içimde tutabildiğim kadar tuttum.

Kafamın güzelliğinin tadını çıkardım ve zihnimin, düşünmemek için çok uğraştığım o kişiye kaymasına izin verdim. Boynumdaki metal kolyenin tasarımının izini sürdüm. O lanet şeyi çıkarmaya bir türlü cesaret edememiştim.

Jake'in Georgia için ne kadar harika bir baba olabileceğini düşünmeden edemedim. Eğer o gün kalsaydı, her şeye rağmen onu doğurmaya karar vereceğimden şüpheliydim. Bu düşünce kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu. Kendimi kesinlikle o noktaya bırakmayacaktım. Georgia başıma gelen en güzel şeydi ve onsuz bir dünya düşünmeyi reddediyordum.

Evin yanındaki çimenlikte ağır adımların çıkardığı ses beni yükseklerdeki rahatlığımdan uzaklaştırdı. Avludaki küçük ışık sadece bulunduğum alanı aydınlatıyordu ama diğer her şeyin üzerine gölge düşürüyordu.

"Kim var orada?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz cevabı biliyordum.

Verandadan sadece birkaç adım ötede taş gibi hareketsiz duruyordu. Zippo çakmağının tanıdık sesini duydum ve sigarasının ucundaki kırmızı parıltıyı gördüm. Sandalyemde donup kalmıştım. Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

"Selam," dedi. Tanıdık sesi, gittiğinden beri bilmediğim bir rahatlık gibi üzerime çöktü.

Derin bir nefes aldım ve konuşmak için yeterli beyin gücünü topladım. "Hey," diye karşılık verdim, sesimi düz tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak. "Karanlıkta bana sinsice yaklaşmak zorunda değilsin, biliyorsun. Kendine zarar verebilirsin." Elimden geldiğince sahte bir özgüven sergiledim ama içim boya mikseri gibi titriyordu.

Jake karanlık gölgelerden çıkıp ışığa doğru adım attı. Georgia'nın duvarının üstündeki resim gerçeğiyle kıyaslanamazdı. Hâlâ siyahlar içindeydi ama dar tişörtünün altındaki kaslar hatırladığımdan daha büyüktü. İnce kumaşın üzerinde gerilmişlerdi. "Öyle mi?" diye sordu. "Bana nasıl zarar vereceksin?"

Ne söylediğini fark ettiğinde irkildi. Fark etmemiş gibi davrandım.

"Bununla," dedim plaj çantamdan 22'liğimi çıkarırken.

"Vay canına. Şimdi de toplanıyor musun?" Eğlenmiş görünüyordu. "Şu şeye bir bakayım." Ona uzattım, o da dikkatle inceledi ve elinde evirip çevirdi. "Güzelmış. Sırf istediler diye tabancanı birine vermemen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Yaralanan sen olabilirsin."

"Öyle mi?" Onun kelimelerini kullanarak sordum. "Bana nasıl zarar vereceksin?" Güldü.

Saçları gittiği zamankinden daha uzundu. Yüzü daha sertti ve dört yılın göstermesi gerekenden daha yaşlı görünüyordu. Ama gözleri her zamanki gibi mavi ve muhteşemdi. Her yanıma saran karıncalanmadan kurtulmak için bacaklarımı sıkmak zorunda kaldım. "Belki de silahımı teslim etmek tüm savunma planımın bir parçasıdır. Silahımı insanlara veriyorum ve benim için tutmalarını istiyorum. Ben kaçarken bu onların dikkatini dağıtıyor."

Dört yılı aşkın bir süredir ilk kez, rüyalarımda gördüğüm gülümseme şimdi tam karşımdaydı. Neredeyse düşüyordum.

Yeniden on yedi yaşındaydım.

"Yerinde olsam muhtemelen bir B planı yapardım," dedi saçlarını kulağının arkasına iterek.

Uzun saçı sevdim. Hava sıcaktı... ve *ben* de ısıniyordum. *Çok* sıcak. Kapüşonumu çıkardım ve yanımdaki sandalyeye attım. Gece esintisi tenimi öptü ve rahatlayarak iç çektim. "Böylesi daha iyi," diye mırıldandım.

"Bee!" Jake haykırdı. Gözleri kocaman açılmıştı.

Lakabımı tekrar söylediğini duyduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ne?" diye sordum. Pipomu düşürmediğimi umarak sordum.

"Kolun. Lanet olsun, başardın." Bana doğru uzandı ve tam bana dokunacakken geri çekildi. "Bu inanılmaz," dedi usulca.

Dövmelerim. Dövmelerime aval aval bakıyordu. Georgia doğduktan sonra Jake'le konuştuğumuz kol dövmesini yaptırmaya karar vermiştim. Omzumdan başlayıp sağ kolumdan aşağı iniyor ve bileğimde bitiyordu. Dövme koltuğunda sonsuz saatler geçirmiştim, omzumda kendi çektiğim en sevdiğim gün batımı fotoğraflarından birinin yeniden yaratılmasıyla başlamış, ardından pazumdan aşağıya motosiklet süren ölüm meleği gelmişti. Bunun altında çok sevdiğim *yara izi* resmi ve ön kolumda Jake'e karşı hissettiklerimi anlatmak için kullandığım Hellen Keller alıntısı vardı. Dolambaçlı yazısı bileğimin hemen altında duruyordu. Yara izlerimin sunduğu her çizgi ve işaret tasarımın bir parçası olarak kullanılmıştı. İnsanlar bana baktıklarında, başkalarının bana dayattığı izlere değil, benim kendim için seçtiğim izlere bakıyorlardı. Bu özgürleştiriciydi.

Keşke Jake de orada olsaydı da ne yaptığımı görseydi.

"Neden zili çalmadın?" Silahımı bana uzatırken sordum. Silahımı çantamın cebine geri koymadan önce emniyetinin açık olduğundan emin olmak için kontrol ettim.

Hâlâ aval aval mürekkebine bakıyordu. "Sen sadece...siktir." Elini ağzına ve keçi sakalına sürterek eve doğru baktı ve ciddileşti. "Oh, uyanmak istemedim..."

"Georgia," diye onun yerine ben bitirdim.

"Georgia," diye tekrarladı. "Ninen gibi." Başımı salladım, Nan'in adını hatırladığı için mutluydum. "Çok tatlı." Bunu söylerken kızgın ya da öfkeli görünmüyordu. Sadece yorgun görünüyordu.

"Evet, kesinlikle öyle," dedim gururla. Zili çalıp onu uyandırmaması çok düşünceli bir davranıştı. Bisikletinin bunu çoktan yapmamış olmasına şaşırdım, gerçi ben de duymamıştım.

"Buraya arabayla mı geldin?"

"Hayır," dedi. "Bisiklet apartmanda. Ben yürüdüm."

"O kadar yolu yürüdün mü?"

Jake omuzlarını silkti ve sigarasından uzun bir nefes çekti. Bir ayağından diğerine geçerek dumanı burnundan dışarı üfledi.

"Otur." Yanımdaki boş sandalyeyi okşadım. "Vurmak ister misin?" Otururken ona pipoyu uzattım. Önce tereddüt etti, yüzümde bir şey aradı. Ne kadar medeni olabileceğimizi merak ettiğinden hiç şüphem yoktu. Ne de olsa adam babasını yeni kaybetmişti. Birbirimize karşı en azından bu kadar nazik olabilirdik.

Jake sandalyeye çöktü, kâseyi yaktı ve bir fırt çekti. Mini buzdolabına uzandım ve iki Corona çıkarıp birini ona uzattım.

Ve bir anda geri geldi.

Sessizlik.

Her zaman olduğu kadar rahat olduğunu söyleyemem. Ama bu şartlar altında olabileceği kadar rahattı. Birkaç dakika sonra yüzü yumuşadı ve bunu onun da hissettiğini biliyordum.

"Baban için üzgünüm," dedim ve pipoyu ondan alıp bir sonraki vuruşum için yaktım. Ellerim titriyordu. Neredeyse ilk kez yalnız kaldığımız zamanki kadar gergindim. Ona bu kadar yakın olmak için çok daha yüksekte olmam gerekiyordu.

Jake başını salladı. "Sanki bunu sana onun hakkında söylemeliymişim gibi geliyor. Sözlerin bana bulacağımı düşünmediğim bir kapanış sağladı. Asla."

Sanırım benim methiyemi duymuştu.

"Evet, şey... kimse yardım etmezken o bana yardım etti ve dürüst olmak gerekirse o olmasaydı şimdi nerede olurdu bilmiyorum." Kendi sesimi duydum ve bunu bir hakaret olarak algılamamasını umdum. Kesinlikle öyle demek istememiştim.

"Ne zamandır buradasın?" Evi işaret etti. "Sadece birkaç gündür."

"Ve ondan önce, sen...?" Soruları temkinliydi, sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

"Dükkândaki daire. Baban kamyonunda uyuduğumu öğrenince orada kalmama izin verdi." Kelimeler ağzımdan kaçtı ve anında pişman oldum.

Jake eğilip yüzünü dizlerine dayadı ve elleriyle başının arkasını kavradı. "Neden Yine mi kamyondaydın?" diye sordu. Yüzünü kaldırdığında öfkeli görünüyordu.

"Gidecek başka yerim yoktu," dedim kararlılıkla. Ama Jake yıllar önce olduğunu hatırlamadığım bir şekilde işkence görmüş gibiydi.

"Ben..." Sanki bunları şimdi söylerken ilk kez düşünüyormuş gibi durdu. Ses tonu yumuşadı. "Çekip gittiğimde, daireyi terk etmen gerektiğini kastetmedim. Sonsuza kadar orada kalabilirdin, umurumda bile değildi."

"Evet, sadece birkaç gün oldu. Ve bu sefer kimse kimseyi havaya uçurmadı." Bu

gerginliği biraz azalttı ve ikimiz de güldük. "Sonra baban bana kamyonetin içinde bir not bıraktı. Bana serseri dedi ve dairenin ve kamyonunun kapıcı anahtarlarını bıraktı."

Jake bundan rahatlamış görünüyordu. Rahatladı ve başını sandalyeye yasladı. "Kartpostalalarını gördüm."

Son birkaç yıldır manzara resimlerimi şehirdeki hediyelik eşya dükkanlarında kartpostal olarak satıyordum. İyi satıyorlardı ve son zamanlarda en çok satan kartlarımdan biri eyalet takvimi için seçilmişti. Bu beni zengin etmeyecekti. Ama dükkândaki işime ek olarak bu sayede bebeğime ve kendime bakabilirdim. Önemli olan tek şey buydu.

"Onları nerede gördün?"

"Reggie." Yüzünü bana döndü. "Bisikletimi tamir etmem için bana bir soket gönderdi. Kutuyu açtığımda senin kartların vardı. On ya da on iki tanesini oraya sıkıştırmıştı. Senin olduğunu anlamak için köşedeki imzayı görmeme bile gerek yoktu."

"Oh."

"Çok güzeller Bee."

Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim. "Teşekkürler." Söylediğı her kelimeyle kalbimin yeniden attığını hissedebiliyordum. Yakında dört yıl önceki halime dönecek, onun ellerinde eriyecektim. Bana iyi davranmasını dinleyemiyordum. Bana bağırmasını, acımasız davranmasını, gerekirse çığlık atmasını istiyordum. Ondan nefret etseydim, o da benden nefret etseydi, her şeyi sil baştan yapmak çok daha kolay olurdu. Bunun yerine, onun nazik sözleri içimde çok fazla çatışmaya neden oldu.

Jake'e o kadar dalmıştım ki sürgülü cam kapının açıldığını duymadım. Jake'in bakışları genişleyip sandalyemin ötesine odaklandığında arkamda birinin olduğunu anladım. Georgia'yı görmek için döndüm, verandada durmuş, yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyordu. Gece gömleğı iç çamaşırının içine sokulmuştu ve en sevdiği Raggedy Ann bebeğı kolunun kıvrımında boğuluyordu.

"Georgia, bebeğim, ne yapıyorsun?"

Yanıma geldi ve kucağıma tırmandı, neredeyse beni devirecekti. Boruyu çoktan sakladığım yere geri koyduğuma sevinmişim. June Cleaver olmayabilirdim ama görünüşümü korumak için elimden geleni yapıyordum.

"Uyuyamadım." Yüzü bana dönük olana kadar kucağımda yer değıştirdi. Kıvranmayı bırakana kadar misafirimizi fark etmedi bile. "Anne?" Gömleğimi çekiştirdi ve Jake'i işaret etti.

"Georgia, bu annemin eski bir arkadaşı. Bu Jake." Şaşkınlıkla Jake elini uzattı ve o da hemen elini tuttu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Georgia." Adam ona dikkatle baktı. İkisi de ellerini diğlerinden çekmedi. İkisi de gülümsüyordu, sanki benim bilmediğim bir sırrı paylaşıyorlardı.

Onun resmiyle yaptığımız taklitleri bildiğimden, bundan sonra olacaklar konusunda gergindim. Kucağımdan ayrıldı ve sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi Jake'in kucağına girdi. Jake aldırıyor gibiydi. Kız üzerine tırmanırken onu çözmeye çalıştığı bir bulmacaymış gibi inceledi.

Georgia, ben daha onu durduramadan Jake'in göğsüne rahatça sokulmuş ve başını kolunun kıvrımına yaslamıştı. "Bebeğim, neden misafirimizin sandalyesinde kendi başına dinlenmesine izin vermiyorsun, ben de seni yatağına geri yatırayım," dedim dikkatlice. "Tekrar uyumaya ihtiyacın var."

"Ama anne," dedi gözleri parlarken. "Şimdi uyuyamam. Babam burada!"

Hayatımı sikeyim.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

GEORGIA'yı yatağına geri soktum ve uyuması için ona şarkı söyledim. Ninniler mi? Benim çocuğum için değil. Gecenin şarkısı, onun isteğı üzerine, Elton John'dan "Bennie and the Jets" olmuştu. Bu kesinlikle Frank'in hatasıydı. Geçen yıl Noel'de ona bir iPod hediye etmişti ve içinde kendi plak koleksiyonundan en sevdiği şarkılar yüklüydü.

Elimden geleni yaptım ama bir Elton değildim.

Frank şu anda her neredeyse, bana güldüğünü biliyordum.

Siktir git, Frank.

Yanına döndüğümde Jake tezgâha yaslanmıştı. Bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş, kollarını önünde kavuşturmuş ve yüzünde kocaman, bok yiyici bir sırıtış vardı.

"Ne?" "Ne?" diye

sordum. "Güzel şarkı,"

diye alay etti.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Bu Frank'in hatası. O ve onun lanet olası plak koleksiyonu." Güldüm. "Geceleri ona sadece müzik dinletmeye çalışıyorum ama ona şarkı söylemem için ısrar ediyor."

"Akıllı kız."

"*Şımarık* kız." Çıplak oturma odama baktım, mobilya eksikliğimden birden utandım. "Sana oturacak bir yer önerirdim ama hiç yok."

"Evet, fark ettim," dedi boş alana göz gezdirerek.

"Verandadaki sandalyeler mobilya olarak şimdilik bu kadar," dedim. Jake başıyla onayladı. Benimle konuşurken bakışlarının Georgia'nın odasının kapısından hiç ayrılmadığını fark ettim.

"Kaç yaşında?"

"Üç," diye cevap verdim. Yanından geçip sürgülü cam kapılara doğru yürüdüm. O da beni avluya kadar takip etti ve sandalyelerimize geri döndük.

"Üç, ha?" Jake bana kuşkuyla baktı ve birasından bir yudum aldı. Dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Ve sen onu babası olmadan mı büyütüyorsun?"

Tereddüt bile etmedim. "Onda yok." Gerçek buydu. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, küçük kızımın hayatında asla bir baba olmayacaktı.

"Okulda pek başarılı olamamış olabilirim," dedi Jake, "ama seks dersini gayet iyi hatırlıyorum ve hem bir erkeğin hem de bir kadının bunlardan birini yapması gerektiğini hatırlıyorum." Elindeki birayla evi işaret etti.

"Çocuk yapmak insanı baba yapmaz," dedim ona. Biramın viski olmasını diledim. Bu biranın kaldırabileceğı bir konuşma değildi.

Çakmağını almak için elini cebine attı, bir sigara yaktı ve başını salladı. "Gerçek bu değil mi?" Dumanı üfledi ve burnunun kenarını kaşıdı. "Biliyor musun, bugün anma konuşman sırasında sana doğru koştuğunu görene kadar bir çocuğun olduğunu bile bilmiyordum." Başını iki yana salladı. "Hayatımın şokunu yaşadım." Elini yine keçi sakalının üzerinde gezdirdi. Bu hareket çok tanıdıktı. Bunca yıldan sonra onun huzurunda olmak beni biraz rahatlatmıştı. Bana aşık olduğum Jake'i hatırlatıyordu. "Keşke bilseydim Bee. Annemin onun yaşındaykenki haline benziyor. Kızıl saçları dışında. O kısım tamamen sana ait. Gerçekten inanılmaz."

Jake konuşmaya devam etti ama ben dinlemeyi bırakmıştım. Georgia'nın babanın evde olmasıyla ilgili söyledikleri ve benim babaların çocuk yapan kişilerden daha fazlası olduğuna dair yorumlarım arasında, Jake bir şekilde Georgia'nın onun olduğunu düşündü.

"Vay canına. Hayır, Jake." Bu konuda boktan olmamaya çalıştım. "*Hayır, Jake* ne?"

"Hayır, Jake, o senin değil."

Bir süre kıpırdamadan oturdu, biraz düşündü. Sonra savaşa hazırlanıyormuş gibi ayağa kalktı. Kareye yakın omuzlarındaki her şey kavgaya hazır olduğunu gösteriyordu. Havaya küfürler savurarak kükredi ve birasını nehre fırlattı. Sonra arkasını döndü ve kolunun bir hareketiyle aramızdaki küçük metal masayı ters çevirerek çimlerin üzerine yuvarladı.

"Bana onun nasıl benim olmadığını açıkla, Abby."

"O sadece değil, tamam mı?" Ayağa kalktım ve uzaklaşmaya başladım ama birkaç büyük adımda aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. Ev daha fazla ilerlememi engelledi. Döndüm ve onu üzerimde yükselirken buldum. Kollarını kaldırdı ve ellerini başımın her iki yanındaki duvara bastırdı, devasa formu beni içine hapsedti. Göğsünü benimkine bastırdı. Bana doğru eğilip yüzünü saçlarıma gömdüğünde ve derin bir nefes aldığında şaşırdım.

Öfkesini hatırlayana kadar ayakta durup beni içine çekti. "Lanet olsun, Bee!" Bakışları benimkilerle buluştu. Sarhoş edici kokusu burun deliklerimi doldurdu. Ondan tahrik olmuşum. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Jake'ten başka hiç kimseden etkilenmemiştim. Yıllar, on yıllar, hatta yüzyıllar geçse de o benim için hâlâ o olurdu. Onu kızgın ya da üzgün kabul edebilirdim ve şu anda kızgın Jake'te kesinlikle delice ateşli bir şeyler vardı. "Bana tıpkı anneme benzeyen ve *üç yaşında* olan çocuğunun nasıl benim çocuğum olmadığını açıkla."

"Neden umursuyorsun ki?" Onu tersledim. Onun kafesinden çıkmaya çalıştım ama beni tutsak etmek için kalçalarını bana doğru bastırdı. İfademi sert tuttum, ama temas omurgamdan aşağıya doğru hızla ısı gönderdi.

Yüzüm kızardı.

"Sadece şu lanet soruya cevap ver," diye kulağıma hırladı. Ağzı sadece bir nefes uzağımdaydı. Bir yanım ellerimi saçlarında gezdirmek istiyordu, bir yanım da artık kim olduğumu, o yokken ne kadar güçlendiğimi göstermek için kasıklarına diz çökmek istiyordu.

Yavaşça konuştum ve sesimin titremesini engelledim. "Gözlerin mavi, değil mi?" Başını salladı. "Ve benim de mavi gözlerim var, değil mi?" Alnındaki çizgilerde yazılı olan öfkenin yerini şaşkınlık almaya başlamıştı. "Georgia'yı gördün mü, Jake? Gözlerinin rengini gördün mü?"

"Yeşil," diye fısıldadı. Omuzları hakim duruşundan düştü ve benden uzaklaştı. Bir sandalyeye çöktü ve yüzü ellerinin arasına düştü. "Ve koruma kullandık, o zaman neden benim olsun ki?" Sesi yenilmiş gibiydi.

Bunun onun için ne kadar acı verici olduğunu şimdi anladım. "Araştırdım. Mavi gözlü iki kişiden sadece mavi gözlü çocuk olur," dedim usulca. Doğumundan birkaç ay sonra bile Georgia'nın Jake'in olabileceğine dair nasıl umut beslediğimi hatırladım. İnternete baktığımda ve aksini söyleyen bir genetik göz rengi tablosu bulduğumda, bu umut öldü.

Korkunç bir gündü.

Eve yaslandım ve devam ettim. "Senin bir resmini buldu. Ona bir babası olmadığını söylediğimde, senmişsin gibi davranıp davranamayacağını sordu. O lanet resmi o kadar çok seviyor ki." Konuşurken sinirli bir şekilde ellerimi sıktım. "Seni bir daha göremeyeceğimi düşündüm, bu yüzden rol yapmasına izin verdim. Resmi yatağının üzerinde asılı duruyor. Her gece sana 'iyi geceler baba' diyor ve uyumadan önce resmi öpüyor. Her seferinde kalbim kırılıyor." Gözlerimden aktığını fark etmediğim yaşları sildim. "Çok özür dilerim. Hiç düşünmemiştim..." Kıçım betona ulaşana kadar evin kenarından aşağı kaydım. Dizlerimi göğsüme doğru çektim.

Yüzünü ellerinden kaldırıp bana baktığında öfkesi tüm gücüyle geri gelmişti. "Peki o ibne neden ona babalık yapmadı? Neden onu birlikte büyütüyorsunuz? Nerede o güzel çocuk orospu çocuğu?" Boynunda kalın bir damar zonkluyordu. Gözleri karanlıktı ve

geniş, her kızgın kelimeyle parlıyorlardı.

"Jake! Onu uyandıracaksın."

"Siktir et bu boku." Ayağa kalktı ve kısa bir süre önce görüldüğü yerden karanlığa doğru yürümeye başladı.

"Bekle!" Arkasından seslendim. Ayağa kalktım ama onu takip etmedim. Durdu ama arkasını dönmedi. "Soruma hiç cevap vermedin. Babasının kim olduğunu neden umursuyorsun? Bana ya da bize inanmayan sendin. Terk eden *sendin*. Peki, şimdi bu senin için neden önemli?"

Zaten bildiğime emindim. Sadece onun söylediğini duymam gerekiyordu.

"Çünkü-" Sözüünü kesti ve tekrar yürümeye başladı. Tam bunun sonsuza kadar bir gizem olarak kalacağını düşündüğüm anda tekrar durdu ve bana döndü. "Çünkü onun ben olmasını istedim, Bee."

Bununla birlikte, evin yan tarafının arkasında kayboldu.

Düştüm. Kıçım kaldırım taşına çarptı. Başımın evin dış cephesine düşmesine izin verdim. "Ben de yaptım," diye fısıldadım kimseye. Bir damla gözyaşı düştü, sonra bir tane daha, ta ki akışını kontrol edemeyene kadar. "Ben de yaptım."

Kendimi verandadan kaldırıp eve dönene kadar bir süre sessizlik oldu. Georgia'yı kontrol ettim ve onu hala uyurken buldum, göğsü eşit bir şekilde yükselip alçalıyordu, bebeği hala yanında boğulmuştu. Tartışmamız onu uyandırmamıştı.

Bir tartışma ya da kavga mıydı?

Hayatımda yaptığım en iyi dövüştü. Jake'in yıllar önceki sözleri beynimde oynadı.

Tüm kapıların kilitli olduğundan emin oldum ve ışıkları kapatmak için oda oda dolaşım. Hayatımın en uzun gününü geçirmiştım. Tek yapmak istediğim biraz uyumaya çalışmaktı ama bunun mümkün olduğundan bile şüpheliydim. Aklım hala onun söylediklerindeydi. Georgia'nın babası olduğunu umuyordu. Bu düşünce aynı anda hem midemi bulandırdı hem de kalbimi çarptırdı.

Gece boyunca birkaç kez Jake'e Owen'ın Georgia'nın babası olmaya nasıl geldiğini anlatmayı düşündüm. Ama sonra kendime gerçeği bilmesinin bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini sordum. Hiçbir fikrim yoktu ve artık düşünmem gereken ben değildim. Başka bir adamdan bir kızım vardı. Jake dört yıl önce dedikodulara kulak asmayacak kadar bana güvenmemiş ya da beni sevmemişti ve akşamki olaylara bakılırsa bu durum değişmemişti.

Işıkları kapatmak için mutfak dolabının altındaki düğmeye uzandığımda gözlerim buzdolabının üstüne yapıştırılmış bir gazete kupürüne takıldı. Günün erken saatlerinde orada değildi. Georgia'nın oynamayı sevdiği harf mıklatısları onu buzdolabının önüne tutturmuştu. Birisi onlarla AŞK kelimesini hecelemişti. Makaleyi okumama bile gerek yoktu. Başlık, kimin ve neden bıraktığını anlamam için yeterliydi:

TEK GÖZLÜ ADAM BATAKLIKTA
VURULMUŞ VE PARÇALANMIŞ
HALDE BULUNDU

Seks yaptığımız o tek gecede, annemin evinde gözüne cam parçası sapladığım adamdan bahsettiğimde söylediği sözleri hatırladım: *Onu senin için yere serersem hoşuna gider mi bilmem gerekiyor.*

O zaman ona evet demiştim.

Yazının geri kalanını okudum ve göğsüme bastırdım. Yaşadığım ilk şokun ardından vücuduma bir tür sıcaklık yayıldı ve sorgusuz sualsiz anladım.

Yine olsa yine evet derdim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Tartıştığımız geceden beri **Jake'i ne görmüş ne de** ondan **haber almıştım**. Aradan birkaç hafta geçti ama hâlâ şehirde olduğunu biliyordum. Ara sıra bisikletini apartmanın önüne park ettiğini görüyordum. Dükkana çalışmaya hiç gelmedi. Neden hala orada olduğunu merak ediyordum. Frank ölmüş ve gömülmüştü. Reggie ve ben dükkânı sorunsuz bir şekilde işletmeye devam ediyorduk ama nihayetinde Jake'in Dunn's Auto Repair için planlarının ne olduğuna karar vermesini bekliyorduk.

Georgia'yı bir sabah erkenden, henüz hava kararmamışken Tess'e bıraktım, böylece sahilde gün doğumunu fotoğraflayabilecektim. Gündoğumları en çok sattığım fotoğraflardı ve Georgia'nın büyüme hızına bakılırsa onu giydirebilmek için bir ton kartpostal satmam gerekecekti.

Gerçekten açık bir sabahtı, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Dalgalar küçüktü. Martılar, dışarıda yemek yiyen turistlerden simit ve yumurta çalmak için restoranlara giderken başımın üzerinden uçuyorlardı. Koşullar mükemmeldi. Kendimi ufukla eşitlemek için kumun üzerine yüzüstü uzanıp bir düzine kadar daha çekmeden önce birkaç ayakta çekim yaptım. Bunlar her zaman en sevdiklerim oldu ve turistlerin üç dolar ödemek istedikleri kareler olması da canımı yakmadı değil.

İstedigimi elde ettiğimden emin olunca fotoğraf makinemi çantasına geri koydum, uzun eteğimdeki kumları silkeledim ve atletimin içini havalandırdım. Üzerime bir gölge düştü ve ürkütücü bir huzursuzluk hissi kolumdaki tüyleri diken diken etti. Damarlarımda buz gibi sıcak bir panik dolaşıyordu. Tam o sırada başımı kaldırdım ve Owen'ın tepemde durup üstümden aşağıya baktığını gördüm. Gözleri berrak görünüyordu ve saçları ters bir beyzbol şapkasının içine sokulmuştu. Temiz sarı bir tişört ve sörf şortu giymişti. Daha iyisini bilmeseydim, onun sadece sevimli, temiz kesimli bir yerel çocuk olduğunu düşünebilirdim.

Ama daha iyisini biliyordum. Ve daha kötüsünü de biliyordum.

Ona hiçbir şey söylemedim. Sadece yürümeye başladım. Uzakta Chicken or The Egg Diner'ı gördüm. Sahil kenarındaki masaları çoktan müşterilerle dolmuştu ama çığlık atarsam beni duyamayacakları kadar uzaktı, bu yüzden hızımı artırdım.

Owen kumun içinden beni takip etti. "Sadece seninle konuşmak istiyorum Abby," dedi.

"Benim yanımda olmaman gerekiyor!" Arkama bakmadan bağırdım. Peşimden geliyordu.

"Sadece kızımız hakkında konuşmak istiyorum."

Bu sözlerin ağzından çıktığını duydum ve birdenbire bana ne yaptığı umurumda bile olmadı. Durdum ve topuklarımda üzerinde döndüm, bana doğru koşarken elimi göğsüne bastırdım. Onu hazırlıksız yakaladım ve neredeyse geriye doğru düşüyordu.

"Ne dedin lan sen bana?" Damarlarımda dolaşan adrenalinle artık korkmuyordum. Gerçi o benden korkmalıydı.

"Bizim hakkımızda bilgi edinmek istiyorum-"

"Benim kızım, *Owen-Benim* kızım. Hiçbir hakkın yok, hiçbir talebin yok, hiçbir şeyin yok. Sen onun asla bilmesi gerekmeyen bir canavarsın. Onun varlığını unut."

Owen bileğimden tuttu ve beni kendisine çekti. Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü. Boşta kalan elimle plaj çantamın içini yokladım. "Sana sert davranmayacaktım," diye tükürdü, "ama sen her zaman içimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun. Onu tanımak istiyorum Abby. O benim etim ve kanım, lanet olsun ve yeterince bekledim!"

"Cehennemde bekleyebilirsin orospu çocuğu." Bileğimi onun elinden çektim ve tam bana

tekrar uzanırken 22'liğimin namlusu alnıyla buluştu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi, tam boyuna doğru doğrulurken. İki elini de kaldırdı

Sanki kendimi korumak yerine onu soyuyormuşum gibi.

"Şaka yapmıyorum." Silahı kafasına doğrultmaya devam ettim. İki kez ateş etmek zorunda kalmak istemedim.

"Tek istediğim onu tanımak," dedi Owen.

"Ve tek istediğim kafanın parçalarının sahile dağıldığını görmek."

"Beni gerçekten vuracak mısın?" Owen şaşırmış ve hatta biraz da korkmuş görünüyordu. Kafasının yakın mesafeden patladığında nasıl görüneceğini gözümde canlandırımdı. Yüksek sesle gülmüş olabilirim.

Çok komikti.

"Eğer bana ya da kızıma yaklaşırsan, yemin ederim seni yere sererim ve bunun geldiğini bile göremezsın. Bunu güzel bir uyarı olarak kabul et. Bir daha alamayacaksın."

"Abby," diye yalvardı. Mızızlanması onu öldürme isteğini daha da artırdı. Ona karşı hiçbir sempati duymuyordum. Aslında, kalbimde Owen Fletcher için en ufak bir pişmanlık hissedenden tek bir yer bile yoktu. "Lütfen."

Owen hızlı bir hareketle silahımın namlusunu kavradı. Tetiği çektim ve kuma doğru ateş ettim. Silah elimden düştü ve Owen eliyle ağızımı kapattı. "Onu benden uzak tutamazsın," diye kulağıma fısıldadı. "Ayrıca, beni asla vurmayacağını biliyorum."

"Ama yapacağım." Çekiç sesiyle dikkatim Jake'in durduğu yere yöneldi. Günün en aydınlık ışığında bile normalde safir olan gözleri gece kadar karanlıktı. Siyah tişörtü ve kot pantolonu beyaz kumun cennetine karşı cehennem gibi görünüyordu. Owen beni anında bıraktı ve ben de içgüdüsel olarak Jake'e doğru koştum. Elimi tuttu ve beni arkasına çekti. *Jake'in duvarı tarafından korunuyordum.*

Bunu düşünmek hoşuma gitti. Ve hissi.

"Yine mi sen," dedi Owen. Kızgın ama aynı zamanda çok ama çok korkmuş görünüyordu. "Yine ben," dedi Jake.

"Döndüğünü duymuştum."

Jake bana döndü, silah hâlâ Owen'a doğrultulmuştu. "Karar senin, bebeğim." Bana Owen'ın ölmesi gerekip gerekmediğini soruyordu, tam o anda ve orada. Her ne kadar evet demek istesem de çok fazla risk vardı.

Düşünmem gereken bir kızım vardı.

"Bugün olmaz." Bu benim dürüst cevabımdı. Uzun zamandır Jake'in Owen'ı alaşağı etmesini hayal ediyordum.

Silahın namlusuna bakarken Owen'ın titreyişini görmenin tadını çıkardım.

Owen ellerini havada tuttu. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Siz ikiniz hastasınız," dedi.

Jake yüksek sesle güldü. "Bunu anlaman bu kadar uzun mu sürdü? Düşündüğümünden de aptalmışsın." Jake silahını kot pantolonunun arkasına soktu ve kolunu bana doladı. "Eğer seni bir daha onun yanında görürsem, ölürsün - benim seçimim, onun değil. Bu kadar basit." Yola doğru döndük ve yürümeye başladık. Jake tekrar Owen'a döndü. "Georgia'ya yaklaşmayı aklından bile geçirirsen seni öldürmekle kalmam. Seni parçalara ayırır ve parçalarını dağıtırım."

Owen'ı kumda titreyerek bıraktık. Yürüyen kâbusumla yüzleşmiş olabilirdim ama tek konsantre olabildiğim şey Jake'in kolunun bana dolanması ve başımı güven verici bir şekilde öperken dudaklarının saçlarımda hissettikleriydi.

Bisikletin yanına vardığımızda, sanki son dört yıldır her gün aynı şeyi yapıyormuşuz gibi kaskını bana uzattı. Arkasına bindim ve yolda hızla ilerlerken ona sıkıca sarıldım. Ona dokunmak iyi hissettirdi. Çok uzun zaman olmuştu. Motosikletin titreşimleri bana hâlâ hayatta olduğumu

hatırlatıyordu. İyi günde, kötü günde ve aradaki tüm bulanık çizgiler arasında Jake bana hep böyle hissettirmişti.

Bizi asla yürütemeyeceğimizi biliyordum. Bu bilgi sonunda beni durdurmadı

Hâlâ elimdeki katile delicesine aşık olduğumu itiraf ediyordum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Jake **beni eve** götürmek yerine, bana son sırrını açıkladığı portakal ağaçlarının arasındaki açıklığa, hem çocukluk arkadaşının hem de ölü doğan kızının cesedini gömdüğü yere geri götürdü.

Motosikleti park ettiğinde ya da beni dar patikadan açıklığa götürdüğünde konuşmadık. Yıllar önce bana en karanlık itiraflarını yaptığı ağacın altındaki noktaya geldiğimizde, beni kucağına çekti ve yüzünü boynuma gömdü. Kalbi çok hızlı atıyordu. Nefesi kısıydı ve kesik kesik geliyordu. Sessiz bir sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra nihayet konuştu.

"Bee, Owen ile aranızda ne oldu ve neden onu sahilde vurmaya çalışıyordun?"

Bu soru kelimelerden çok daha fazlasını içeriyordu.

"Pas" dedim, eskiden oynadığımız oyunun aynı kurallarını kullanarak. Artık korumam gereken bir kızım vardı. Jake'in Owen'ın bana tecavüz ettiğini bilmesi işleri daha da kötüleştirecekti. "Neden hâlâ buradasın?" Ona sordum.

"Ne?" Jake sordu. Şaşkınlık güzel yüzünü gölgeliyordu.

Sorunun gayet açık olduğunu düşünmüştüm. "Neden burada benimlesin? Neden sahilde bana yardım ettin? Hatta neden benimle konuşuyorsun? Senin yerinde olsaydım kendimden nefret ederdim."

Bana eskiden baktığı gibi baktı: gözlerimin ötesine ve altındaki kırık ruha. Yüzümdeki birkaç saç telini fırçaladı ve yanağını avucunun içine aldı.

"Pas" dedi.

"Şey," diye güldüm. "Görünüşe göre en başa döndük."

"O zaman tekrar oynayabiliriz," dedi Jake. "Dört yıl bir sürü yeni sır ekliyor, sence de öyle değil mi?" Bu hafif bir ifadeydi. "Ufaktan başlayalım." Boynumdaki kolyeye uzandı ve parmaklarını tasarımın içine gizlenmiş baş harflerini taşıyan süslü metalin üzerinde gezdirdi. "Bunu neden hâlâ takıyorsun?"

Buna kolayca cevap verebilirdim. "Çıkarmayı denedim. Birkaç kez. Hatta bir keresinde bütün gün çıkarmadım, ama eve geldiğimde hemen şifonyere gidip tekrar taktım, düşünmek için bile durmadım. O zamandan beri hiç çıkarmadım." Jake onu kaldırdı ve dudaklarını altındaki tenime bastırdı. Sıcak, yumuşak dudaklarını göğsümde hissedince nefesim kesildi. "Benim sıram." Başını salladı ve dudaklarını benden çekerek bir boşluk hissi yarattı. "Bugün neden plajdaydın?"

"Seni arıyordum." Bu basit bir ifadeydi ve daha fazla açıklama yapmadı. Sadece beni arıyordu ve bu cevaptan tatmin olmuş görünüyordu. "Gördün mü? Şimdiden iyi gidiyoruz." Omzumu dürttü ve bana gülümsedi. Başımı omzuna yasladım.

O zamanlar başıma gelen en güzel şey olduğuna inandığım şeyi dört yıl önce sadece birkaç kısa kelimeyle yerle bir etmişti. İhanet ettiğime inandığı için benden hâlâ nefret ediyor olmalıydı. Hayatımın bir parçası olmak istese bile onu öylece hayatıma sokamazdım. Artık incinmek istemiyordum. Ben de onu incitmek istemiyordum. Birbirimizi bir kez neredeyse iyileştirmiştik ve *neredeyse* iyileşmiş olmanın acısı, başlangıçta kırılmış olmanın acısından daha kötüdür. Georgia'nın duygusal karmaşa içinde olmayan bir anneye ihtiyacı vardı. Ayrıca hayatında eninde sonunda varlığına kızacak birine de ihtiyacı yoktu. O kız dünyayı hak ediyordu ve ben de bunu ona vermeye niyetliydim. "Ne yapıyoruz, Jake?"

Köprücük kemiğimi öptü ve uzun süre tuttuğu nefesini tenime üflledi.

"Pas."

Ertesi sabah uyudum. Owen'la yüzleştikten sonra bile Jake'le geçirdiğim zaman, o gittiğinden beri üzerimde asılı duran kalınlığın bir kısmını kaldırmıştı. Sadece onun varlığı bile her şeyi hafifletiyor gibiydi. Duygusal olarak kalbime bu kadar ağır gelen birinin aslında her şeyi hafifletebileceğini düşünmek komikti.

Georgia da uyumuş olmalıydı, çünkü saat yedi buçuk olmuştu ve her zamanki cumartesi sabahı kreplerini istemek için odama gelmemişti. Uykulu kafamı uyandırmaya gittiğimde yatağında değildi. Paniklemeye başladım ama mutfığa gittiğimde tezgahın üzerinde taze bir cezve kahve ve cezvenin üzerinde yetişkin el yazısıyla yazılmış yapışkan bir not vardı: *Arka taraftayız*. Altına da gülen bir yüz çizilmişti.

Tess'te evin anahtarı vardı. Belki de vardiyasından önce gelmiştir.

Bir gece önce Bethany'yi aramış ve Georgia'yı tanımak istiyorsa Owen'ı dizginlemesi gerektiğini söylemişim. Yıllardır beni rahatsız etmemişti ve bunun böyle kalmasına yardım etmesini bekliyordum.

Kafasına silah dayama kısmını atladım.

Bana halledeceğini söyledi. Bilmem gereken tek şey buydu.

Kahvemi doldurmuştum ve pencerenin dışında neler olduğunu gördüğümde neredeyse ilk yudumda boğuluyordum. Jake kızıyla birlikte deniz kıyısında oturmuş gülüyor ve küçük pembe oltasına yem takmasına yardım ediyordu. Hâlâ kendine özgü siyah elbisesini giyyordu ama üzerinde bir eş kazağı ve dizlerinin hemen altında biten siyah bir şort vardı. Pazusunun alt tarafında daha önce hiç görmediğim bir dövme vardı. Tasarımı seçemeyeceğim kadar uzaktaydı. Sarı saçları ensesinde küçük bir topuzla geriye doğru toplanmıştı. Her zamanki botları yerine siyah parmak arası terlik bile giymişti.

Daha çok kahveye ihtiyacım olacaktı.

Önce Jake beni fark etti. Sonra Georgia onun bakışlarını takip etti. "Anne, anne!" Küçük pembe direğini yere bıraktı ve bana doğru koştu. Jake ayağa kalktı ve onun arkasından yürüdü. "Babam, yani Jake, bana krep yaptı ve deniz kıyısında nasıl mavi yengeç yakalayacağımı gösterdi. Bugün bizi balığa götürecek!" Havaya zıpladı ve alkışladı. Daha iyi bilmesem, kafeinle kafayı bulduğuna yemin edebilirdim.

Jake temkinli bir şekilde bize yaklaştı. "Georgia, sana önce ne olması gerektiğini söylemişim?" diye sordu. Ayaklarına baktı. "Annem evet demeli."

"Bu doğru: Annem evet demek zorunda." Bana göz kırptı, sonra bakışlarını atletimin göğüslerime yapıştığı yere indirdi. Sütyen giymemişim. Tekrar kolumdaki dövmelelere baktı ve gülümsemesi sırtıtmaya dönüştü. "Ee anne?" diye sordu. "Ne yapacaksın? Balık tutmaya var mısın?"

Ne yaptığını biliyordum. Georgia'ya hayır diyemezdim, özellikle de onu çoktan umutlandırmışken. Gözlerinde umut dolu bir parıltıyla bana bakan Georgia'ya "Bilmiyorum," diye takıldım. "Sanırım gidebiliriz." Sıçradı ve ciyakladı. "Ama önce bilmem gereken bir şey var." Nefesini tuttu. "Hiç krep kaldı mı?"

"Anne, sana biraz yaptık!" diye bağırdı. Elimden tuttu ve beni evin içine doğru sürükledi. Yatak odamla aynı duvarı paylaşan bir mutfakta krep yapmalarının gürültüsünden nasıl uyuyabilmişim?

Benim için hazırladıkları tabağın yerini gösterdikten sonra Jake'le birlikte dışarı koştu. Onunla ve kızıyla birlikte vakit geçirmeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum ve ne tür bir oyun oynadığını da bilmiyordum. Ama kızımın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmekten nefret

küçük kızın yüzü, bu yüzden onunla birlikte gittim.

Ve krepler çok güzeldi.

Yemeğimi bitirip şortumun ve atletimin altına bir mayo giydiğimde Georgia ve Jake deniz kıyısına bağlı mavi bir teknede beni bekliyorlardı. "Acele et anne! Jake bizi büyük balıkları yakalamaya götürecektir."

O zamana kadar iki fincan kahve içmiştim ve tamamen uyanıktım. Kızımın tepeden tırnağa pembe balıkçı kıyafetleri içinde olduğunu gördüm. Üzerinde "Balıkçı Kız" yazan pembe bir siperlik takmıştı. Gömleği, balıkçı rehberlerinin giydiği yakalı gömleklerin minyatür bir versiyonuna benziyordu. Saçlarını bir gece önce örmüş olmama rağmen, şimdi ensesinde topuz yapmıştı... Jake'in saçlarıyla aynı tarzda.

Ona kötü kötü baktım ama o sadece omuz silkti. "Bir şeyler almaya gittim ve küçük kızlar için çok şirin şeyler vardı." Hatasını hemen fark etti. "Eşya demek istedim."

Georgia, "Annem her zaman bir *şeyler* söyler," dedi.

"Teşekkürler bebeğim." Üç yaşındaki çocuğum beni az önce otobüsün altına atmıştı ve Jake bundan daha fazla eğlenmiş görünemezdi. Jake bana elini uzatıp tekneye binmeme yardım ederken ona "Topuzunu sevdim," dedim.

"Babam benim için
yaptı." Midem
bulandı.

Jake ona doğru yaklaştı ve kulağına fısıldadı. Kız daha da parlak bir şekilde gülümsedi ve kendini düzeltti. "Yani, Jake bunu benim için yaptı."

"Oh, öyle mi?" Güldüm. "Bence kuaförlük mesleğini özlemişsin, Jake."

"Benim *pek çok* yeteneğim var, Bee." Bana göz kırptı ve ben on iki yaşındaki bir çocuk gibi kızardım.

Kızım.

Günün geri kalanı bir film sahnesi gibi geçti. Jake bizi birkaç balıkçı deliğine götürdü. Georgia'nın oltasına yem attıktan sonra bizimkine yem atıyormuş gibi yaptı ve böylece bütün balıkları yakaladı. Üç snapper, iki alabalık, bir İspanyol uskumrusu ve çok etkileyici bir kırmızı balık yakalamıştı.

Jake öğle yemeği için sandviç getirdi ve çok dikkatli bir öğretmendi. Ona oltanın ucunu yukarıda tutarak balığı nasıl çekeceğini öğretti ve bir ısırık aldığı anda arkasında durup kollarıyla onu sardı, böylece savaşılan balık küçük bedenini suya sürüklemedi. Her yakaladığında duyduğu heyecan açıkça görülüyordu. Jake her balığı oltadan çıkardıktan sonra, geri atmadan önce ona adının ne olması gerektiğini soruyordu.

Günün sonunda en az üç Elton yakalamıştı.

Sonunda eve geri döndüğümüzde güneş çoktan batmıştı ve Georgia kucağımda uyuyordu, pembe direğini hala sıkı sıkı tutuyordu. Öğleden sonraki uykusunu kaçırmıştı ama buna değmişti. Bugün hakkında uzun süre konuşacaktı.

Onu temizlediğimde, pijamalarını giydirdiğimde ve yatağına yatırdığımda uyanmadı bile.

Dışarı çıktığımda Jake ağzında sigarası ve elinde birasıyla verandadaki sandalyelerden birine kurulmuştu. "Hey," dedim oturarak.

"Hey," diye karşılık verdi. Memnun, hatta rahatlamış görünüyordu.

"Bu sabah nasıl geldin?" Ona sordum. Bütün gün kafamı kurcalayıp durmuştu.

"Sana söylersem, bu bir sır sayılır," dedi.

"Peki, tamam. Bu bir sır," diye kabul ettim.

"Kapının zilini çaldım. Georgia açtı ve beni içeri aldı. Sen hâlâ uyuyordun, biz de kahvaltı hazırladık." Güldü. Düşündüğümde çok daha basitmiş.

Jake bana elini uzattı ve ben de içgüdüsel olarak elini tuttum. Sonra beni sandalyemden çekip kucağına aldı; kollarını bana doladı. Başım onun göğsüne düştü. "Tüm sırlarımızı şimdi paylaşabilir miyiz, Bee?" Saçlarımı düzeltti. "Her şeyi bir kerede ortaya dökelim. Cevapları düşünmeyeceğiz bile. Sadece söyleyeceğiz."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Aslında korkunç bir fikirdi.

"Önce sen başla," diye teklif etti. "Ne istersen sor, ben cevaplayayım." Tamam, bu ilgimi çekti. Ben de başladım.

"Neden buradasın?"

"Sorularınıza cevap verene kadar pas." "Bu iyi başlamıyor."

"Sadece sor," diye itti.

"Gittiğinden beri ne yapıyorsun?"

"Daha önce yaptığım gibi, daha büyük sözleşmeler ve daha yüksek profilli işler dışında. Yine de kendimi artık resmen emekli olmuş sayıyorum."

"Yeni dövmen ne?"

Yer değiştirdi ve gömleğini yana çekerek pazusunun iç tarafındaki karmaşık tasarımı ortaya çıkardı. "Aslında yeni değil," dedi. Tasarım benim kolyemle aynıydı, tek fark tasarımda baş harflerin olmamasıydı.

"Bu çok güzel." Parmaklarımla desenin izini sürdüm. "Bir anlamı var mı?"

"Geçer."

"Bu şekilde çok uzağa gidemeyiz." Güldüm.

"Hayır, sanırım değil," diye itiraf etti. "Bana bir tane daha sor. Buna cevap vereceğime söz veriyorum." Ben de ona gittiğinden beri her gün aklımda olan soruyu sordum. "Gittiğinden beri hiç beni düşündün mü?"

Jake sigarasından derin bir nefes çekti. "Her lanet günün her saniyesi, Bee." Dumanı geceye doğru üfledi.

Jake parmaklarıyla çenemi kaldırdı ve yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tüm varlığım ona tepki verdi. Karıncalanmalar, ateş ve en tatlı yanma. Dudakları sıcak ve güven vericiydi. Dudaklarını kaybedebilirdim.

-Ve kendimi kaybettim.

Bunu tekrar yapamam.

Geri çekildim.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Bunu yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü düşünmem gereken bir Georgia var." Ayağa kalktım. "Ne istediğini bilmiyorum Jake. Neden burada olduğunu bilmiyorum, Georgia'yı tanımanı, seni sevmesini sağlamanı ve sonra gitmeni istemiyorum çünkü bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ve onu bu işkenceden kurtarmayı tercih ederim."

"Gitmek istemiyorum Bee," dedi sessizce.

"Belki şimdi değil. Ama eninde sonunda bunu yapmak isteyebilirsin ve ben ona bunu yaşatmak istemiyorum." Jake ayağa kalktı ve bileğimi tuttu. "İkinize de bir şey yaşatmak

istemiyorum."

Lafı dolandırmaktan bıkmıştım. Sırlardan bıkmıştım.

"Ama o güzel yeşil gözlere bakmaktan yorulduğunda ne olacak?" diye sordum.

"Onun yerine mavi olmalarını dilediğin için ona kızmaya başladığında ne olacak?"

"Abby, seni seviyorum. Bunun nesini anlamıyorsun?"

Aşk kelimesi ağzımı açık yakaladı ve kapatamadım. "Beni seviyor musun?"

"Evet, seni seviyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Ama *sadece* seni değil. Onu da seviyorum. İkinizi de seviyorum. Kilisede sana koştüğünü gördüğüm an, onun benim kızım olduğunu anladım."

"Ama o senin kızın değil."

Jake homurdandı. "Beni anlamıyorsun. Ona fiziksel olarak katkıda bulunmadığımı biliyorum." Güvertede volta atmaya başladı. "Benim için sorun değil."

"Yine de fikrini değiştirebilirsin."

"Buraya geldiğim ve bana babacığım dediği gece, nasıl biterse bitsin hayatımın en güzel gecesiydi. Kucağıma emeklediğinde, elimi bırakmadığında... ilk görüşte aşktı."

Birdenbire anladım. Kızın onun kucağına tırmandığı geceyi, birbirlerini neden bırakamadıklarını. İlk görüşte aşktı. Babası olmadığını söylediğimde bu yüzden o kadar kızmıştı.

"Yani gerçekten aramızda olan her şeyi unutup sıfırdan başlayabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hayır, sıfırdan başlamak istemiyorum. *Şu andan* itibaren başlamak istiyorum."

"Gittiğin gün olanlardan sonra, bana söylediklerinden sonra bunu nasıl isteyebilirsin?"

"O orospu çocuğunu becerdiğini nasıl unutabileceğimi mi soruyorsun?"

İçim burkuldu. Ama yine de ona gerçeği söyleyemedim. "Evet."

"Umurumda değil." Jake yüzümü tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Umurumda değil. Kalmalıydım. Bunun hakkında konuşmalıydık. Hayatımın en güzel gecesinde sonra seni iş için terk ettim, dönüş tarihi de yoktu. Bu adil değildi, benim suçlamalarım da öyle. Olanlar hakkında konuşmayı reddetmen ve sonra sahilde onunla birlikte olman... hikayede daha fazlası olabileceğini fark etmemi sağladı. Ama şu anda hepsini bilmek zorunda değilim. Onun sana dokunduğunu düşünmek midemi bulandırıyor mu? Evet. Ama asıl soru, bundan sonra ilerleyebilir miyiz? Bunun cevabı da evet. En azından benim için. Dört yıl boyunca tek düşündüğüm sana geri dönmektir ama aptal gururum bunu yapmama engel oldu. Bunu denemeden önce babamın ölümü bahanesine ihtiyacım vardı. Tam bir korkaktım. Ve sen hep buradaydın, Georgia'yı tek başına büyüttün. Çok cesurdun."

"Gittiğinde canım çok acıdı Jake. Eğer bunu tekrar yapma ihtimalin varsa... Bebeğimin de böyle incinmesine izin veremem. Bunu ona yapmayacağım." Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Yakında gözyaşlarım tükenecekti.

"O incinmeyecek, Bee. O bizim olacak. Biz bir aile olacağız. Söz veriyorum ona kızmayacağım. Bu mümkün bile değil. Onu çok seviyorum."

"Ama bana kızabilirsin."

Bana şüpheyle baktı. "Bee, nasıl hissettiğimi açıklamak çok zor. Kendimi sana ve Georgia'ya öyle bağlı hissediyorum ki artık bunların hiçbir önemi kalmadı. İncindim mi? Buna inansan iyi edersin. O orospu çocuğuna karşı hâlâ tetik parmağım kaşınıyor mu? Evet ve muhtemelen bu hiç geçmeyecek. Ama burada, seninle ve onunla iyi olabileceğimi ve mutluluğu bulabileceğimizi biliyorum... en azından bizim gibi beceriksizlerin bulabildiği kadarını."

Bu sefer ona gerçekten inanabilir miydim?

"Yalnızdım, Jake. Hamileydim. Kimsem yoktu ve baban beni lanet bir bataklıkta yaşamaktan kurtardı. Çünkü sen gittin. Bunu tekrar yapmanı engelleyecek ne var?"

Bana yaklaşırken kızgın ve kırgın görünüyordu. Bakışlarıyla buluşmak için çenemi eğdi. Beni dudaklarımdan öptü ve gömleğini yırttı. Göğsünün sol tarafında, köprücük kemiğinin hemen altında yeni bir dövme daha vardı. Basitçe *Bee* yazıyordu, harfler sarmaşıklarla sarılmıştı. Elimi kolyemle aynı desene sahip diğer dövmeye bastırdı. "Peki bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Başını iki yana salladı. "*Senin* için duruyor." Alnını benimkine bastırdı. Korku, sevgi ve pişmanlık aynı anda içimden geçti.

"Sadece çok korkuyorum." Onu o kadar çok seviyordum ki nefes alamıyordum. Bundan sonra nereye gideceğimizi bilmiyordum. "Ya her şey biterse?"

"Dört yıldır kolyemi çıkarmadın. Adını vücuduma dövme yaptırmakla kalmadım, aynı zamanda senin için *öldürdüm* - seve seve - ve şu anda beni bir daha görmek istemediğini söylesen bile bunu yine yaparım. Senin orospu annen de listemde, Georgia Penn'de bağlantılarım var, eğer istediğin buysa gelecek haftaya kadar kanını akıtabilirim." Derin bir nefes aldı. "Ama her şeyi bu kadar netleştiren neydi biliyor musun? Georgia'yı gördüğüm an-" Gözlerini sildi. "- Ben de onun için adam öldüreceğimi biliyordum. Onu kimin yaptığı umurumda değil. O *benim* lanet olası kızım!" Şimdi bağıırıyordu. "İlk görüşte aşkın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum, çünkü tanıştığımız gece yüzünü gördüğüm anda sana aşık oldum. Ama Georgia'yı kollarına aldığında ve o Büyükbabası Frank hakkında konuştuğunda hissettiklerim... bundan çok daha fazlasıydı. Her şeydi."

Geçtiğimiz dört yıl boyunca biriktirdiğim güç bir anda yok oldu. "Hâlâ korkuyorum."

Beni göğsüne bastırdı. "Ben de," diye itiraf etti. "Ama korkularımızın gerçekleşmemesi için her gün çok çalışacağıma söz veriyorum." Başımın tepesini öptü. Derin bir nefes aldım ve dört yıldır içinde boğulduğum tüm şüphelerden kurtuldum. "O küçük kız bana baba dediğinde kalbimi kırdı. Ve başka türlü olmasını da istemezdim."

Göğsüm kabardı. Beni ve kızımı sevdiğini söylediğinde ona inanmıştım, çünkü sevginin neye benzediğini biliyordum. Georgia'nın gerçekten bir babası olabileceği umudunu kendime vermeli miydim, bilmiyordum. Sevginin yeterli olacağına ikna olmamıştım.

Hayatlarının karanlık gerçekliği tarafından bu kadar hırpalanmış iki insanın nasıl olup da başka bir canlıyı büyütebildiğini ve bunu tamamen mahvetmediğini merak ettim.

Kırık artı kırık nasıl bütün olabilir ki?

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Kutuların sonuncusu olduğunu **düşündüğüm** şeyi ayıklamak benim için iyi bir zaman değildi ama yapılması gerekiyordu. Jake bana düşünceli bir şekilde dairede hâlâ birkaç kutu olduğunu hatırlattığında onu tokatlayabilirdim. Kalan kutuları kanala atmak üzere olduğumu biliyor olmalıydı ki benim yerime onları almaya gönüllü oldu.

İşleri ağırdan alıyorduk ama Georgia'nın ona sıırıslıkam aşık olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Bir haftadır küçük bir aile gibi yaşıyorduk. Georgia doğduğundan beri hayalini kurduğum şey buydu ama buna sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Jake'e hâlâ Owen hakkındaki gerçeği borçluydum. Bu, en karanlık günlerimde bile asla yeniden yaşamak istemediğim bir şeydi. Mutlu günlerimde ise kesinlikle yapmak istediğim son şeydi.

Ön kapı açıldı ve paravan kapı çarparak kapandı. "Çabuk oldu. Onları buraya getir ve köşeye yığ. Hepsini yarın hallederim. Bugün o kadar çok şey yaptım ki, gözlerim şaşı olmaya başladı." Üzerinde çalıştığım boş kutunun kartonlarını katladım. Ne zaman bu kadar çok eşyam olmuştu? Jake henüz oturma odasına gelmemişti ve bana cevap vermedi. "Jake?" diye seslendim. Cevap vermedi. "Bebeğim?"

Hoş bir ses yerine çok daha tehditkâr bir ses cevap verdi. "Bana daha önce hiç bebeğim demedin. Kulağa hoş geliyor." Owen elinde göğsüme doğrulttuğu pompalı tüfeğiyle odada belirdi. Kaçmak için hamle yaptım. "Sakın kıpırdama."

Zihnim yarışıyordu.

İlk aklıma gelen yatak odasında uyuklayan Georgia oldu. *Lütfen uyanmayın... Lütfen.*

Onu evden nasıl çıkaracağıma ve uyuyan çocuğumdan nasıl uzaklaştıracağıma odaklanmalıydım.

"Tamam Owen. Dışarı çıkalım ve ne istersen konuşalım," dedim. Onu bebeğimden uzaklaştırmak anlamına geldiği sürece istediği her yere gitmeye hazırdım.

"O kadar hızlı değil, Bayan Abby." Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu. Aslına bakarsanız, buraya son geldiğimde büyükannenizle sizin hakkınızda hoş bir sohbet ediyorduk."

Nan ile bu evde ne zaman bulunmuştu?

"Ona ne yaptın?"

"Yok bir şey. Sadece onunla konuştum." Yüzü sıkıntılıydı, neden endişelendiğimi anlayamamış gibiydi. "O gün seni görmeye geldim ama burada değildin. Büyükannen bana çay yapacak kadar nazikti. Bana karşı çok iyiydi. Konuştu da konuştu. Ve arada bir yerde, evin hacizde olduğunu ağzından kaçırdı. İkinizin yaşayabileceği bir yer olmadığını biliyordu ama mezuniyetiniz yaklaştığı için sizi üzmemek istemedi ve bunu sizden sakladı. Size bakamayacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim." Tüm bunları duyduğuma sevineceğimi düşünmüş gibi gülümsedi. "Büyükannen öldükten sonra her gün seni izledim, sana göz kulak oldum, seni korudum. Hatta seni kurtarmaya gelmeden önce çöplerin arasında uyumanın nasıl bir his olduğunu anlayabilmen için o hurdalıkta kalmama bile izin verdim. Bunu yapmak beni öldürdü ama sosyal hizmetleri aradım. Yardım almazsan işlerin senin için ne kadar vahim olacağını görmeni istedim. Benden."

Owen bana doğru bir adım attı, çarpık endişesi öfkeye dönüştü. "Sonra Jake Dunn kasabaya daldı ve kahramanı oynadı. Peki sen ne yaptın Abby? Doğruca onun dairesine ve *lanet yatağına* atladın."

Owen silahın namlusunu göğsüme bastırdı ve beni duvara yaslayana kadar her darbeye geri adım atmaya zorladı.

"Ben olmalıydım - o değil... Junkyard Jake değil. Bir gece geçirdik... muhteşem bir gece

gece sahilde birlikte." Bunu söylediğinde neredeyse kusacaktım. Midem bulandı. "O zamandan beri yapmam gerekeni yaptım, anneme ne istediğini söylediyse onu yaptım. Bunca yıldır senden uzak durdum, hayır, senden uzak *tutuldum*, hem *de kendi* isteğim dışında. Sonra ne oldu? O lanet olası beyaz hurdalık köpeği kasabaya geri dönüyor, yıllarca seni umursamadıktan sonra *tekrar* hayatına giriyor. Şimdi de *kızımı mı büyütecek*? Hiç sanmıyorum Abby."

Başım dönüyordu. "Neden, Owen? Benden bu kadar nefret etmen için sana ne yaptım?"

"Senden *nefret etmek* mi?" Owen güldü. Şaşırmış, kafası karışmış ve karanlık bir zevk almış gibiydi. "Nefret etmiyorum."

Senden *nefret* ediyorum, Abby. Hala anlamadın mı? Seni *seviyorum* amına *koyayım!*" Sesinin hırıltısının göğsüme saplanan tüfek namlusunda titreştiğini hissettim. "Seni seviyorum amına koyayım. *Beni seviyorum*. Onu değil."

Çok hastaydı, çok dengesizdi.

Lütfen uyu, Georgia. Lütfen uyu bebeğim. Sessiz yakarışımı koridorda uyuduğu yere gönderdim.

Owen nefes aldı ve biraz sakinleşti. Sesi dengelendi. "Seni elde etmek için çektiğim onca sıkıntıdan sonra bana borçlusun."

"Benim için ne zahmetlere girdin Owen?" Georgia'nın odasından çıkmasını engellemek umuduyla daha sessiz konuştum. "Benim için gerçekten *benim* için ne yaptın?"

"Her şeyi. Her şeyi ben yaptım." Daha yakına eğildi ve gözlerinin altındaki siyah halkaları, ne kadar tıraşsız olduğunu daha ayrıntılı gördüm. Bu sefer sadece sarhoş değildi. Burnunun alt tarafına toz halinde beyaz bir kalıntı yapışmıştı. Owen burnunu çekti ve sağ burun deliğinden kan sızdı. Kanı elinin tersiyle sildi ve yanağına bulaştırdı. Kırmızı kan çizgilerini gördüğünde irkilmedi. Gözbebekleri büyümüştü ve her kelimede başı huzursuzca sallanıp dönüyordu. "Nanenden başlayarak *her şeyi* ben yaptım."

Nan.

"Metamfetamin laboratuvarları her zaman patlar, biliyorsun. Büyükannenin ormandaki karavana son dakikada gitmeye evet demesini sağlamak o kadar da zor değildi. Tek yapmam gereken ona orada yaşayan insanların fakir, aç ve yardıma muhtaç olduklarını söylemekti. Elinde bir sepet dolusu bokla hemen oraya gitti. Gidişini izledim. Çok kararlıydı, sanki gerçekten kurtarmaya gidiyormuş gibiydi." Güldü. "Acınacak haldeydi. O kadar saftı ki."

Onun hakkında bu kadar soğuk konuştuğunu duyunca kalbim dondu.

"Lanet olası karavanı patlatmak bile zor olmadı. Bu meth mutfakları genellikle kendi başlarına patlarlar zaten. Saatli bomba gibiler. İşin zor kısmı fününin işbirliği yapmasını sağlamak, tam kapıyı çaldığı anda patlamasını sağlamaktı." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "O pislik havaya uçtuğunda, vücut parçaları ile karavan parçalarını ayırt edemezsiniz."

"Büyükannemi öldürdün çünkü... çünkü seninle *yaşamamı* istedin, öyle mi?" Tükürdüm. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun. Hayır, sadece benimle yaşamamı istemedim. Senin olmak istedim. kahraman. Seni ne kadar sevdiğimi görmeni istedim ki sen de beni sevebilesin."

Özellikle de Georgia, elinde dolu bir av tüfeği olan çılgın bir Owen'dan sadece birkaç adım ötede uyurken, bunu sindirmek çok zordu. Bakışlarımı sabitledim ve kendimi uyuşturdum. Georgia benim tek önceliğimdi. Bunu onun için atlatmalıyım.

"Daha önce hiç kimse benden bunu istememişti. Kahramanım olmayı." Onu kızdırmayacağımı ya da şüphesini çekmeyeceğimi umuyordum. "Şimdi seninle geleceğim. Hadi gidelim. Çok geç değil." Konuşurken sesimin titrediğini duyabiliyordum.

"Sabırlı ol bebeğim," diye mırıldandı. "Önce Jake'in dönmesini beklemeliyiz. O kaltağın tek

yönlü

Cehenneme bilet ve uçağı bugün kalkıyor." Owen dudaklarını yaladı. "Kalbini göğsünden çıkardığımda yüzünü görmek istiyorum."

Ön kapı açıldı ve paravan kapı çarparak kapandı. Owen bir kolunu boynuma doladı ve kirli eliyle ağzımı kapattı. Eskiden beni bunaltan yanma hissi tüm gücüyle geri geldi ve acısı görüşümü bulanıklaştırdı. Owen beni birkaç adım yana doğru sürükleyerek oturma odasına götürdü ve sırtını duvara dayadı.

O zaman anladım ki bana ne olduğu gerçekten umurumda değildi. Ailemi korumak zorundaydım. Sevdiğim insanlarla, beni seven insanlarla kıyaslandığımda önemsizdim. Onlar için ölebilirdim. Amacımı gerçekleştirmiştım, Georgia'ya kavuşmuştım. İşgal ettiğim nefret dolu dünyaya yaptığım tek olumlu katkı oydu.

Tek umudum onun da benim gibi acı çekmek zorunda kalmamasıydı.

Owen duvardan dönerek oturma odasına yöneldi ve ben de bu fırsatı değerlendirdim. Tutuşunu kırdım ve sırtına atladım. Kollarımı boynuna dolamaya çalıştım ama Owen'ın cüssesi ve gücüyle boy ölçüşemezdim. Beni kolayca sırtından attı. Sert ahşap zemine çakıldım ve kuyruk sokumumun üzerine düştüm. Çıtırtıları duydum ve omurgamda keskin bir acı hissettim.

Owen oturma odasına doğru körlemesine ateş ederken gözlerini benden ayırmadı. Silahtan çıkan patlama duvarları sarstı. Bir tüfek ateşinden çok bir patlamaya benziyordu. Beni ele geçiren tiz çınlamayı engellemek için kulaklarımı kapattım. Hiçbir şey duyamadım.

"Jake!" Haykırdım.

Gözlerimi tekrar açtığımda Owen'ın oturma odasına baktığını gördüm. Tüfeği yanına bıraktı. Ellerinden yere kaydı. Gözleri kocaman açılmıştı, elleri titriyordu.

"Jake!" Tekrar ağladım. Sahip olduğum tüm adrenalini kullanarak Owen'ın yanından hızla geçip oturma odasına girdim. Beni durdurmaya çalışmadı. "Jake?"

Hâlâ duyamıyordum. Cevap verip vermediğini bilmiyordum. Ve sonra, gördüm.

Hayatım boyunca yaşadığım onca şey -açlık, dayak, taciz üstüne taciz, benim için bir anlam ifade eden herkesi bir şekilde kaybetmek- arasında hiçbiri beni kızımın ön kapının önünde yere yığılmış, sarı Meraklı George tişörtünün koyu, ıslak bir kırmızıya dönüştüğü yıkıcı görüntüsüne hazırlayamazdı.

Ona doğru koştum ve gevşek bedenini kollarımın arasına alarak dizlerimin üzerine yatırdım. Yüzündeki saçları sildim. "Georgia!" Onu uyandırmak için çığlık attım. Gözleri kapalıydı. Çok fazla kan vardı. Bir kalp atışı için boynunu yokladım ama kendiminkinden başka bir şey hissedemedim.

"Anne," dedi. Çok zayıftı. Hayattaydı ama zar zor. Yardıma ihtiyacı vardı. Yardıma ihtiyacı vardı. Onu kaybedemezdim.

On u. Georgia'mın ölmesine izin veremezdim.

Ön kapı tekrar açıldı ve bu kez Jake oturma odasına adım attı, elinde sarı bir zarf vardı ellerinde. "Bee, hangi cehennemdesin? Konuşmamız lazım, hemen!"

Cümlesini daha yeni bitirmişti ki bakışları Georgia'yı yerde tuttuğum yere kaydı. Zarfı düşürdü, siyah beyaz fotoğraflar etrafa saçıldı. Bir adımda yanımızda diz çökmüş, Georgia'yı kollarının arasına almıştı.

"Owen," dedim, Owen'ın birkaç saniye önce durduğu yere bakarak. Yerdeki tüfek burada bulunduğu dair tek kanıttı.

Kapıyı açtım ve hızla evden çıktık. Biz kamyonu varmadan Bethany parlak beyaz bir Mercedes

SUV ile bahçeye daldı ve sürücü tarafından atlayarak bize doğru koşmaya başladı. Gözü morarmaya başlamıştı ve dudağının kenarından kan damlıyordu. Ağzı düşmüştü.

Georgia'yı Jake'in kollarında gördüğünde açıldı. "Ben... ben seni uyarmaya geldim... Onu durdurmaya çalıştım..." "Aç şu lanet kapıyı!" Jake bağırdı.

Bethany yolcu tarafının kapısını açtı ve ben de arabasına atladım. Jake Georgia'yı kucağıma dikkatle, çok dikkatle yatırdı. Bethany arka koltuğa geçerken o da direksiyonun arkasına atladı.

Jake ana yolları kullanmak yerine, hastanenin arka tarafına giden toprak yola sapmadan önce bir çilek tarlasından ve süt kraliçesinin park yerinden geçti.

"Jake, nefes aldığını sanmıyorum!" diye bağırdım. Burnundan hava geldiğini hissedemiyordum ve göğsünün yükseldiğini göremiyordum.

Keşke hastane daha yakın olsaydı.

Jake, Bethany'nin arabasını eski kamyonetinin asla yaklaşılamayacağı hızlara çıkardı. Uzandı ve Georgia'nın elini tuttu. "Neredeyse geldik bebeğim, dayan Gee."

Artık cevap vermiyordu.

"Yüce Tanrım... ne yaptı o?" Bethany arka koltuktan ağladı.

Jake hastaneye giden otuz dakikalık yolu on dakikadan biraz daha kısa bir süreye indirmeyi başardı. Yine de hayatımın en uzun on dakikasıydı.

Jake araçtan atlayıp yanıma koşarak kapımı açtığı anda ve Georgia'yı kucağımdan aldığı anda araç hastanenin önünde park halindeydi. "Baban yanında, bebeğim. Baban seni koruyor. İyi olacaksın, Gee."

Sürgülü kapılardan geçerek boş bir bekleme odasına ve daha da boş bir resepsiyon alanına koştuk. Jake üzerinde *Sadece Hastane Personeli* yazan bir kapıdan içeri daldı ve ben de hemen peşinden gittim. Bir otomatın etrafında oturan bir grup hemşire görene kadar koştuk. "*Yardıma ihtiyacımız var!*" diye kükredi. "*Hemen bir doktor çağırın!*"

Hemşireler cansız kızımı gördüklerinde canlandılar. Biri sedyeyi getirirken bir diğeri de doktor çağırdı. Doktor saniyeler sonra geldi ve kızımı sedyeye yatırmamıza yardım etti. "Vurulmuştu. O piç onu vurdu," dedim onlara. Nedense bunun benim için olduğu kadar onlar için de açık olacağını düşünmemiştim.

Yüzüne mavi bir top pompasının takılı olduğu bir maske yerleştirdiler. Sonra koşmaya başladılar, hemşireler onu koridorda gezdiriyor ve doktor daha fazla talimat bağırırken pompayı sıkıyorlardı. Bir çift kapının arkasında kayboldular.

Onları takip etmeye çalıştığımızda başka bir hemşire bizi durdurdu. "Bırakın ona yardım etsinler," dedi ve eliyle bizi durdurdu.

"Çekil lan yolumdan!" Jake bağırdı. Hemşire, Jake'in gözdağı karşısında bile pozisyonunu korudu.

"Siz başında beklerken ona yardım edemezler efendim," dedi sakince. "Lütfen bekleme odasında oturun. Bir şey öğrendiğimiz anda gelip size kendim söyleyeceğim. Söz veriyorum." Bu kazanamayacağımız bir savaştı. Orada olmam gerekiyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemem gerekiyordu. Ya değilse? Ya küçük kızımın gördüğü son şey doktor ve hemşirelerin onun üzerinde çalışmasıysa? Ya hayattaki son hissi korkuysa?

Başka seçeneğimiz olmadığı için razı olduk. Hemşire bizi kenarları yıpranmış pembe bir aşk koltuğu ve soluk beyaz hasır bir sehpanın bulunduğu küçük bir odaya götürdü. Masanın üzerinde dergi yerine üç farklı versiyonda İncil vardı. Duvara asılı bej renkli bir telefonun altından uzun, karışık bir kablo sarkıyordu ve döner kadranında numara yoktu.

Bethany bizimle bekleme odasında buluştu ve telefonunu çevirmeye başladı, "Cole'u arayacağım. Owen'ı bulmalı ve başka bir şey yapmadan önce onu kilit altına almalı."

Jake İncilleri yere süpürdü ve masayı salladı. "Sikişmekten daha fazlasını yapması gerekiyor."

onu kaldır. O orospu çocuğunu *yere* bırakması lazım!" Bethany irkildi, başını salladı ve telefonuna emirler yağdırırken girişe doğru koşmaya başladı.

Kanepeye oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Bebeğimi kaybedemezdim. O benim varlık nedenimdi. Onu kimsenin sevmeyeceğini düşündüğüm kadar çok seviyordum, sadece kendimi değil.

"Ne oldu lan?" Jake odada volta atarak sordu. "Bu benim hatam," dedim. "Onu korumalıyım." "Onun deli olması senin suçun değil."

"Eğer sana gerçeği söylemiş olsaydım, eğer bilseydin..." "Ne gerçeği?"

"Georgia hakkındaki gerçek," dedim. "Owen hakkındaki gerçekler." "Resimler," dedi.

Sonra, daha önce düşürdüğü siyah beyaz fotoğrafları hatırladım. Owen bana tecavüz ettikten sonra çektiğim resimlerdi. Jake'in Owen'a olan nefretini körüklemek için çektiğim resimler.

Onları bulan kişinin Jake olması çok yerindeydi. Yıllar önce ona gösterecek kadar cesur olmalıydım. Kendime acıma saçmalığımı bir kenara bırakıp ona her şeyi anlatabilseydim, kızımın ölü mü yoksa sağ mı olduğu haberini beklemezdik.

"Evet." Artık inkâr etmek yoktu. Bunu kendime saklamak için daha fazla neden yoktu. "Ne zaman?"

"Gittiğin gece."

Jake nefesini içine çekti.

"Reggie için depoyu kilitlemeye gittim. Yürümek istedim. Owen tekne evinin yanında belirdi. Beni köprü'nün altındaki sahile sürükledi."

"Neden bana söylemedin?"

"Denedim. İstedim. Yapacaktım. Ama geri döndüğünde bana çok kızgındın. Hayatım boyunca kimse bana güvenmedi, Jake - kimse beni ciddiye almadı, bana inanmadı. Nan dışında kimse."

"Ben de sana güvenmedim, değil mi?" Jake beni koltuktan kaldırıp kollarına aldı. Saçlarımın arasında hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve nefes nefese konuşuyordu. "Tam bir pisliktim. İstasyonda bisikleti doldururken Willie Ray benimle konuşmaya gelmişti. Sana çiçek almıştım. Kimin için aldığımı sordu. Seni tekrar gördüğüm için resmen başım dönüyordu. Hayatım boyunca hiç böyle hissetmemiştim. Senin için olduğunu söyledim. Bizi inkar etmenin bir anlamı yoktu. Zaten çoğu bizi biliyordu. Herkesin senin benim olduğunu bilmesini istedim." Jake beni daha sıkı sıktı. "İşte o zaman bana Owen'ı köprü'nün altından fermuarı açık, saçı başı dağınık bir şekilde çıkarken gördüğünü söyledi. Willie Rae ona ne yaptığını sormuş. Owen ona aşağıda seninle birlikte olduğunu söylemiş."

"Öyleydi ama senin düşündüğün gibi değil." Ona anlatırken güçlü olmaya çalıştım. "Mücadele ettim. Yemin ederim ettim. O çok güçlüydü ve benim bilincim zar zor yerindeydi."

"Onunla dövüştüğünü biliyorum, Bee. Ettiğini biliyorum. Ve ben senin için burada değildim. Hepsi benim suçum."

"Hayır. Eğer gitmemiş olsaydın, onu tutmazdım. Onun Owen'ın olduğunu bilirdim ve senin yüzünden ondan kurtulurdum. Zaten bunu yapmaya çok yaklaşıyordum. Ama hiçbir şeyim olmadığından ve o zaten hayatta kalan biri olduğundan, onu sakladım. Ona ihtiyacım vardı çünkü sen yoktun. Bu çok bencilce bir nedendi, ama o senin gidişinden sonra ortaya çıkan iyi bir şeydi. Ne kadar acı verse de, başka türlü olmasını istemezdim. Frank'in cenazesinden sonra, geri döndüğün ilk gün sana her şeyi anlatmalıydım." Aklım tekrar Georgia'daydı, onu nereye götürdüklerini ve birinin

bize onun nasıl olduğunu haber vermesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. "Bunun olduğuna inanamıyorum.

oluyor. Bunun olmasına *izin* verdiğime inanamıyorum."

"Şu anda kendimizi suçlayamayız. Onun için, küçük kızımız için güçlü olmalıyız." Jake saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırdı ve alnımdan öptü.

Az önceki hemşire bekleme odasına girdiğinde ikimiz de sıçradık. Bize verecek bir haberi yoktu. Sadece Georgia'ya kan nakli yapmak için iznimi istedi ve dini tercihlerimizin ne olduğunu sordu.

"Dini tercihler mi? Ne için?" Ben sordum.

Hemşire kibarca, "Ne olur ne olmaz hanımefendi," diye cevap verdi. Jake hemşireyle konuşurken ben yere çöktüm. Konuşmaları sessiz bir bulanıklıktı.

Bethany geri gelmişti. Köşede oturuyordu. Oğlunun yaptığı şeyden dolayı yüzündeki dehşeti görebiliyordum. Georgia'nın durumundan duyduğu gerçek korkuyla karışmıştı. O da bizim gibi işkence görmüştü. Muşamba üzerinde gıcırdayan ayakkabıların sesini her duyduğunda ayağa kalkıyordu.

Güneş bekleme odasının pencereleri üzerinde yükselene kadar doktor nihayet içeri girdi ve bize hitap etti. Hepimiz hazırolda durduk. Konuşurken bize baktı. "Şu anda uyanık ama uzun sürmeyecek. Küçük bedeni çok şey yaşadı ve çok dinlenmeye ihtiyacı olacak."

"Ama o nasıl?" Ben talep ettim.

"Doğrudan bir isabet değildi, sadece dağınık atışlardı. Mucizevi bir şekilde hiçbir ana arterlere ya da hayati organlara isabet etmedi. Omurgasını kıl payı sıyıran birkaç parça vardı ama onları çıkardık. Tüm bunlar sırasında çok kan kaybetti, bu yüzden ona kan nakli yaptık." Küçük kızım hakkında bu tür terimlerle konuştuğumuza inanamıyordum. "Beklenmedik bir durum olmazsa ve biraz zaman alacak olsa da, tamamen iyileşecek gibi görünüyor." Jake dizlerimin bağı çözülmeden önce beni yakaladı ve neredeyse yere düşüyordum. Her şeyin olması gerektiği gibi gittiğinden emin olmak için onu birkaç gece yoğun bakım ünitesinde gözlem altında tutacağız."

Tamamen iyileşti. Georgia iyi olacaktı. Yaşayacaktı. "Onu görebilir miyim?" Hevesle sordum.

"Evet, ama sadece birkaç dakikalığına. Ve sadece bir kişi, lütfen. Ayrıca, siz üzgün olduğunuz için onun da üzülmesini istemiyorum, bu yüzden onun önünde sakın olun. Onun rahat ve huzurlu olmasını istiyoruz. Ağrı kesici ilaçlardan dolayı biraz sersemlemiş durumda ama içeri girebilirsiniz."

Doktorun yanından hızla geçtim ve onu Jake'e bir şeyler açıklarken bıraktım. Yoğun bakım ünitesinde hangi odada olduğunu sormadığımı fark ettim, bu yüzden daha önceden tanıdığım bir hemşire buldum ve yolu gösterdi. Odaya girdiğimde yatağın etrafında beyaz bir perde vardı; sol tarafta bir serum ve yanıp sönen ve bipleyen bir düzine makine vardı.

Perdeyi çektim, yatakta minicik ve çelimsiz görünen küçük kızım duruyordu. Solgundu, gözlerinin etrafında koyu mavi halkalar vardı ama yaşıyordu ve iyi olacaktı. Kendime sürekli bunu hatırlatmak zorundaydım yoksa onun önünde yıkılacaktım.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve serumunun eline bağlandığı yeri hissettim.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Merhaba anne." Sesi zayıf ve cızırtılıydı, ama şimdiye kadar duyduğum en iyi sestti.

"Merhaba, bebeğim." Gözyaşlarımın geldiğini hissettim ama onları tuttum ve ona sakın bir güven duygusundan başka bir şey göstermedim.

"Ne oldu?"

"Küçük bir kaza geçirdin bebeğim, ama şimdi iyisin. Çok yakında evde olacaksın."

"Babam burada mı?"

Birdenbire bu kelimenin ne anlama geldiğini ve tam olarak kime atıfta bulunduğunu fark ettim.

Bu tanıma uyan bir adam. "Evet, bebeğim, o burada. Biraz dinlendikten sonra onu görebilirsin."

"Bir sır duymak ister misin anne?" diye sordu bana, gözleri artık kapalıydı.

"Elbette, bebeğim." Kabloları ya da tüpleri ezmemeye dikkat ederek yatağın üzerinde yanına uzandım. "Bana bir sır ver." Onu hareket ettirmeden yanımda tuttum. Beni orada hissetmesine, uykuya dalarken yalnız olmadığını bilmesine ihtiyacım vardı.

"Jake sen yokken ona baba dememe izin veriyor." Gözleri kapalı olsa bile gülümsüyordu.

"Oh, öyle mi?"

"Evet. Senin yanında ona baba diyebileceğimi söylüyor, sadece sen sorun olmadığını söylediğinde." Eğildim ve tatlı kızımı yanağından öptüm. "Sorun olur mu anne?" Sığ bir nefesle geldi. Ben cevap veremeden uyuyakalmıştı.

Saçlarını düzelttim ve ona fısıldadım, "Şimdi biraz uyu." Sonunda hayatta bazı şeylerin olması gerektiği gibi olduğunu kabul etmeye başlamıştım. Hepsi iyi değildir. Ama Jake'in Georgia'nın babası olması kaderde vardı.

Sadece ve sadece aşk yüzünden birbirlerine bağlanan iki ruh.

Beni ailem seçmedi. Annem hamile kaldıktan sonra benimle evlendiler. Hiç çocuk istememişlerdi. Bana her gün onların uyuşturulmuş hayatları için ne kadar büyük bir yük olduğumu hatırlattılar. Hiçbir zaman sevgiye yakın bir şey hissetmedim.

Sonra Nan geldi ve bana birinin beni gerçekten önemseyebileceğini ve beni ben olduğum için sevebileceğini gösterdi. Beni yanına aldı çünkü ben onun etinden ve kanından biriydim ama beni istediği için sevdi, zorunda olduğu için değil.

Sonra, Jake ve Georgia vardı. Birbirlerini seçmişlerdi. Çok uzun zaman geçmemişti ama bir aile olmak istediklerini zaten biliyorlardı ve başlangıçta benim hislerim ne olursa olsun, bunun olması gerektiğini biliyorlardı.

Şans eseri değil, seçimle gelen bir aile. Sevmek ve karşılığında sevilmek için bir seçim. Birbirimize katlanmayı ya da acı çekmeyi değil, birbirimizle ilgilenmeyi ve birbirimizden keyif almayı seçeriz.

En iyi aile türüydü. Kendi şartlarımızda bir aile.

Küçük kızıma fısıldadım - benim tüm dünyam, hepimizin bir parçası olmayı seçtiğimiz ailenin en önemli parçası. "Ona baba diyebilirsin."

Dışarı çıktığımda bekleme odasında sadece Bethany vardı. Portakal suyu kutusunun küçük pipetinden bir şeyler yudumluyordu.

"Jake nerede?" Ben sordum.

"Tavırlı hemşire tekrar geldi ve kan bağıışı istedi." Bana kolunun iç tarafındaki küçük yuvarlak yara bandını gösterdi. "Şu anda içeride. O nasıl?"

"Yorgun. Ona bir sürü ilaç verdiler ama iyileşecek." Bunu söylemek iyi hissettirdi ve onu gördükten sonra buna gerçekten inandım. Bacaklarım birdenbire çok ağırlaştı ve güçsüzleşti. Bethany'nin yanına çöktüm.

"Çok üzgünüm, Abby."

Gözlerinin dolduğunu, dudağının titrediğini gördüm. "Dur, Bethany." Elimi onun elinin üzerine koymak için bir hamle yaptım. Yanıyordu ama görmezden geldim. Onu rahatlatmam gerekiyordu ve bu kendi acımdan çok daha önemliydi. "Onu sen doğurdun. Silahı onun eline sen

vermedin ve ona

tetiği çekmek için. Tıpkı senin onu bana tecavüz etmeye zorlamadığın gibi." Olaydan sonra beni Jake'in dairesine taşımaya yardım eden kadına bunu bu şekilde, bu kadar açık bir şekilde söylemek çok garipti. Muhtemelen o da en az benim kadar oğlunun kurbanıydı. "Bir sürü hata yaptın ama hepimiz yaptık. Bunların hiçbirisi için seni suçlamıyorum. O yüzden özür dilemeyi bırak."

Jake, mor önlüklü bir hemşire eşliğinde bekleme odasına geri döndüğünde sözümüzü kesti. Yüzü solgundu. Bir elinde meyve suyu kutusu, diğerinde kurabiye tutuyordu. Kanepeye oturdu ve meyve suyunu uzun bir dikişte içti. "Bu berbattı," dedi. Neredeyse gülecektim.

Şeytanla dans eden adam kan verirken sersemledi.

Hemşire bana işaret etti. "Sıra sende, tatlım. Benim için ne tür bir kanınız var? Küçük kızınızda her zaman ihtiyacımız olan nadir O var, bu yüzden bugün aradığımız şey bu. Ama damarlarının bana vereceği her şeyi kabul ederim. Tanrı biliyor ya, *hepsine* ihtiyacımız var."

Böyle bir isteği nasıl reddedebilirim?

Sonrasında beni uyardıkları gibi başım dönmedi, Jake'in olduğu gibi.

-Ama uzandığım koltuğuma geri oturdum ve hemşirenin söylediği gibi meyve suyum içtim. Hemşire elinde üzerinde dört damla kan olan bir kartla yanıma geldi. "Sende O yok tatlım... Sen sadece standart A'sın." Konuşurken kollarını salladı ve uzun siyah bir örgüyü omzunun üzerinden geçirdi. "Ama dışarıdaki uzun boylu, sarışın ve seksi babanda iyi bir şey var, bu yüzden onu gerçekten iyi kullandık."

"Oh, onun biyolojik babası değil."

"Öyle mi? Kız bebeğinde O var ama sende olmadığına göre, biyolojik bebeğin babasında olmalı. Bu yüzden onunla konuştuğunuzda onu Bayan Karla'ya gönderin ki o sıvı altını musluğa takabileyim!" Bayan Karla işini çok seviyordu. "Biyolojik babanda da onun gibi bebek hüznü var mı?"

"Hayır, kızım gibi yeşil gözleri var," dedim. "İki mavi gözlü ebeveynin yeşil gözlü bir çocuğa sahip olması mümkün değil." Kulağa çok prova edilmiş gibi geliyordu... muhtemelen kafamda binlerce kez yaptığım bir konuşma olduğu için.

"Elbette olabilirler. Arkadaşım Marni'nin kocası Brian'ın gözleri zümrüt yeşili, anne ve babasının gözleri de Karayip suları kadar mavi."

"O zaman arkadaşın Marni'nin kocasına postacının göz rengini kontrol etmesini söylemesi gerekiyor çünkü ailesi ona yalan söylüyor," diye tersledim. Sanırım Bayan Karla konuşmamızın başlangıçta düşündüğü hafif şakalaşmadan çok daha ciddi olduğunu fark etti.

"Bu saçmalığı uydurmuyorum tatlım. Freeman," diye bağırdı arkasını dönmeden. Daha önce bir köşede oturmuş çizgi romana dalmış olan laboratuvar önlüklü bir teknisyen sandalyesinde döndü. "Freeman kuzeydeki havalı bir üniversitede genetik okudu."

"Ne oldu?" diye sordu kalın siyah çerçeveli gözlüklerinin köprüsünü yukarı kaldırarak. "İki mavi gözlü insan yeşil gözlü bir bebek yapabilir mi?"

"Bu çok aptalca. Gitmem gerek." Gitmek için ayağa kalktım ama Freeman'ın cevabı beni yolumda durdurdu. "Evet, oldukça nadirdir ama olur. Birkaç vaka gördüm." Arkasını döndü ve Komik.

"Mmmhmm... ben de öyle düşünmüştüm," dedi Karla, aptallığıma karşı zaferini ilan ederek. Ona teşekkür ettim ve bekleme odasına gitmeme yardım etme teklifini kibarca reddettim. "Hanımefendi?" Karla bana seslendi.

Bu işin peşini bırakamazdı. "Öyle mi?"

Sesi kısıldı ve birdenbire ketumlaştı. "Beni ilgilendirmediğini biliyorum, ama bebeğinin babasının kim olduğundan emin değilsen, bir test yapabiliriz. Sadece o güzel kışkı adamı buraya

getir,

Ben de doğru düzgün yaparım." Göz kırptı ve yardım etmeye çalıştığını anladım. Sonra duvarı dolduran bir düzine farklı renkteki kâğıttan bir broşür aldı. "Bu kan gruplarıyla ilgili. Seninkini anlamak kolay. Kızınızın kan grubu O, sizin kan grubunuz A. Yani babanın kan grubu O olmalı." Bu kadar basit.

Ona teşekkür ettim ve broşürü aldım, broşüre bakarken yavaşça bekleme odasına doğru ilerledim. Georgia uyanır uyanmaz onu görmek için geri dönmek istiyordum ama hemşire Karla'nın sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Jake'in Georgia'nın babası olma ihtimali gerçekten var mıydı? Daha da önemlisi, bunun artık bir önemi var mıydı?

Jake'in yanına kaydım. Başını mindere yaslamıştı ama kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "Benden daha iyiydin, Bee." Bana masadan bir fincan kahve uzattı. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kafamda tek bir soru vardı, sadece küçük bir soru ve tüm bunları geride bırakabilirdim. "Bethany?" diye sordum.

"Evet, şekerim?" Elindeki dergiyi bıraktı ve okuma gözlüklerini çıkardı.

Sonra ona neredeyse cevabını bilmek istemediğim o soruyu sordum. Sadece küçük bir şans vardı... gerçekten kalbimi tekrar kırmaya değer miydi?

"Owen'ın kan grubunu biliyor musun?" Yanımda gerilen Jake'e baktım ama Bethany fark etmemiş gibiydi.

Bir an için düşündü.

Lütfen O'dan başka bir şey olsun, lütfen O olmasın.

"O ya A ya da AB. Hep karıştırıyorum. Neden?" "O değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ailede hiç O-tipi yok aslında," dedi. "Bunu neden soruyorsun Abby?" Dikkatini az önce geldiğim koridora çevirdi. "Orada ne oldu?"

Jake de en az onun kadar cevabımı duymak için sabırsızlanıyordu. "Çünkü Bethany," diye gülümsedim ve Jake'in ellerini ellerimin arasına aldım, "Owen Georgia'nın babası değil sonuçta." Bunu söylediğimde o da gülümsedi - yüzünde gerçek bir mutluluk vardı.

Ben de gülümsedim ve kızımın babasının o güzel, safır mavisi gözlerine baktım.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

GEORGIA altı gün hastanede kaldıktan sonra odasında **huzur** içinde **uyuyordu**. Onu sadece birkaç saat önce eve getirmiştik. Gün boyunca, güneş ufukta kaybolurken Jake'in gözlerinin karardığını izlemiştim ve kendisini yapması gereken şeye hazırladığını biliyordum.

Onu durdurmaya hiç niyetim yoktu.

Deniz kenarına oturdum, bacaklarım kenardan sarkıyor, karanlığa bakıyordum. Güneş saatler önce batmıştı. Yıldızlardan oluşan bir örtü gökyüzünü aydınlatıyordu. Jake yanıma oturmuş, kolunu belime dolamış, beni kendine yakın tutuyordu. Onun kollarının gücüyle yaşayabilirdim.

"O iyi," diye fısıldadı. Bana olduğu kadar kendisine de güven verdiğini hissediyordum.

"*Hepimiz iyi olacağız*," dedim. Hayatımda ilk kez buna inanmıştım. "Yapmam gereken Yine de taşınmak. Mülk yönetim şirketinden bir mektup aldım. Yatırımcının evi kendisi için kullanmaya karar vermesiyle ilgili bir şeyler yazıyordu. Otuz günüm var. Bunu yapabileceklerini bile bilmiyordum. Sanırım kira sözleşmesini daha dikkatli okumalıydım. Onu çıkarmak ister misin?"

"Duruma göre değişir," dedi bana gülümseyerek.

"Bunun 'soru sorulmayacak' türden bir talep olduğunu sanıyordum ama yine de kabul edeceğim.

Neye bağlı?

ne oldu?"

"Kendimi öldürmemi isteyip istemediğiniz konusunda." Bana beyaz bir zarf uzattı.

İçinde dokuz bin altı yüz dolarlık bir çek vardı. "Ödediğin tüm kira parası bu."

Her şey yerine oturdu. "Yatırımcı sensin. Nan'in evini satın aldın." Bu bir soru değildi. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Bankanın bir noktada satması gerektiğini biliyordum, bu yüzden gözüm üzerindeydi. Daha kasabadan ayrılmadan teklifimi verdim. Sonunda nereye gidersek gidelim senin elinde kalmasını isteyeceğini düşündüm. O paralı piçlerin teklifimi kabul etmeleri neredeyse bir yıl sürdü ve lanet şeyi kapatmak da neredeyse bir o kadar uzun sürdü. Sonunda benim olduğunda, senin için her şeyi ayarladım. Sonra, yaptığım şeyden sonra muhtemelen benden hediye olarak kabul etmeyeceğini fark ettim."

Haklıydı. "Hayır. Kesinlikle yapmazdım."

"O zamanlar Georgia'dan haberim bile yoktu, yoksa buraya da havalı bir çocuk boku koyardım." Beni burnumdan öptü ve devam etti. "Yeni kiracıların kişisel onayını aldığıma emin oldum. Sadece iki el ilanı hazırlattım; birini ofisin camına astılar, diğerini de Reggie'ye bizzat sana verdirecektim. Kira kontratını imzalamakta o kadar hızlı davrandın ki B planına geçmeme gerek kalmadı."

O yokken bile beni koruyor, bana göz kulak oluyordu.

"Gittiğim süre boyunca tek düşündüğüm sendin Bee - bu dört yıl boyunca. Sonunda cesaretimi toplayıp birkaç yıl önce Reggie'yi arayıp seni sorduğumda, bana eşyalarını toplayıp şehri terk ettiğini ya da başka biriyle birlikte olduğunu ya da evlendiğini söylemesinden ölesiye korktum."

Bu kalbimi biraz kırdı. "Owen'la birlikte olduğumu sanıyordun."

"Aklımdan geçti. Böyle bir ihtimali düşünmüş olmak bile midemi bulandırıyor." Parmaklarını çenemin altından geçirdi ve yüzümü kendine doğru çekerek alnını benimkine bastırdı. Bunu yapması çok hoşuma gidiyordu. "Ama Reggie bana kimseyle birlikte olmadığını, hâlâ o dairede yaşadığını ve dükkânda çalıştığını söylediğinde, kendimi bunun hâlâ bana ihtiyacın olduğu için olduğuna inandırdım. Ama ihtiyacın yoktu. Ben araya girip yardım etmeye çalışmadan çok önce her

şeyi yoluna koymuştun. Reggie bana Georgia'dan hiç bahsetmedi, muhtemelen nasıl tepki vereceğimi bilmediği için. Bu yüzden

Piç kurusu. Bunun için onun çenesine bir yumruk borçluyum." Güldü.

Tüm bunlar hakkında ne diyeceğimi bilemedim.

Jake devam etti. "Seninle birlikte olamasam bile, en azından seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışacağım sonucuna vardım, uzaktan da olsa - bunun bir parçası olmayacak olsam bile. Bunu yapmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Görünüşe göre bensiz de iyiymişsin."

"İyi değildim Jake," diye temin ettim onu. "Hiç de iyi değildim."

"Ben de bunu söylemeden korkuyordum. *Abby'nin iyi olması herkesin iyi olmasıyla aynı şey değil.*" Jake söyledi. "Koluna bak. Benim cesur kızıma ve onun savaşçı mürekkebine bak." Parmaklarını sağ kolumu kaplayan sanat eserinde gezdirdi. "Bunun senin resimlerinden biri olduğunu biliyorum ve bu kesinlikle benim." Motosikletin üzerindeki ölüm meleği resmine dokundu. "Bu da bizim alıntımız ama bu nedir?" diye sordu, parmakları "Yara İzi" resminin siyah ve gri versiyonunun üzerine geldi.

"Bu benim en sevdiğim resim. Gerçeği renkli ama onun yerine siyah beyaz yaptırdım. Tüm vücudunun ortasında yara izi olan bir kadın." "Ama yara izinin kendisine dövme yapmamış?"

"Buna gerek yoktu." Ressama, yaralarımın en kırmızı, en sivri olanlarından birini onun ortasındaki kırmızı çizgi olarak kullandırmıştım.

"Vay canına," dedi Jake. "Çok güzel ve inanılmaz, tıpkı senin gibi." Gözleri kararıyordu ama kristal mavisini tamamen dışarı itmiyordu. İçindeki hem şeytan hem de melek o gece benimleydi. "Sensiz nasıl hayatta kaldım bilmiyorum Bee."

Bunu onun tarafından düşünmemiştim. En azından benim Georgia'm vardı. Jake'in kimsesi yoktu. Son dört yılın onun için ne kadar zor geçtiğini anlayabiliyordum.

"Köprüde senden uzaklaştığım anda duygularımı kapattım," dedim ona. "Ama Georgia doğduğunda, sanki her şeyin üstesinden gelmiş gibiydi. Bunu yapmak zordu ama bebeğim vardı ve gece boyunca uyumayan, kolik, çılgık atan üç aylık bir bebeğiniz olduğunda, kendi saçmalıklarınıza kapılmak zor oluyor. Geçmişte başıma gelenler o yanımdayken önemsizleşmeye başladı. Hâlâ acı veriyorlardı ve ben onlardan kaçmıyordum. Sadece artık hayatımdaki en önemli şeyler değillerdi. O beni kurtardı."

"İkiniz de beni kurtardınız," dedi Jake. "Ne kadar kurtarılabilirsem o kadar." Ses tonu ciddileşti. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum, bebeğim."

"Her şeyi yaparım." Benden isterse, yapardım. Bu kadar basitti.

"Bana o fotoğrafları neden çektiğini söylemeni istiyorum, senin şu olaydan sonraki fotoğraflarını..."

"Onları senin için aldım," diye itiraf ettim. "Bana ne yaptığını görmeni istedim. Kızmanı istedim çünkü senin-" Söylemeden durdum.

"Söyle Bee," diye ısrar etti. "Bunu duymam gerek."

"Onu öldürmeni istedim." Kelimeler canımı acıtmadı ve utanmadım. Owen'ın ölmesini istediğimi yüksek sesle söylemek aslında özgürleştiriciydi. "Bana ve Georgia'ya yaptıklarının dışında başka bir şey daha var."

Gözleri artık tamamen kararmıştı. "Ne oldu?" "Nan'ı öldürdü."

"Onları, resimleri şimdi görmem ve bana göstermen gerekiyor." "Neden?"

"Çünkü bebeğim, bu gece buradan gideceğim ve her neredeyse onu bulup bu dünyadan götüreceğim. Onun parçalarını kimsenin bulamayacağı bir yere gömeceğim."

O gece lisenin karanlık odasında banyo ettiğimden beri fotoğraflara bakmamıştım. Hayatımın o bölümünü tekrar görebilecek miydim bilmiyordum. "Fotoğrafların ne önemi var ki? Ne olduğunu biliyorsun."

"Sana tam olarak ne yaptığını görmem gerekiyor, çünkü ne kadar çok şey bilirim, acını ne kadar ayrıntılı tarif edersen... onu öldürdüğümde benim için o kadar tatmin edici olacak ve bundan o kadar çok zevk alacağım."

"Bundan zevk almak mı istiyorsun?" Onu yargıladığımı hemen anladım. Ben kimdim ki birini yargılayayım? Bunun altında, böyle bir şey yaptığında ne hissettiğine dair içimde bir merak vardı. Jake'in içinde savaş halinde olan pek çok şey vardı. Onu neyin harekete geçirdiği hakkında olabildiğince çok şey bilmek istiyordum.

"Evet, bundan mümkün olduğunca çok zevk almak istiyorum. Kulağa berbat geldiğini biliyorum. Ama ilerlemek, ailemizle ve hayatımızın geri kalanıyla birlikte sahip olduklarımızın tadını çıkarmak için önce bu bölümü kapatmam gerekiyor. Ama onu öylece öldüremem, Bee. Anlamana ihtiyacım var..." Yumruklarını sıkarak taşak haline getirdi. "Ellerimin altında öldüğünü hissetmeye ihtiyacım var. Bunu hissetmeye çok ihtiyacım var."

Dudaklarını boynuma bastırdı ve içime bir sıcaklık yayıldı.

Sonra kulağıma fısıldadı: "Tüm bunlar sona erdiğinde, sahip olduğumuz şey tamamlanmış olacak. Üçümüz tek bir çatı altında, sonsuza dek, olması gerektiği gibi, bizim için her şeyi mahvetmeye çalışan puştan hiçbir iz kalmayacak." Kulağımdaki sıcak nefesiyle karışan güzel vaatleri beni inletti. "Telafi etmemiz gereken çok zaman olduğundan bahsetmiyorum bile ve bu zamanın çoğunu başım senin kalçalarının arasında geçirmeyi planlıyorum." Elini kot pantolonumun üzerinden bacaklarımın arasına götürdü ve sıkı. Bu hissin etkisiyle sıçradım. "Senin o tatlı amının tadına hiç bakamadım bebeğim ve bence dört lanet yıl beklemek için yeterince uzun."

İnledim.

"Şimdi başlamaya ne dersin?" Göğsümü onun göğsüne bastırarak sordum. Başını salladı ve iç geçirdi, ellerini omuzlarıma koydu ve benden uzaklaştı.

"Geri döndüğüm an Bee... hemen o an. Söz veriyorum." Jake eğildi ve öpücüğünü derinleştirip ağzını benimkine açmadan önce dudaklarımı usulca öptü. Dili dudaklarımda dans etti, sonra ağzımın içinde ve dilimin üzerinde. Çok uzun zaman olmuştu. Parçalanmadan daha fazla bekleyip bekleyemeyeceğimi bilmiyordum. Sanki aklımı okuyormuş gibi tekrar geri çekildi. Gözlerini kapattı. "Seni seviyorum, Bee."

"Ben de seni seviyorum Jake," dedim. "Hem de çok." Hiç bu kadar içten olmamıştım.

Sonraki bir saati içeride, oturma odasında yerde oturarak geçirdik. Ben Owen'ın bana tecavüz ettiği gecenin ayrıntılarını anlatırken Jake sessizce oturdu. İsteddiği gibi hiçbir ayrıntıyı atlamadım. Her yarayı olduğu gibi açıklamak için resimleri kullandım. Ben konuştuğça ruh hali karardı ve çok daha kötücül bir hale büründü. Benim safir gözlü Jake'im vücudunu bir canavarla paylaşıyordu. İçindeki canavar kontrolü sıkıca ele geçirirken onun kenara çekildiğini hissedebiliyordum.

Ona anlatmayı bitirdiğimde, sanki daha dün olmuş gibi titriyordum. Sonsuz acılar içinde uyandığım ve ölmüş olmayı dilediğim zamanki hissimi hatırladım. Yine de bir şekilde bunu atlatmıştım ve küçük mucizem Georgia da hayatta kalmıştı.

Jake ellerini omuzlarıma koydu ve beni kendine çekti. Beni öylesine büyük bir öfke ve tutkuyla öptü ki, içimde biriken ezici duygulara dayanabilecek miydim bilmiyordum.

Jake'in içinde bir canavar yaşıyor olabilirdi. Ama ikimizle ilgili hiçbir şey tek yönlü olmamıştı. Hiçbir şey siyah ya da beyaz, aydınlık ya da karanlık değildi.

Coral Pines dışarıdan cennet gibi görünen ama içeride cehennem gibi hissedilen bir yerdi.

Kasabamızın altın çocuğu Owen'ın en büyük canavar olduğu ortaya çıktı. Ve Jake, kim

işkence gören ruhunun karanlık gölgelerinde yaşamaya alışmışken, hayatımdaki en parlak ışıklardan biri oldu.

Hayatımı hem karanlıkta hem de aydınlıkta yaşamıştım. Yeni aileme sahip olmak, ikisi arasında bulanık bir çizgide yürümem gerektiği anlamına geliyordu. Asla normal duygu ve düşüncelere sahip normal bir insan olamayacaktım.

Zaten "normal "in ne demek olduğunu hiç bilmiyordum.

Belki de Jake ve beni diğer insanlardan ayıran şey, duygularımızı ve hislerimizi kabullenmemizdi - hem karanlık hem de aydınlık. Tek bildiğim, dünyada kızımıza duyduğumuz sevgiyle kıyaslanabilecek hiçbir karanlığın olmadığıydı. Jake'in Georgia'ya olan sevgisi, en kara kalplerin bile sevgi dolu olabileceğinin kanıtıydı. O aynı anda hem aydınlık hem de karanlıktı.

Hastanede beni teselli eden melek Jake.

Gitmek için ayağa kalkan katil Jake, silahını kot pantolonunun arkasına soktu ve botundaki ek şarjörü kontrol etti.

"Bunun senin için sorun olmadığını, sonrasında bana farklı gözle bakmayacağını bir kez daha söyle." Ses tonu endişe taşıyordu.

"Bana tecavüz ettiği geceden beri Owen'ın öleceğini biliyordum ve onu öldürenin sen olmasını istedim." Ona söylemekte tereddüt etmedim. "Hâlâ istiyorum." Fotoğrafların sonuncusunu ona uzattım. En son çektiğim fotoğraftı, aynanın önünde diz çökmüş, bacaklarımı kameraya açmıştım. Objektif, vücudumun her köşesindeki morlukları ve kurumuş kanı, zaten lekeli olan cildimin her santimini yakalamıştı.

Jake'in burun delikleri alevlendi ve gözleri ışığını kaybetti. İçindeki katil besleniyordu. Resmi ters çevirdim. El yazımda yıllar önce yazdığım bir not vardı.

Onu cehenneme gönder, Jake.

Jake resmi benden aldı ve katlayıp deri ceketinin içine sokmadan önce arkasındaki notu tekrar tekrar okudu. Beni yerden kaldırdı ve yere bırakıp hızlı, kararlı adımlarla ön kapıya doğru yürümeden önce bana son bir öfkeli öpücük verdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bize geri döndüğünden emin ol," diye hatırlattım ona. Umarım buna gerek kalmamıştır.

"Seni terk etmek hayatımın en büyük hatasıydı, Bee. Bir daha yapmayacağım." Sonra gitti, gecenin karanlığında kayboldu.

Motosikletinin gürültüsü ayrıldığını duyurdu, ancak dakikalar içinde tekrar sessizlik oldu, sadece yankılar kaldı.

"Ona acı çektir bebeğim," diye fısıldadım kimseye.

Bir keresinde iki kırık ruhun birbirini iyileştirip iyileştiremeyeceğini merak etmiştim. Cevabın *evet* olmasını umuyordum.

Mükemmel olmayabilirdik, hatta başkalarının standartlarına göre kabul edilebilir bile olmayabilirdik. Ama birlikte mükemmeldik.

Birlikte, sadece bizdik.

Hırpalanmış ve kırılmış. Karanlık ve zor. Dürtüsel ve korkmuş.

Jake'in tüm bu özelliklere sahip olduğunu kabul etmiştim ama uzun süre boyunca bunları kendi içimde kabul edememişim. Sonunda, bazen boşluktan başka bir şey barındırmayan bir alanda sevmenin mümkün olduğunu fark ettim... ya da karanlıktan başka bir şey.

Ne de olsa hepimizin içinde karanlık var.

Bazılarımız diğerlerinden daha fazla.

EPİLOG

Jake

Georgia'daki evime ve Bee'ye, ailemin yanına **dönebilmem** için **İKİ GECE GEÇMİŞTİ**. Giysilerim ve tenim kan, çamur, pislik ve bulunduğum karanlık yerlerin diğer kalıntılarıyla sırlıslıkla olmuştu. Bee, darmadağın halime rağmen beni görür görmez tereddüt etmeden kollarıma atıldı.

O gece Bee'yi yatak odasına çekmiştim ve Owen'a yaptıklarımı ona ayrıntılı olarak anlatmamı istemeden önce duş almama bile izin vermemişti. Sonra, bütün gece süren, gecikmiş, kanla kaplı, şehvet dolu bir sikiş şöleni yaşadık. Bir zamanlar dokunuşumdan korkan bir kadın için, şimdi aramızdaki çarpık cinsel mutluluğun her anını yuttu.

Sevişmek bizim olayımız değildi. Bizim zaten *aşkımız* vardı. Bunu her gün yaptık. Her bakışta, her dokunuşta, her anlayışlı sözde vardı.

Seksimiz mi? Bu birbirimize sahip olmakla ilgiliydi. Yıllarca yaşamak ve hayatta kalmak için bu boku bir kenara ittikten sonra nihayet hissedebilmek inanılmaz bir duyguydu. Bee'nin içinde yaşamak istedim ve neredeyse yaşadığıma inanıyorum. Bu kız onu gördüğüm ilk gece derimin altına ve kara ruhumun içine girmişti.

Elimde olsa onu sikime takıp dolaşırdım.

Eskiden pek çok hayaleti barındıran eve, ailemin eski evine, tekrar evim diyeceğimi hiç düşünmemiştim. *Bizim evimiz*. Gerçek şu ki, Bee ve Georgia yanımda olduğu sürece oyulmuş bir ağaca evim diyebilirdim.

Karım, kızım, tüm hayatım.

Varlığımın sebepleri.

Evet, evlendik. Bunu çok büyütmedik. Sadece yapmamız gerektiğini düşündüğümüz bir şeydi. Gerçekten istediğimden bahsetmiyorum bile. Kızlarımın her zaman benim soyadımı paylaşması gerekiyordu. Bu benim için düşündüğümünden daha önemli hale geldi. Düğünümüzde sadece üçümüz, bir şahit ve bir sulh hakimi vardı. Gün batımında portakal bahçesinde yaptığımız törende sırlarımdan çok daha fazlası toprağa verildi.

Mükemmeldi, bizim tarzımızda mükemmeldi.

Onlar sayesinde daha iyi bir insan oldum. İçimdeki canavar ehlileştirilmiş, şimdilik bir kenara atılmıştı. Hâlâ içimde bir yerde, bir tür yarı-kalıcı kış uykusundaydı. İhtiyacım olduğunda onu çağırabileceğimi bilmek beni rahatlatıyordu. Çünkü ailem bir daha tehdit edilir ya da zarar görürse, onu çağıracaktım.

Gerçek şu ki, benim onlara onların bana olduğundan daha çok ihtiyacım vardı. İkisi için de yeterince iyi olduğuma inanarak kendimi asla kandırmadım. Bunun yerine, onlara hak ettikleri hayatı vereceğime ve onların bana ihtiyaç duydukları adam olacağıma dair kendime bir söz verdim, bu adam olmak benim açımdan başkalarının ihtiyacı duyduğunu düşündüğümünden daha fazla çaba gerektirirse bile.

Artık para için hayatları takas etmiyordum. Bunu geride bıraktım ve Reggie'nin dükkânı işletmesine yardım etmeye odaklandım. Bee'nin fotoğrafçılığına odaklanabilmesi için kendimize başka bir resepsiyonist bulduk.

Büyükannesini öldüren, ona tecavüz eden ve kızımı vuran adamı öldürmem için kadınımdan tarafından bana izin verildiği geceden beri öldürmedim.

Eğer mümkün olsaydı, o pislği üç kez öldürürdüm.

O hasta herifi düşündüğümde içimi saf öfkeyle karışık bir sevinç kaplıyor

Beni kalbine ve yatağına aldığı gece Abby'nin üzerine ellerini koydu. Hastanede hayata tutunmaya çalışan zavallı Georgia'yı düşünmeye dayanamıyorum. Savunmasız ve zararsız yaşlı bir kadının, insanlara yardım etmekten başka bir şey yapmadığını düşünürken kendi ölümüne yürüdüğünü düşündüğümde bile, bazen dizginlemekte zorlandığım bir öfke hissediyorum.

Abby ve ben ondan sonra Owen hakkında konuşmayı tamamen bıraktık. Coral Pines halkı onun bir gece sarhoş olduğunu, deniz kıyısından düştüğünü ve kendisinden önceki pek çok alkolik gibi boğulduğunu sanıyordu. Eminim cesedinin mangrovlarda bir timsah ya da yaban domuzu tarafından iyi bir yemek haline getirildiğini düşünmüşlerdir.

Şüphesiz, kasaba halkından bazılarının benimle ilgili şüpheleri vardı. Bir şekilde sorumlu olabileceğimi düşündüklerinden eminim. Ne de olsa Owen benden hep nefret etmişti ve zaman zaman alenen kavga etmiştik. Birbirimize ne kadar az değer verdiğimizi biliyorlardı. Ama üzücü olan, Owen'ın nereye gitmiş olabileceğinin pek kimsenin umurunda olmamasıydı.

Onun öz annesi benim yanımdaydı.

Bethany, Owen'ı öldürdüğümü biliyordu. Nasıl biliyordu? Ona söyledim. Ben korkak değilim. Kızımın iyi olduğunu öğrendiğim an ne yapacağımı daha hastanedeyken ona söyledim. Beni durduramayacağını biliyordu ve denemeyeceğini bile söyledi. Owen'ın kuduz bir köpek gibi olduğunu ve uyutulması gerektiğini o da benim kadar iyi biliyordu.

Beklemediğim şey, benden onu da öldürmemi istemesiydi. Bana resmen yalvardı.

Gerçekten üzücüydü.

Bana ailemize yaptıklarıyla yaşayamayacağını ve tek oğlunun ölümünden sağ çıkıp çıkamayacağını bilmediğini söyledi. Ne kadar kırılmış olursa olsun onu hâlâ seviyordu.

Hayatımın hikayesi.

Bethany kendine 'insan yıkım topu' demişti. Belki uygun, ama ölümle cezalandırılmaz. Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmüştüm. Ama kadınları öldürmekten hoşlanmıyordum ve Georgia ile Abby kaltaktan gerçekten hoşlanıyor gibiydiler.

Ben de onunla bir anlaşma yaptım.

Onu öldürmek yerine, Georgia'nın biyolojik babası Owen değil de ben olsam bile, istediği buysa hayatımızın ve ailemizin bir parçası olabileceğine dair ona söz verdim. Sadece iyileşmesi gerekiyordu.

Evimizde şifa hakkında bir iki şey biliyorduk.

Owen "kaybolduktan" sonraki ilk birkaç hafta kolay olmadı. Bethany Georgia'yı görmeye geldi ama gözlerimin içine bakamadı. Zaman geçtikçe, yeni ve alışılmadık ilişkimizi daha çok kabullenmeye başladı.

-aile dinamiği ve evimizin müdavimi oldu.

Boşanma evraklarını doldurmaktan bahsettiğinde, oğlunu öldürdüğüm ve onu da içeri atmayı reddettiğim için bir tür teselli olarak, onun yerine kocasını öldürmeyi teklif ettim. Abby beni yemek masasının altına tekmeledi.

Bethany boşanmayı seçti.

Oğlunu öldürdüm ve her pazar aile yemeğine geliyor. Kızım ona

Grammy diyor.

Dünyanın çarpık bir yer olduğu kesin.

Dışarıdan bakıldığında değişmiş bir adam gibi görünsem de Owen'ın cesedini bataklığın dibindeki derin ve karanlık mezarına gömdüğüm geceyi düşündüğümde gülümsemeden edemiyordum. Şöminenin üzerine bakıp Bee'nin bitpazarından benim için aldığı küçük kancalardan birine asılı duran bıçak koleksiyonumu gördüğümde bazen istemsizce dudaklarımdan bir kahkaha

kaçardı.

Ortadaki bıçak, kırmızı saplı ve tırtıklı kenarlı olan, kesmek için kullandığım bıçaktı.

Owen'ın boğazı.

Onu değerli bir eşyam olarak mı yoksa bir şaka olarak mı gördüğümden emin değilim. Belki de ikisiydi.

Birinin boğazını kesmek kulağa korkakça bir öldürme yöntemi gibi gelebilirdi ve ben de buna katılırdım... eğer çoğu korkağın yapacağı gibi arkadan yapılsaydı.

Bu yüzden o orospu çocuğunun gözlerinin içine bakarak ona öleceğini söyledim. Bu yüzden onu tekne evin duvarına doğru ittim ve sol elimle ağzını kapattım ve sağ elimdeki bıçakla boğazını yavaşça oyarken onu sabit tutmak için ön kolumu kullandım.

O korkmuş orospu çocuğunun var olmayan ruhunun derinliklerine baktım ve boynundan akan kanla birlikte hayatının akıp gitmesini izlerken, onu ait olduğu cehennemin derinliklerine gönderirken acınası yalvarışlarını görmezden geldim.

Birisi o günü paketleyip Noel sabahı bana vermiş de olabilir. İntikam cinayeti en iyi cinayet türüdür.

Ama kadınının izniyle ailen için bir intikam cinayeti? Bu erotik sınırında.

Artık sadece basit bir aile babasıyım, hak etmediğimi bildiğim sevgiyi alıyorum ve Jack Daniels'ın beşte birinden sonra bebek gibi uyuyorum.

Ben aptal değilim. Sonum geldiğinde, doğduğum günden beri işkenceli kucağında bana bir yer ayıran cehenneme ineceğimden hiç şüphem yok.

Oraya gittiğimde zamanımı Owen'ı bulup tekrar tekrar öldürerek geçireceğimi de biliyorum.

Son

BOOKTROPE'TAN DAHA FAZLA HARIKA OKUMA

***Anılar Masal Değildir* by Marni Mann** (Çağdaş Kurgu) Eski hayatını geride bırakan Nicole, kendini eroin bağımlılığının daha da derinlerine düşerken bulur. İzlerden arınmış bir hayata geri dönmenin yolunu bulabilecek midir? İstiyor mu ki?

***Songs from the Phenomenal Nothing* by Steven Luna** (Coming-of-age Novel) On yedi yaşındaki gitar dahisi Tyler Mills için her şey, annesinin ölümünün ardından günlüğünü bulması ve hayatını sonsuza dek değiştirebilecek uzun süredir saklanan bir aile sırrını keşfetmesiyle değişir.

Tess Thompson'dan *Riverbend* (Romantik) Tacizci eski erkek arkadaşı şartlı tahliye ile dışarı çıkınca hayatı tehlikeye giren bir kadın, kendi karanlık geçmişini saklayan soğuk ve zengin bir münzevinin yardımını kabul etmekten başka çare bulamaz.

***A Tainted Mind* by Tamsen Schultz** (Romantic Suspense) Vivi DeMarco şeytanlarından kaçan bir kadındır, ama şimdi en kötü şeytanla karşı karşıyadır: arkasında Vivi'ye şüpheli bir şekilde benzeyen bir dizi ceset bırakan çarpık bir zihin.

***The Puppeteer* by Tamsen Schultz** (Romantik Gerilim) Bir CIA ajanı ve eski bir SAT komandosu olan dedektif, sadece yeni başlayan ilişkilerini değil, hayatlarını da riske atmalarına neden olacak küresel bir manipülasyon ağını ortaya çıkarır.

Daniel Lance Wright'tan *Fobi* (Gerilim) Yükseklikler, kalabalıklar, küçük alanlar... Meksika Körfezi'ndeki bir yolcu gemisinde, gemi Lübnanlı teröristler tarafından ele geçirildiğinde bir psikolog üç fobi hastasıyla nasıl başa çıkabilir?

booktrope.com adresinde daha fazla kitap keşfedin ve yeni yayıncılık yaklaşımımız hakkında bilgi edinin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.